ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE
AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
ACCURATE EXPRESSA
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCXC

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

'Αποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare iussus, cum non pareret, denuo *abdicatur.*

ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ 1

A B D I C A T U S.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐκ ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ
πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ
τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας,
ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα
καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ
μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς
μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις
ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου
μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον
ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ
τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀνα-
ληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν
κελευσθῆναι περιμένω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἧκον ἐπὶ
βοήθειαν· ὅταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπι-
χειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως,
καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν

tum ars poteſt, ſed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furioſos ſolum, verum etiam iniuſte iraſcentes poſſet liberare, quo patris etiam hunc morbum ſanarem. Iam vero furioſus ille morbus plane deſiit; iracundus vero magis intenditur, &, quod graviſſimum eſt, aliis ſapit omnibus, contra me vero, qui ſanavi, ſolum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quaſi ea ipſa cauſa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhoneſtior domo eiectus ſaepius. Ego vero in his, quae poſſum, imperia non exſpecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid eſt plane deſperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δι-
κασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχνούμενον. Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καται-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, ſi excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem triſtitiam; maxime vero, quod ipſe obſequium recuſare videor, cum, quae imperantur, miniſtrare, tum ob morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enimvero iuſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat. Propter quas cauſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας,
ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀλη-
θῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ
τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ
περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα,
καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι,
καὶ ὑπώπτευον ἤδη, ὡς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πα-
τρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ᾽
υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ᾽
εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ ἐς
μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ
νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικα-
στήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χο-
λῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμω-
τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum *viris* versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ᾽ ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾷν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ᾽ ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργως. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depoſitum, qui ſcilicet intima non perviderent, neque accurate ſatis morbos diſcernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arceſſerer exſpectavi. Neque enim proprium quidquam ipſius, quod accuſarem, habebam; ſed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non ſtatim curavi: neque enim mos eſt nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, ſed docemur primo omnium conſiderare, ſanabiliſne ſit morbus, an incurabilis, & fines artis egreſſus? ac tum, ſi tractabilis ſit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad ſervandum aegrotum. Sin videamus ſuperaſſe morbum ac viciſſe, omnino non aggredimur, ſervantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἵ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι κἀμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui ſuperati iam ſint. Videns igitur patrem intra ſpem, malum artis fines non multum egreſſum, obſervatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praeſentium ſuſpectam dationem habentibus, calumniantibuſque curationem, & ad accuſandum ſe parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, ſed quod metueret, & male illum habere, accurate ſciret. Sciebat enim ſola omnia, quae ſemper una, & in convictu quaſi morbi eſſet. Verum enimvero nihil ego deterreri me paſſus, qui ſcirem, non futurum, ut ſigna me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urſi: licet conſulentibus mihi amicis quibuſdam, ne auderem, ne fruſtratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulciſci vellem patrem medicamento, & memoriam

φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ᾽ αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῷος μὲν οὗτος εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήνει δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, κἀμοὶ εὐδοκιμοῦντι, κἀκείνῳ σωφρονοῦντι. οὗτος δ᾽ οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβὼν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον εὔφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοί· ἐλύπει δ᾽ ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ᾽ εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo assumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam & versum colorem, & conturbatum visum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur, ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους
6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρυιὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν
ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παρά-
λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξε,
καὶ ἐς τοὐμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
ἡμῖν ἐστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο
καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρ-
όντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ
τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
ναῖκα ᾤκτειρα ἀξίαν οὖσαν; καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectatione esse, qui recepissemus alter alterum. Noverca autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudices, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim malum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere observavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesentibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum videat, & hoc solum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & insanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem, & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχοῦσαν. Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχέαι φάρμακον. ᾤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τἀῤῥώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδό-
ναι τὴν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγου-
σι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ᾽ ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἵν᾽ εἰδῇ οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίαν οὖσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ᾽ ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν πρώτοις δὲ ὃ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, & pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παίδων προὐνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὰ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ᾔδει γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. οὔκουν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρότασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caufis. Sed quemadmodum patribus fic irafci permifit, ita etiam filiis, ne iniufte hoc patiantur, profpexit. Ac propterea non liberam effe dixit, neque fine iudicio poenam, fed ad tribunal eos vocavit, & aeftimatores federe iuffit, neque irate, neque calumniofe quid iuftum fit iudicaturos. Norat enim, multis faepe irrationabiles irae caufas effe, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium fervo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non fine iudicio hoc negotium tranfigi, neque inauditos filios ftatim damnari, fed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accufationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ᾽ ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ᾽ ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἶτ᾽ αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀΐδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ᾽ ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ

ſolam in poteſtate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuſet, veſtrum eſt, iudices: ipſum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum conſiderate; prius vero illud exquirite, ſitne concedendum illi abdicare, qui ſemel iam abdicavit, & poteſtate legis uſus eſt, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rurſus recepit, abdicationemque reſcidit. Equidem iniuſtiſſimum eſſe tale quid aio, infinitas ſic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo poſt autem ſolvi, & rurſus aeque valere, atque omnino ſurſum deorſum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum eſt permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi poteſtatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero ſemel conſumſerit poteſtatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεὶς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾷν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοιπος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντρυφᾷν σοὶ δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his iam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, aluere. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit, & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-*

ρια, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ διαλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀΐδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας. Μὴ δὴ, 11
πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἑκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἕωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἤν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices ſedeant teſtes, vel miniſtri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi viſum fuerit. Semel genuiſti, aluiſti ſemel, ſemel etiam abdicandi pro his poteſtatem habes, idque tum, ſi iuſte illud videaris facere. Illud autem indeſinenter facere & perpetuo, & ſaepe, & temere, maius iam eſt poteſtate patria. Nolite ſane, obſecro, iudices, concedere illi, poſtquam ſponte receptionem fecit, & ſuperioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram ſuam retractavit, ut ad eandem rurſus poenam me revocet, ad patriam poteſtatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapſus eſt, quaeque illo ſolo *actu* vim ſuam amiſit & conſumta eſt. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus ſortitione lectis, ſi quis iniuſtum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τὶς αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἕξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; ſin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a ſe permiſerint arbitrium, non iam *permittat.* Quibus enim initio licebat non ſtare, hos ſi quis ſua ſponte legerit, iuſtum eſt, eorum illum cognitione contentum eſſe. Ita ſane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, ſi indignus genere tuo videbatur; hunc ſi, bonum arbitratus eſſe, denuo recepiſti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum eſſe, qui iſta denuo a te patiatur, tu ipſe teſtatus, & bonum iam eſſe confeſſus es. Quare receptionem poenitentiae non iam ſubiectam, ratam conciliationem eſſe convenit, poſt multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eieciſti, alterum tuum ipſius, cum mutato conſilio irritum *prius illud* feciſti. Cum priora decreta reſcindis, firmas, quae poſt ea deliberaſti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te eſſe oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί ἄν σοι
ᾠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
κον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον αὖ
ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
στερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν
ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν
ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν
ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem neque, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurſus voluntate & ſententia tua *in domum* adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt rurſus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vinxiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me iniuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe abdicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam, ſuperſint, tamen deſinam. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον διαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
14 φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratius? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem eiicere eum, qui iure meminisse poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἵα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δι-

acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente ſtatim trahis ad tribunal, & ſervatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exſolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra ſolum medicum ſapias. Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de ſe meritum, ſervatorem expellere, ſanae mentis reſtitutorem odiſſe, afficere ſupplicio, qui *iacentem* erexit. Minime, ſi quidem iuſte agatis. Etenim ſi maxima nunc peccata commiſiſſem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iſte reſpiciens, cuius recordatus, iure meritoque praeſentia contemneret, in promtu propter iſta haberet veniam: maxime vero, ſi tale tantumque ſit beneficium, ut longe ea, quae poſt facta ſunt, ſuperet. Quod quidem apud iſtum mihi ita ſe habere arbitror, quem ſervaverim, qui vitam mihi ipſam debeat, cui quod eſt, quod ſapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὡμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἧκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὕ-
τως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιρο-
φυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abiecissent, seque impares morbo fassi essent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis caussam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem;* sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, caussam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις· ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ παντοδαπῶς ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβοι τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς θεραπείαν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἁπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πεισθεῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo, emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν
τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ᾽ ὑπομεμενηκότα, 18
καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ᾽ εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατρὸς, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo & custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὢ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος, οὐ δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ᾽ οὗτος ἑκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἳ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ᾽, οἴμοι τῆς συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ᾽ ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὢ μάχης, ἣν ἐσάγεις
19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuſte odio habentem! vah filium amantem etiam iniuſtius! Me enim ipſum accuſo, patre ita cogente, qui exoſus praeter officium amem, & magis amem, quam convenit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare liberos, quam hiſce patres. Sed iſte ultro & leges deſpicit, quae liberos nullius iniuriae reos ſervant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati ſunt, deſiderium trahit: tantum abeſt, ut, cum maiores habeat benevolentiae erga me cauſas, maiora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei ſe praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! inſuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infenſas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam! Non ſunt, non ſunt iſta, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη

pater, leges bene conſtitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: ſequuntur hac in re ſe invicem, & mutuo ſe diſſolvendis iniuriis adiuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iuſtae, liberorum amantes eſſe cum velint, *tales* eſſe non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adverſus plures, ſaepius moveas, & quieſcere non patiaris a poenis, quae in liberorum adverſus patres benevolentia quieſcere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque ſunt propoſitae. Et ſane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de ſe meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, inſuper propter ipſa, quibus affectus eſt, beneficia punire cupit, conſiderate, ſi quem iniuriae exceſſum reliquerit. Quae cum ita ſint, neque integrum amplius iſti eſſe abdicare, qui ſe

τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ
τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλι-
καῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
τὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλη-
μα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν
γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς
ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν,
καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι
ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν
ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικα-
σταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam poteſtatem expleverit, & uſus ſit legibus; neque alioquin iuſtum eſſe, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, ſatis, puto, demonſtratum eſt. Iam vero ad ipſam quoque cauſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legiſlatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſis abdicatis. Neque hoc ait legiſlator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantùm, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet iudicio? Sed vos, iudices, iubet conſiderare, magniſne & iuſtis de cauſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt. Primum quidem, quod ſanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ᾽ οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττόμενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ᾽ ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς ὀλίγον ὑπερθήσομαι. πρότερον δ᾽ ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ᾽ 22

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum* servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam filii praetermisi? quando abnoctavi? quas compotationes intempestivas, quas comissationes accusas? quae luxuria *mea est?* quis leno pulsatus? quis accusavit *me?* nemo unus. Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri.* Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paulum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἁρμονίαν κροῦε, τήνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα ἄν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla *inde* laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα προνομείαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὑτωσὶ, καὶ διαῤῥήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, οὐ κελεύεσθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit?* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ
24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδόασι. Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ κἀκεῖνο ἐννόησον, ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκα σοί, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὰ

re. Neceſſitatis autem a patre impoſitae expers, & immu-
a nis ars eſt, cum medicis publice etiam civitates, honores,
b & ſedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant. Haec igitur haberem, quae ſimpliciter pro arte dicerem, etiamſi tibi, cum docendum me curaſſes, & providiſſes multum, & in doctrinam meam impendiſſes, in una tamen hac curatione, eaque meae poteſtatis, repugnarem. Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non eſſem filius, edidici, cum tuae legi ſubiectus non eſſem: & tamen tibi eam didici, primus fructum illius percepiſti. Nihil a te ad diſcendum *praeſidii* habeo. Quem magiſtrum conduxiſti? quem medicamentorum apparatum *emiſti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & neceſſariis rebus deſtitutus, miſericordia magiſtrorum eruditus ſum. Talia mihi erant a patre ad diſcendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἑκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα

viatica, triſtitia, ſolitudo, inopia, odium familiarium, averſatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiuſce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſa conſtitui, cur invito imperari poſſit; neque illa conſuetudo exſiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit iniuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamſi ea mihi iſte

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γάρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὑτωσὶ μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino, neque, *ut* necessitate *coactus*, parerem. Nunc vero iam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris,* inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶνδε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥᾴδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἁλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item,

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην.
28 Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius curationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμοῦ ἀπορίᾳ, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ ἐπιῤῥοίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθαίνουσιν.
Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ τοὐνμέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν; ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾷν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ᾽ οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et ſane ſi quis iſta ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, ſive ſpem ſupereſſe neget, ſive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipſius ſexcentae ſunt ſpecies, iſque multas habet cauſas, neque appellationibus ſimiles. Neque enim idem eſt deſipere, delirare, rabioſum eſſe, furere; ſed haec omnia vel aſperioris vel mitioris morbi nomina ſunt. Tum cauſae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipſorumque virorum aliae in iuvenibus, diverſae in ſenibus: verbi cauſa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum;* in ſenibus vero calumnia intempeſtiva, & irrationabilis ira, contra familiares ſaepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare *ſolet animum*, deinde paulatim in furorem agere. Mulieres autem multa infeſtant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adverſus inimicum felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim ſub cineribus quaſi gliſcentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: verumtamen tenetur, neque a praeſentibus *malis* ſanari medici opera poteſt. Quare ſi quis alius promiſerit, ſi quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem, perſequere. Quin illud, pater, non pigebit dixiſſe: etiamſi non ita plane deſperata res eſſet, ſed aliqua adhuc ſalutis ſpes affulgeret; ne ſic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρησταὶ, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι· τάχα οὖν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θε-
32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὔ ποτε ῥᾷον ἕξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· διὰ τοῦτ᾽ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με κατεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασόν ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κατὰ σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ᾽ ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitentur, eſſe quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae ſint, & communem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, ſi ſecus malum eveniat, nec potentia ſatis ſint medicamenta, ſuſpicetur, malignam & ſubdolam curationem fuiſſe. Ita ſe habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi poſt obſervationem inſtitutam dico, nunquam illa habebit mollius, ſi decies millies de medicina biberit; propterea conari non eſt operae pretium, niſi me ad hoc ſolum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet deſertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid ſi vero, quod abominor, redeat morbus? (ſolent enim quodammodo tales, ſi irritentur, recurrere) quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & ſtationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deſeram, neque unquam generis mei obliviſcar. Deinde ubi reſipueris, rurſus quondam te recepturum me, credendum eſt. Vides iam, dum iſta facis, arceſſis morbum, & malum quaſi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, iraſceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam ſuperioris furoris tui exordia!

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγὼ, φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἤτοι βασιλεύς. G.

6 Ἐπέστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρεδρεύει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

PHALARIS PRIOR.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι.
καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δή-
που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν.
ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον· θεὸν δὲ,
καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος
εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσ-
εσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυ-
τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῆ, καὶ
μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκα-
στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.

9 Δημοτικὸν) Πρέποντα τοῖς πολλοῖς. G.

10 Ἐπιεικῆ τε καὶ μέτριον) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μηδ' ἐπισκευασίαν ἤθους, ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν καὶ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

& perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iiſque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ταῦτ᾽ ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳ-
3 δίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τοὐντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ᾽ ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ᾽ ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος Ἀττικὸν ὂν, εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφεται γὰρ κατ᾽ ἀμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διὰ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα) Ἀναγκαίου ὄντος. G.

ri illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eoſdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, (diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas) ſolum illud perfugium & ſecuritatem inveni, eandemque ſimul ſalutem civitatis, ſi, vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos inſidiatores, tum civitatem ſana ſequi conſilia cogerem. Erant etenim non pauci, qui iſta laudarent, viri moderati, & civitatis amantes, qui & conſilium ſcirent meum, & conatus illius neceſſitatem. Hiſce adiutoribus uſus, facile cogitata perfeci. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, ſed obſequi; imperium vero ego tenere, civitas ipſa ſeditionibus eſſe libera. Caedes autem, aut exſilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui inſidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾷν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πρᾳότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, κἀξ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν προεστώτων διεφθαρμένην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤῥοίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προὐνόουν, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν κἀξισοτιμίας ἄν. G.
5 Ἐσπείσμην) Ἐφιλιούμην. G.
10 Ἀναστάσεσιν) Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. V.
11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης καὶ Ἐτεοκλῆς. G.
12 Ἐφεστώτων) Παρισταμένων. G.
ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τῶν νέων. V.
13 Προὐνόουν) Ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. G.

quam neceſſarium talia audere, in principio poteſtatis maxime. Humanitate enim, & manſuetudine, & miti atque civili ratione eos tractandi, mirifice ſperabam ad obſequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus ſum hoſtibus, & conſilio atque convictu plerorumque uſus ſum. Urbem porro ipſam videns magiſtratuum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rempublicam vaſtarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpoſitis munivi, publicoſque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam ſuſcepi, & proſpexi ſenibus, & populum ſpectaculis, congiariis, diebus feſtis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοθοινίαις, δῖηγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ᾽ ὅπως μηκέτι τοιαύτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ᾽ ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ᾽ ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοθοινίαις) Ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Δῖηγον) Ταυτοπαθὲς καὶ ἀλλοπαθές. G.

ibid. Ἢ ἐφήβων) Ἔφηβοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ιέ ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαὶ) Μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μισεῖσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἤτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ᾽ ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὃ παρὰ κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐποίησα τόδε, τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ᾽ ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐήθης, ὥς φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ᾽ ἐμὲ) Κατ᾽ ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*, *ut* tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium simplicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me consurgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.
ibid. Ἐπεσκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.
ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.
ibid. Συνεκρότουν) Συνῆγον, συνηύξανον, συνίστων. G.
2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.
3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. G.
6 Αὐτοχειρίᾳ) Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.
8 Φωράσαντες) Ἤτοι φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)
11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſeſque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, iam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quaſque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & inprimis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis

δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ᾽ ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ᾽ ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
6 ταῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ᾽ ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλοντα. G.
9 Ἠλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.
ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.
11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυνατόν. G.
12 Ἐπιὸν) Μετὰ ταῦτα. G.
14 Μεταστειλάμενος) Μεταπεμψάμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγαγών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶ· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ᾐτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἥψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἔξαρνοι ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι καθόλον. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ὤθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὤσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον, συκοφαντήσαντες αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀνατεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγέλασε. G.

plane de ſingulis convictos; quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum; aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrûm prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόῤῥω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
7 ἀσεβούντων ὠμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς

3 Πόῤῥω πάνυ τῆς πόλεως. G.
15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς) Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. Πιτ-

ſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur eſſe rupes illa) tali ſupplicio afficere. Sed ipſi, puto, ridebitis, ſi quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt veſtram contra impios crudelitatem. In univerſum populi, non explorato qualis ſit, qui rebus praeeſt, iuſtuſne an iniuſtus, ipſum ſimpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etſi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, ſimiliter univerſim ſtudent tollere, dum malos eorum ob oculos ſibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio ſimili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuiſſe ſa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8
κῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνέως, οἱ πλέονες κακίους. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστικῶς. G.

11 Ὕδρας μύθῳ) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules septem capita rurſus pullulare, iuſſit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adraſtus, ἐν τῇ κατὰ Θήβων ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει περιειλ.... ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὕδρας. G. (Poſtremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

pientes, ſub nomine, quod male vulgo audit, manſuetum & placidum oſtendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in veſtro templo repoſita, *quaſi* ſigna quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali ſanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus ſit uſus, niſi metus adſit & exſpectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud neceſſarium eſt, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus verſamur, qui odio nos habent & inſidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; ſed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exſciderimus, tanto plures ſubnaſcuntur puniendi occaſiones. Auferre autem oportet, quod ſubna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νὴ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

ſcitur, & excidere ſemper, & urere Iolai inſtar, vincere ſi velimus. Eum enim, qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo, quam puniri, difficilius eſt. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim iniuſte quoſdam punire, quam ipſe mori; ſcitote, me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuſte egerint, punire. Si quis

κοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βουληθῆτε τοὐμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'

15 Πευθῆνας) Πεῖσται, περίεργοι. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe iniuſte mori, an iuſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſtérius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliuſne ſit iniuſte mori, an iniuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui inſidias mihi ſtruxerant, manifeſte licet convictos, tamen ſervavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis conſuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem noſſe volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus ſpeculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cuiuſque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἧκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδίκητο;

11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινήν τινα κόλασιν

6 Ὀθνείους) Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. G.
10 Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος περιεγένετο ὁ Χαλκουργός. G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum ſapientiſſimi, nec conſuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper ſapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audiſſet, experimento facto diſceſſit, meam laudans iuſtitiam, & neceſſariae miſertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, iniuſte tractaturum ſuos, niſi inſigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me dixi, vera, iuſta, laude potius, quam odio, digna. Iam de donario vos audire tempus eſt, quomodo dominus huius tauri factus ſim, quem non locaverim ſtatuario. Abſit enim a me ille furor, ut tale quid poſſidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo idem peſſimus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἧκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, "Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα; ἤν τινα," ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοὸς, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius: Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* &, simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire*, inquit, *volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare.* Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθησόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν· τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοὔνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exoſus ingenium huius machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilaë*, *niſi vana temere illa ſunt promiſſa*, *oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae*, *& imitare clamantes*, *ut ſciamus*, *utrum*, *quos praedicas modulos*, *ii per tibias ſonent*. Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi iuſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae*, *ut magiſter illius muſices primus ipſe canas*. Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi iuſſi, ne intra moriendo opus pollueret, & inſepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem iuſſi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipſius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πεῖραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηρούς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν: καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ᾽ ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι παράσχῃ μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iuſtitiam, poenam decentem, ſapientis fabri modulos, primum muſices experimentum. Vos vero, Delphi, quod iuſtum eſt, feceritis, ſi pro me cum legatis rem ſacram feceritis, dedicaveritiſque taurum honeſto ſacri loco, ut ſciant omnes, qualis ego in malos ſim, & quomodo ulciſcar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc ſolum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque ſervatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter ſolos artificis mugitus: & quod in illo ſolo & experimentum cepi artis, & finem impoſui cantui illi a Muſis & humanitate abhorrenti. Et in praeſens iſta quidem a me Deo *oblata ſunto.* Dedicabo autem ſaepe etiam alia, ſi hoc mihi praeſtiterit, ut poenis non amplius indigeam. *Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iuſſi ſumus,*

δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ εὔξασθε ὑπέρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΥΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος 1
ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων
πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας
ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
τοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα,
καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
πον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὢν) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινός τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἑνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος; ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ ἦθος. οἱ μέντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὸς πράξεως τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπται τοῦτο καταχρησαμένων οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηροῦντας ὁμόνοιαν, κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὓς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχωνται, ἕτεροι διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτος τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας, ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ . . . .
V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσῳ τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγούσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τοὐναντίον ἐν εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρῥαν κατᾶραι. Ὧ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
άρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ᾽ ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quaſi ea, quae mittuntur Deo, calumnietur, & calculo iudicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, ſi ſciat, non admiſſurum eſſe Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iuſtum iam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti traiicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adiicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἃ μὴ ἐπιστάμεθα,
7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συνανατιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
8 ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quaſdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem uſque peregrinatum eſſe novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere; niſi pro ſacerdotibus iam iudices eſſe poſtulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare iuſte aut iniuſte tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ᾽ ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ᾽ ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ᾽ ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ, πρός γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ᾽ εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nasci-*

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὑφ᾽ ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώ-
ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ᾽ ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ᾽,
οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ᾽ ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ᾽ ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati ſumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non deſinamus! Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum, puto, ſupra modum auctum eſt facrum, & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex conſtituenda, ut ſcrupuloſe iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare, tum Deo miniſtrantes, tum religioſis. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus iudicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantiſque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε
ἄν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
λαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ᾽ ὡς αἰεὶ, μηδ᾽ ὡς πάλαι τὰ περὶ 12
τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μηδὲ πώποτε, ἀφ᾽ οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid maius, magiſve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis iudicium, exiſtimetis, non novi. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui iam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecunque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet; exploratu dignum. Qua igitur de cauſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & ſacerdos inſpira-

φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaestoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ 1
φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ὦ φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

ALEXANDER
SEU PSEUDOMANTIS.

Parvum tu forte, Celse cariſſime, & leve exiſtimas, quod iuſſiſti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impoſtoris vitam, & commenta, & auſus, & praeſtigias, in librum relatas mittere. At illud, ſi quis accurate velit ſingula perſequi, non minus eſt, quam Alexandri, Philippi filii, actiones deſcribere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen ſi cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi, imputare *& adiicere* de tuo, laborem tibi illum ſuſtinebo, & Augiae ſtabulum, etſi non

ἀλλ᾽ εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ᾽ ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.
2 Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ᾽ ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ᾽ ἤν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ᾽ ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ᾽ ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀῤῥιανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς οὗ τὰ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter, ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem; meo, qui studium in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo theatro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis versatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῄστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
χὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τῆς αὐτοῦ. Πρότερον δέ σοι 3
αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λεληθυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πότερον τὸν Ὀρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φάσκων Μινύειον, ἢ τὸν Βοιώτιον; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus; ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius, quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſua-

τες· Φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
4 ὅλως, οὐδαμόθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοιόσδε μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ῥου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησὶν διὰ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται. Ὡσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: &, paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Iovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia, & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, παράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genere Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit eius, quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se obiicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima ſimulet, & maxime his, quae vult, adverſari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non ſic ab eo diſceſſit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequiſſimum, & ad haec ſimpliciſſimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, ſed rebus ſemper maximis mentem applicaret. Cum igitur adoleſcens adhuc eſſet formoſus admodum, quod licebat e ſtipula *quaſi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuſe impudicus, pretio copiam ſui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeſtigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἡ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ 6 Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adiutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Ceterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, aſt idem mala multa;

quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, ſummi viri, qui omnem illius tragoediam noſſent. Vides, e qua tibi ſchola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum iam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam exſecrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιῄεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην· ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χωρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοὺς
7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος. Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσούς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταὐτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconibus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali

κοντος τινὸς, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἓν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρῆσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & inprimis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ratione Delphos olim divites factos eſſe atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus ſemper, propter eos, quos tyrannos dixi, ſpem ac metum, ad templa euntibus, & praediſcere futura cupientibus, ac propter ipſum hecatombas ſacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τοὐντεῦθεν τὴν
9 σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προὔκρινε, λέγων, ὅπερ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros: quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens, quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κἀκεῖνοι γὰρ καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν. V.

do illis se oſtendat, qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam coeleſtium quendam, illum adſpiciant. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt) in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἐτελεύτησε
11 τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ᾽ οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὕρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperiniectum gerens candidum, falcem geſtans, qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utroſque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perſides genus hic, Phoebo caruſque, videtur,
Divus Alexander, Podaliri ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem uſque mulieroſus, qui a Tricca inde uſque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἠϊόσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοί- 12

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α [illegible] ἔστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ. ὅτι τὸ ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμητικῶς εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετραγώνος ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμός, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *Solan.*)

Litara ad Euxini Ponti vicina Sinopae
Ad Tursin erit Auſonia ſub rege propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadaſque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

Adveniens igitur cum hac hiſtrionia Alexander poſt aliquod intervallum in patriam ſuam, conſpicuus erat & ſplendidus, furere interdum ſe ſimulans, & ſpuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, ſtruthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile ſpuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate aſſimilatum, equi-

γουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
τα, οἵα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
προϋπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί
τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ᾠὸν προκεκενωμένον,
ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
το ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἕω-
θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσ-
περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀντὶ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na ſeta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ſerpentum, biſulca, nigra, prominebat, ſetis & ipſa mobilis. Pellaeus autem ille draco ipſis iam ante fuerat, qui domi alebatur, ſuo tempore appariturus, & adiuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipſe actor futurus. Cum iam faciendum eſſet initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effoſſa, in quibus aqua conſtiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri Deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δεξομένην ἐναργῆ τὸν θεόν.
οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πό-
λις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπε-
σαν, καὶ ηὔχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας
ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ᾽ ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοι-
νίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέ-
γοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀ-
πόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἶτ᾽ ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14
ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προῳκο-
νομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ,
ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ
φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν
πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως
ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ
τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο; ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ
λευκῷ, καὶ ψιμμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ πώματος ξυγ-
κεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praeſentem iam ſtatim Deum ſuſceptura
eſſet. Qui praeſentes erant, (concurrerat enim tota fere ci-
vitas cum mulieribus, ſenibus, pueris) ſtupere, precari,
adorare. At ille vocibus quibuſdam prolatis obſcuris, qua-
les fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit ho-
mines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod
omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium. Tum cur-
riculo petit futurum templum, delatuſque ad foſſam, prae-
paratamque ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſ-
ſus, hymnoſque magna voce canit Aeſculapii & Apolli-
nis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire iubet. Tum
phialam poſcit: quam cum dediſſet aliquis, facile ſubiicit,
hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum
ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa
ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ᾽ αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί᾽, οὐδ᾽ ἐκ κορώνης, ἀλλ᾽ ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex ansere natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προὔφαινε τὴν
ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὖσαν. Εἶτά μοι ἐπινόη- 16
σον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονονουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, κατέαγα τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui iam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus iaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & abſcondens, ſuſtinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum ſe praebebat, omnino eſſet. Tum cogita mihi aediculam non omnino illuſtrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δέ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.
17 Ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονηρός. V.

satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante *admiratione* perculsorum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18
Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ

par eſt Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, ſi contacto ipſo dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, &, quid res eſſet, coniiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe iam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus eſſet, & vultum ha-

ἐοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἔκ τινος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων·) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητήν τινα ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano ſimilem. Super haec picturae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata; & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino iuſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus eſſet eius rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quaſi ſecutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque poſt Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periiſſet, eiectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem geſſit, praedicens & ipſe futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quaſi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicit. Iubet autem, unumquemque,

ὃ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταῤῥάψαι τε, καὶ κατασημήνασθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα κατειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod ſibi opus ſit & maxime velit diſcere, in libellum inſcribere, eumque traiectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (iam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum*, ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum [inſcriptum] carmine, reponente Deo, de quocunque aliquis interrogaſſet. Erat vero machinatio iſta viro quidem, qualis tu, & ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem, & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodigioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, &, quae viderentur, ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ᾽ αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξῄρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia?* Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & masticha. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas le-

λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα. Ἔχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. 22

git; tum cera impofita idem figillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreffit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, iniectam, & in maffam cerae fimilem redactam, mollem adhuc figillo imponebat: ablata deinde (nam ficcatur ftatim, & cornu, quin ferro fit folidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipfum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eft, ne inepti videamur; praefertim cum tu in libris, quos contra magos fcripfifti, pulcherrimis pariter atque utiliffimis, quique prudentes reddere lectores poffunt, fatis multa propofueris, & multo his noftris plura. Oracula ergo fundebat, & refponfa dabat divina, multa hic prudentia ufus, & probabilitatem adiungens commentis fuis, qui perplexa quibufdam & ambigua refponderet ad interrogationes, aliis

χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰσ-
αῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπό-
ταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
23 θῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μι-
κρὸν δὲ οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου
ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse coniiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, & hereditatum successiones in futurum semper reiiciebat, adiiciens, *fient omnia, si voluero ego, sique Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc reditum: ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congessit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἤδη 24
δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ᾽ αὐτὸν, καὶ μάλισθ᾽ ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἠρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ᾽ αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται: εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipſum conſiſterent, inprimis quotquot Epicuri ſodales eſſent, & in urbibus deprehenſae paulatim eſſent omnes illius praeſtigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum eſſe & Chriſtianis Pontum, qui audeant peſſima de ſe maledicta ſpargere: quos lapidibus iuſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno*. Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iuſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν οὔτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διάβροχος.) G.

16 Μάλβακα) Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.

xiſſet, ſoluſque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius, (ſic enim ipſum appellabat) inimiciſſimus, qui iuſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri ſenatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς φωνῆς διὰ τοῦ ὀθονίνου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
Πότμον ἐπιπροϊεὶς, παύσῃ βιότοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam, Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exemit e commentariis, posuitque pro eo illud:

Ductare in Armenios noli: hoc enim bene cedet:
Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oraculum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·

Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν τοι.

29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς Θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήεσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐῤῥωμένην ἐνέβαλλον.
Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείσταις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Romanis probatus; ſed circa Deos *religioſo* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin, mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti, poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar adiiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ἰὸν, περιῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἳ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντα ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος, οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur quiddam homo exsecrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogas-

ἤροντο. συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων 33
χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ῥουτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖ-

ſent. *Probe* autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile ſit. Ab his ergo multa accepit, qui ſcirent, ſe intra illius retia concluſos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio ſuo e priori uxore ſuſcepto, qui iam ad aetatem inſtitutionis capacem perveniſſet, *quem diſcendi magiſtrum ei praeficeret?* reſpondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis poſt diebus mortuo, ipſe quidem aeſtuare, nec habere, quod accuſantibus reſponderet, oraculo ita rebus praeſentibus refutato. At ipſe bonus vir Rutilianus ultro ſuſcepta oraculi defenſione dixit, hoc ipſum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iuſſiſſe, ſed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuſcum verſari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ
αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·
Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ· μετὰ δ' ἔσσεαι ἠλιὰς ἀκτὶς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
35 περιμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
σμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾷν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς καὶ βουκόλος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. V.

ros probabile ſit. Quid vero reprehendendus eſt Alexander, ſi tales inter homunciones verſari voluit? Rurſus interroganti, *cuius ipſe animam nactus eſſet?* ait:

Pelides primum fueras, poſt iſta Menander,
Tum, qui nunc vivis; radius poſt omnia Solis,
Cum ſupra centum octoginta exegeris annos.

At ille ſeptuagenarius diem ſuum obiit, morbo atrabiliario, non exſpectata promiſſione Dei. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diſerte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem ſparſerat, filiam, quam habebat, ex Luna ſibi natam eſſe. Lunam enim amore ipſius captam, cum dormientem vidiſſet. Mos ſcilicet illius, dormientes formoſos amare. Prudentiſſimus autem ille Rutilianus nihil

μην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος,
καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις
ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ-
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διε-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. κατὰ γάρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῃτῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίσταται, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόῤῥησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipſum illos verſiculum periiſſe. Quin forte quadam ita factum eſt. Forte etiam vulgo homines, fiducia verſiculi, negligentius agebant, omiſſa victus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro ſe *illius* ſyllabas, & intonſum Phoebum telis abacturum peſtilentiam. Verum etiam exploratores in ipſa Roma multos ſane conſtituerat coniuratorum, qui ſententias uniuſcuiuſque ſibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad reſponſiones, iam ante adventum ſuum miſſi invenirent. Et ad *res* Italicas haec & ſimilia praeparabat. Myſteria etiam quaedam inſtituit, & facum geſtationes, & ſacrorum diſciplinam, tribus deinceps diebus feſto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Chriſtianus, aut Epicu-*

ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω·
οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγα-
θῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖ-
το, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπε-
φθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λο-
χεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος,
καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπι-
φάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ. Τρίτη δὲ ἡμέρα, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δᾳδὶς
δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σε-
λήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλ-
λιανοῦ ἡ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ
μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ
ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὡραιοτάτη, τῶν Καί-
σαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subiiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [*facularia*] autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἄνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
σῳ, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾶδες,
τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
δὲ εἰσῄει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἰὴ Γλύ-
κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
πίδαι δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
40 τες, ἰὴ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ καὶ τοῖς
μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπί-
τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interiecto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander!* Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διός εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41
ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς, ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαρῳνῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦ-

4 Δίης) Ἤτοι Διός. V.

ipſum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam diſſolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque
Vatis at eſt animus Ioviali e mente propago:
Miſſus adeſt iuſſu patris auxiliator honeſtis,
Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipſe tale quid vir ingenioſus commentus eſt. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus miniſtros ſibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud ſe canerent: oportebatque probatos ac praelatos ceteris generoſiſſimos quoſque, & formoſiſſimos, & honeſtiſſimos mitti: quibus incluſis tanquam emtis pecunia ſua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Inſuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter ſalutandum comple-

σθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφί-
42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ ηὔχουν τετοκέναι παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ᾽ ὃς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς

2. Κῦσαι) Φιλῆσαι. G.

ctendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; dicebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, &, vera illas dicere, mariti illis testabantur. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore.*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα) Ἔφη γὰρ τὸν Λέπιδον τοῦτον ἐν Ἀμάστριδι κατοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα. V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, [4] ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοὔνομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρῃτήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
νακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν
ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις
ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐῤῥύσατο τοῦ
θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας;
καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τινι προσκαλου- 46
μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
ζοι; τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: poſt quam adfuit iuvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, iuſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, eiuſque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo eiuſmodi *erant*. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam reſponderet) atque interrogante praecone, *an reſponderet?* intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quiſquam; ſed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ᾽ ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

47 Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ᾽ ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σημειοῦ ὡς θιασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae huius viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quaſi ipſum videlicet exureret; & in mare abiecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta ſenis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exſecrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, οὐ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἕν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δίνας Ἴστροιο διϊπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inserat, & vere mentes purget non face, aut squilla, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & libertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum divus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri verticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν Θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

49 Ἤδη δὲ πολλῶν ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὸν ἄλ-
λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
νος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιού-
τους χρησμοὺς ἀπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε 50
πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκ-
πληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

ſius obſignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non ſubiens, quidquid in mentem veniret, ſubſcribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant conſtituti ad hoc ipſum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis cauſa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unuſquiſque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quiſquam, neque miſſus eſſet, quin neque omnino eſſet, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad ſtuporem hominum inſipientium; quale eſt hoc quoque:

Scire cupiſne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In ſtratis furtim ſubigat tecto ſub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rurſus tua coniux,

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ᾽ ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ᾽ εἰσαΐοις, μήτ᾽ εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ᾽ ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν, συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ, Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυνάμενοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

51 Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ λείψει φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & supposta cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γάρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γάρ ἐφ' ὅ, τι ἧκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ·

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.

τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιο γόης τῆς ἀπεράντου εὐτραπελίας. V.

Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pauca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *an calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuius Homerus poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *cuius rei causa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris*: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὅδευε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. κἀπειδὴ ἐσελθόντα 55
με ἐς τὴν πόλιν ᾔσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κύσαι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastatum & contarium, quos a praeside Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut solebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum, praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum. Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς με, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥᾳδίας γενομένης
56 μεταβολῆς. Εἶτα δή μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προὐκπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipſum nomine, non Prophetae, ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque, ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens, *Me ſibi omnino notum*, & *quid Rutiliano auctor fuerim:* &, *qua de cauſa*, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo conſtitiſſem; ac paulo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribuſque multis miſſis, (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrin praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ᾤμην ἁπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσπορανούς τινας πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter illum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero medio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod si factum esset, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit, ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides*, *irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim*, *nolim hac aetate*, *qui coniugem habeam & liberos*, *caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, aiunt, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, διασαπεὶς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς φενάκης ἀφῃρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς.) Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος, ὁ δὲ σηπεδόνι διαβέβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede; & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

61 Ταῦτα, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae converſio fuit, ut coniicere quis poſſit, a quadam hoc providentia fuiſſe, etſi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout iſta vita dignum erat, & certamen inſtitui pro oraculo *obtinendo*, cum coniuratorum praeſtigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipſorum praelatus reliquis ſuſcipere deberet oraculum, coronarique ſacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeſes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remiſit, prophetae munus illi, poſtquam hinc diſceſſerat, adhuc ſervans. Haec, amice, pauca de multis ſcribere ſpeciminis cauſa volui, partim quidem tibi gratificatus, ſodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπί τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πρᾳότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

ſapientiam & veritatis amorem, & mores manſuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciſcendi cauſa, viri vere ſancti, & divino ingenio, quique ſolus cum veritate, quae pulchra ſunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum ſuorum factus ſit. Puto vero, *aliis* etiam, qui inciderint, utile quiddam continere viſum iri hanc ſcriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene ſententium animis confirmet.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

1 ΛΥΚ. Ἐπεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὡμιληκὼς, ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

DE SALTATIONE.

Lyc. Quandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accuſationem, olim, puto, ad eam paratus, protuliſti ſaltationum & ipſius ſaltandi artis, & noſtrûm inſuper, qui tali ſpectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum ſtudium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuſes. Et ignoſcendum tibi, ſi ab initio inde triſti vitae generi aſſuetus, &, quod durum eſt, ſolum bonum eſſe iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accuſatione putaſti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, iſque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε πυθόμενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ᾐδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἴ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quaſdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequentamenta, & pedum [*ſcamillorumque*] ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego cum audirem, tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis tibicines deſideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praeſertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris; quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομῆσθαί σοι. πρὸς δὴ τοὐπιὸν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλῶσθαι.

4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον· ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιΐσταμαι, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his, qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed, si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φὴς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὧν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Συγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus, vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea *tamen* accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum prolixa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimus inclamantem perdito alicui homini praeter decorum se frangenti

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad *spectandum*, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δείῳ καταλαμβάνων· ὅθεν καὶ ἄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατική. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοὔπιον φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὧραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β' περὶ ὡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν; εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε', (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἱμάτια (ap. *Athen.* ἵματα) μὲν χροίας τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι (in edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φοροῦσ' Ὧραι ἔν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ, ἔν τ' ἴῳ θαλέθοντι ῥόδων γ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἅπτεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II, 27, in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Casaub.* L. II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὑτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα ἐθέλεις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δέ 8
φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens ſit hoc ſaltandi ſtudium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi cauſa progenitorum noſtrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; ſed qui veriſſimas tibi ſaltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore ſimul in conſpectum prodierit. Etenim illa aſtrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius ſaltationis documenta ſunt. Cum autem paulatim creverit, & acceſſionem ſubinde in melius nacta ſit, iam ad ſummum videtur perfecta, & evaſiſſe varium quoddam, & conſentiens undique, & Muſarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν
ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam ſaltatione ſibi paraverat. Ita autem fere verſus dicunt:

Merione, quamquam ſaltator maximus audis,
Iſta tamen forſan mea te confecerit haſta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus ſaltandi arte, facile, puto, effugit emiſſa in ipſum iacula. Multos autem alios etiam heroum dicere cum poſſim iiſdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, audiens iſta de filio, magis, arbitror, eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὔτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἁπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτῶν οὐ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ
11 Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam consertis percussere, & percussi sunt, cum per vices quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόῤῥω γάρ φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς 12
ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν. Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim aiunt, *o pueri, promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo, decenter ſaltare ſuum ſexum docens; ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαὶ, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προὔκρινε γάρ, φησι, προορχηστῆρα ἁ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta *in caput saltantes* appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyssem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Praesules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit* enim, ait una, *Praesulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

καταστησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾷν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos, qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν
Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις
ἱλεοῦνται τὸν θεὸν δὶς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει
αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφε-
λὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται,
περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχή-
σαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ
τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν
Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ πα-
λαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ
ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον,
καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι
δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυ-
ρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lentio conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα, καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.
20 Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην.
21 Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἳ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Protea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt*, Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

Ἥρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
23 Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, ſed durum & ſupra modum virilem, non prius armis pugnare docuiſſe, quam ſaltatorem perfectum reddidiſſet. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam ſemper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionyſiaca enim & Bacchica non puto te exſpectare ut ex me audias, ſaltationem fuiſſe illa omnia. Cum enim tria ſumma genera eſſent ſaltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; miniſtri Dionyſi Satyri has inventas a ſe nominarunt ſingulas. Et hac arte uſus Dionyſus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iiſdem thiaſis inducendis ſubegit. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide, ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens, Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ᾽ ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ᾽ ἰδὼν αὐτὸς ἕωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ᾽ ἁπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικήν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ᾐδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἓν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ᾽ ἑταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audiſſet ab alio, ſed ipſe vidiſſet mane ſtatim ſaltantes Muſas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede ſaltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generoſe, tantum non Deos oppugnans contumelioſe de ſaltatoria loqueris. At Socrates, vir ſapientiſſimus, ſiquidem fides habenda dicenti hoc de ipſo Pythio, non laudabat modo ſaltatoriam, ſed diſcere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σικιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ 26

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum, nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse, etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis genus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age iam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρῶτον καταμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἶτ᾽ ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιᾴδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus *in scenam* ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ
περίκειται, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ
πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμῳδία 29
δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
Μαγείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν
κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ
τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, οὐ κεχηνὸς
δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ 30
ὠρχοῦντο· εἶτ᾽ ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν
ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Αἱ 31

ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibiorum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt, uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui caeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubiectae actioni apta! non hians, ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt, alios illis ſuccinere. Ceterum argumenta utriſque

δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, eius rei hanc aio eſſe cauſam, quod praeſidibus certaminum maior res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc, quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam cauſam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermiſi, ne ignorantiae aut inſcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de ſaltatione qui ſcriberent, maiorem ſcriptionum ſuarum partem in eo conſumſiſſe, ut omnes ſaltationis ſpecies percurrerent, & nomina illarum recenſerent, & quae eſſet unaquaeque, & a quo inventa eſſet, rati, ſe hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρίημι.
Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνῆσθαι, ὅτι 34
μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν, ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monſtrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitioſum circa talia ſtudium ineptum, & hominis ſeri ſtudiorum, & mihi intempeſtivum eſſe arbitror, ac propterea omitto. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminiſſe iubeo, mihi iam non propoſitum hoc eſſe, ut uniuſcuiuſque ſaltationis origines perſequar, neque hunc libro huic ſcopum a me conſtitutum, enumerare ſaltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum ſumma earum genera proferrem. Sed ſumma mihi praeſentis libri haec eſt, laudare ſaltationem, ut nunc conſtituta eſt, atque oſtendere, quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, ſed Auguſto maxime imperante. Nam primae illae quaſi radices quaedam & fundamenta erant ſaltationis: ſed florem illius, & perfectiſſimum fructum, qui nunc maxime ad ſummum perfectionis faſtigium

τὸ νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μέν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἔς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων θάτερα.
35 Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio noſtra perſequitur, omiſſo, quid ſit Thermayſtrida vel gruem ſaltare, & reliqua, quae nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium ſaltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exerceri ſolitum, ruſticorum ſaepe ad tibicinae cantum ſaltantium ſaltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter ruſticos frequentantur, ignorantia quadam praetermiſi; verum quod haec talia nihil cum hodierna ſaltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit, dividens illa ipſa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione proſequens altera. Ac de ſaltatione ipſa tantum. Omnibus enim perſequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero ſaltatorem ipſum habere oporteat, quomodo exercitatus eſſe debeat, & quae didiciſſe, & quibus rebus

ἔργον, ἤδη σοι δίειμι, ὡς μάθῃς, οὐ τῶν ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νενόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι
δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
αὐτῆς Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. κατὰ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά τ' ἐόντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. Ante omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia, quae sunt, & quae fient, quaeque fuere,*

τἀτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν
37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipſum fugiat, ſed promta ſit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propoſitum artis, ſcientia eſt imitandi, oſtendendique, & cogitata proferendi, & obſcura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa ſumma etiam ſaltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuſcuiuſque habitus expreſſionem. Apparatus omnis huius operis antiqua hiſtoria eſt, ut praedixi, & promta illius tum memoria, tum decora repraeſentatio. Oportet enim illum, captis ab ipſo ſtatim Chao & prima mundi origine initiis, ſcire omnia, ad Cleopatram uſque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis ſaltatoris ſcientia, eaque praeſertim ſciat, quae interiecta ſunt, Coeli caſtrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, ſubiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
φῶν κλῆρον. Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρω-
τος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν
ἀετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον,
καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.) Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεγνηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστηρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς ἐπίτεκα οὖσαν ὑπεδέχετο δι᾽ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ἔστη τῆς ἄλης καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐῤῥιζώθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δήλη γεγονυῖα τῇ παγίῳ στάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem furto subductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post ista Deli *insulae sublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis servantem, & *enatos* rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dionysi nativitatem, & quaecunque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἑξῆς δὲ τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

interfectum a Marte Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago iudicium, & Atticam in universum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quaecunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur.* Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-

καὶ Μίνωος πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολὴ, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν. Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἴναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ ἡ τῶν φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ προῃρημένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes, & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adrasti exsulum, oraculumque de illis, & insepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoeceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessariae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio, Cassiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον,
καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ
τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγρα-
φὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ
τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος
ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ
μήλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46
καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυ-
πρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα
τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεὶ, μά-
λιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις
γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρω-
τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράμα-
τα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳ-
δὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ,
Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσέως μανία,
καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδύσσειος

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quae in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
47 καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἔχει πολλὰς
ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώ-
48 τους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ᾽
Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
θηρίωσις, Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλ-
49 φειοῦ ἔρως, καὶ ὕφαλος ἀποδημία. Ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν
Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις
ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαί-
δραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
50 κοῦν τῆς Κρήτης περίπολον. Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in univerſum, Ulyſſea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos poteſtas, & reliqua ad poenam uſque procorum. Et ante haec ſtructae Palamedi inſidiae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis* in ſcopulis interitus. Habet multas occaſiones Elis quoque pro ſaltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Calliſtus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter ſub mari. Verum etiam in Cretam ſi commemoratione pergat, multa inde quoque ſibi ſaltatio colligit, Europen, Paſiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
πίαν, ἐφ' ᾗ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν. Ἔχει καὶ Θρᾴκη πολ- 51
λὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
πλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἷμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω 52
παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἄλκηστιν, τὸν
τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὴν λάλον αὐ-
τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
Λαοδάμειαν. Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ 54
κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκρά-

ſi tranſieris, etiam ibi multa invenit ſaltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore diſcuſſo Alcmaeonis conſtitutam familiam. Tum Neſſum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum. Habet etiam Thrace multa ſaltaturo neceſſaria: Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi ſupplicium. Ac Theſſalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iaſonem, Alceſtin, quinquaginta iuvenum claſſem, Argo, loquacem illius carinam. Ea, quae in Lemno acta ſunt, Aeetem, Medeae ſomnium, laceratum Abſyrtum, & geſta in praeternavigando: & poſt iſta Proteſilaum & Laodamian. Et ſi in Aſiam rurſus tranſeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipſius

τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυα-
ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
λίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ
56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς
ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας,
ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν
58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύῤ-
ῥαν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκης ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes electri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
δείξεται, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς
τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπα- 60
σαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ
αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου
ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμή- 61
ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
στα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ
ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
λὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
μένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora ſciet quidem, ſed per ſigna tantum quaedam demonſtrabit: Epaphum dico, & Oſirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipſiuſque adeo Iovis, & in quos ſe habitus mutaverit. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, ſupplicia, & ſingulorum cauſas, & Pirithoi atque Theſei ad inferos uſque amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Heſiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca ſane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipſis oſtendenda ſaltatoribus, tibique ad ſimilitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore iam ante praeparata, & in penu quaſi repoſita eſſe ſaltatori neceſſe eſt. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὃ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πραγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ᾀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed, ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſaltantem ſe videret, deinde accuſaret; promiſitque, ſe abſque tibia & canticis copiam ſui facturum. Idque fecit. Imperato enim *ſcamilla* pulſantibus & inflantibus tibias, choroque ipſi, ſilentio, ipſe per ſe ſaltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, inſidiantem Vulcanum, & vincula utriſque, Veneri ac Marti, iniicientem, adſtantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore ſuffuſam, aliquantum metuentem vero & ſupplicantem Martem, & quaecunque inſunt in hac hiſtoria; adeo ut ſupra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc ſaltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς
64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν
τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
ρων βασιλικός τις ἄνθρωπος κατά τι χρέος ἥκων ὡς τὸν
Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον,
οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
ᾀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνιέναι
ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέ-
γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἄν σοι
χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ῥᾴδιον εὐπο-
ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκα-

dio, inquit, *homo, quae facis, non ſolum video; ſed ipſis mihi manibus loqui videris.* Quando vero circa Neronem noſtra verſatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem ſaltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima ſaltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiuſdam ſui cauſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Quînam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα. Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπῳδὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ᾽ ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubiectis, eaque, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in unoquoque horum, quod proprium eſt, quod eximium, demonſtratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hiſce rebus dictum referre. Videns enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?* Cum vero audiſſet, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Ne-*

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἤθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγι-

5 Ποντίου θηρὸς) Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. G.

ſciebam, inquit, *vir optime*, *te corpus quidem hoc unum*, *animas autem multas habere.* Haec barbarus. Non abſurde autem Itali ſaltatorem appellant Pantomimum, [*imitatorem omnium*] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, *Fili*, *beluae in ſaxis marinae* [Polybi] *modo adhaerens urbes populoſque frequenta*, & ſaltatori neceſſaria; oportetque rebus adhaereſcentem *familiarem* ſe *&* *quaſi* domeſticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in univerſum, mores atque affectus ſe demonſtraturam, atque actione expreſſuram, ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc iraſcentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium triſtitia, & ſua unumquodque menſura. Quod enim inprimis admirabile eſt, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paulo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus,

σθος, ἡ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.
Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκά- 68
στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κι-
θάρα, ἢ διὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία,
ἢ κωμικὴ γελωτοποιΐα. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
συλλαβών· καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν πα-
ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμο-
φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβῶναξ --) Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα οὗ καὶ ἄλλαι μελέται ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐνάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τῶν ἐν τισὶν ἑτέροις σοφισταῖς διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. M.

aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cuiuſdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt, aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio. At ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem [*ſcamillum*], cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his, quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpe-

λει, καὶ ᾔει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναςρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστὰς, ὀρχηστὴν τὰ αὑτοῦ ποιοῦντα, Οἵου με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς
70 φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο μέν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τἀγαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

ſtacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?* Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit: iram, cum irati perſonam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur: quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud, quam verum eſſe Ariſtotelis illud, demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis? Audivi etiam, qui iuveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.* Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνὸν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς, καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν, ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περιποιοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα 72
ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utilitatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit. Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis contendentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius repraesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus saltatoriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, & resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quidni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διά τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρών-
73 των παιδαγωγοῦν. Ὃ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
74 καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verseris, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aeque admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ᾽ ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi: Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec iudicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum iam demonstraturus mihi videor: Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum. Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim, ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

5 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. θυμελίη δὲ αὐλητική. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usi-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων ἐπισχών. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι᾽ ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79
ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπέρ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τὶ οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους

tata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus biliſque medela.* Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unuſquiſque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrimantur ſaepe ſpectatores, cum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι᾽ ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλόν περ, ἢ ἐπ᾽ εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

80 Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ᾽ ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ᾽ ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ᾽ ἐκ παροιμίας μετείληπται τῆς, οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas, & Corybantes, Satyroſque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuſcuiuſque civitatis, quos, tantum abeſt, ut pudeat *eius rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quandoquidem vero virtutes dixi ſaltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae ſint*, iam oſtendi: mentis vero, ſic puto obſervare poſſis. Multi enim illorum prae inſcitia, (neque vero fieri poteſt, ut omnes ſint ſapientes) etiam graves ſoloeciſmos in ſaltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes ſe, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numeroſe quidem illi, ſed res ipſae aut poſt tempus *iuſtum*,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοι- 81

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Iovis enim natales ſaltans aliquis, & Saturni in liberis ſuis vorandis crudelitatem, aberrabat ſaltatione in Thyeſtis mala, ſimilitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi aſſimilavit tempore poſteriorem. Sed non puto, tales propter ſaltatores ipſam damnandam eſſe ſaltationem, neque odio ipſum opus eſſe proſequendum, ſed illos quidem pro imperitis, quales ſunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt. In univerſum autem oportet undique perfectum exactumque eſſe ſaltatorem, ut omnia ſint concinna, formoſa, menſuris ſibi reſpondentibus, omnia ſibi ſimilia, calumnia & reprehenſione ſuperiora, deficiant nuſquam, temperata ſint ex optimis. *Saltatorem ipſum oportet eſſe* acutum in cogitando, profunda eruditione, humaniſſimo praeſertim animo. Nam tum denique laus ipſi per-

τὸ ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ᾽ ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ᾽ ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ
82 πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τὶ δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ᾽ ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. V.

fecta a ſpectatoribus contigerit, cum ſpectantium unuſquiſque ſua *quaedam* agnoſcet, vel potius tanquam in ſpeculo, ſic in ſaltatore, ſe ipſum videbit, quaeque ſentire ipſe, & quae ſolet facere. Tunc enim ne continere quidem ſe poſſunt prae gaudio homines, ſed confertim in laudes effunduntur, ſuae quiſque animae videntes agnoſcenteſque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM ex hoc illis ſpectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda ſint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Exſiſtit autem quemadmodum in oratione, ſic in ſaltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam par eſt, contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum uſque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem uſque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι 83
ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲν τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ᾗ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μετὰ τὴν ἧτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέῤῥηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ

8 Ἑνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων· δαιμονῶντα γάρ τινες τῶν ἀκρατῶν μιμέων ἐκμιμούμενοι οὕτως ἑάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς μὴ ἀνενεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ὀλεθρίῳ ταυτῇ μιμήσει. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere dignum, ſed qui, neſcio quo fato, in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Aiacem furentem, cum primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret iam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis capiti ita impegit, ut divideret, &, niſi obſtitiſſet pileus, maioremque plagae partem excepiſſet, perierat nobis infelix Ulyſſes, qui in inſanientem ſaltatorem incidiſſet. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν.. οὐ γὰρ
ἀρκεσθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγώσῃ λαβών· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνα-

ce furebat; exſultabant, clamabant, abiiciebant veſtes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipſum non aſſecuti, peius aut melius quid eſſet, non videbant, ſed talia perfectiſſimam perturbationis eſſe imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, ſilentio tamen non arguebant factum, ſed laudibus ipſi quoque tegebant ſaltatoris amentiam, cum diſtincte viderent, non Aiacis furores, ſed ſaltatoris eſſe, quae fiebant. Nec enim ſatis habebat vir fortis iſta feciſſe, ſed *aliquid* multo magis ridiculum hiſçe deſignabat. Deſcendens enim in medium, in Senatu, medius inter Conſulares duos aſſidebat, valde metuentes, ne de ipſis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii ſuſpicari, numquid nimio imitandi ſtudio, in verum furorem delatus eſſet. Ipſum qui-

νήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν
ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἁλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim, rurſus Aiacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia affecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Aiax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet. Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras, me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & inſuper ad furorem uſque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
Θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ῥάβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— Virorum hac dulci lumina somno
Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου.

ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νέος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἥν τινα λόγων παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυσιν. τῆτες. νέωτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ χθὲς γίνεται χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὸν καὶ τοῦ ἔχω, νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν ὤτων ῥύπος. λέγεται καὶ τὸ κεραμεοῦν στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουστέον. V.

LEXIPHANES.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro *quid ſibi vult?*

Lex. Per Iovem, Lycine, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum.

Lyc. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis?

Lex. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare, quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus [*Gr.* Cypſeli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignoſce mihi, ſodalis: multum enim de muſto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγγράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἑστιάσεως. νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται.

6 Ἀνέγνως) Ἀνελογίσω. V.
11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἴσως ἀντὶ τοῦ χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. V.
13 Ἡ Κυψελὶς) Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται κυψελὶς, καὶ τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατακρυβεὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἥτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἕλην ἐῤῥήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convivii *mentione suspicor,* dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum & linguam* solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, neque [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα 2
τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι; κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὔαρχος) Τὸ μὲν εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὔλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 Ἦ δ' ὃς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἵλην θέρεσθαι) Ἁλέα καὶ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὦ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμματα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως καταθεῖται. V.

13 Ἐλιννύσεις) Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυνεῖς C. *Abb.* Et V. alter.)

Lex. Confidera autem interea, quomodo peragam, Lycine, fermonem, num beneprincipiatus fit, multamque beneloquentiam oftendens, & bonis verbis conftans, bonifque infuper nominibus.

Lyc. Videtur talis effe, tuus cum fit. Sed incipe tandem.

Lex. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vefperam giros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus eft ungi in fole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem guftare. Etiam eundum. Tu vero, puer, ftrigilem mihi, & pellem, & lintea, & fapones, claffe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, veniefne, an hic adhuc moraberis? Quin*

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ᾽ ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον; ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυίαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

ibid. Ἐπ᾽ ἀστράβης) Ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵτινες τῷ ἅρματι ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκωλιάζων) Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ᾽ ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα οὕτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἅλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἅλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. V.

7 Ἄνδηρα) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumtum, nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, σιτηρὸν ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸν ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio: nec enim satis bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse manibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris causa, tum quod essent ustiones: nosti autem, in frigore vehementi

ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (οὔπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουό-

δὲ, ἢ τὰ ἀλληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σέλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἄρτοί εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶβος δὲ τὸ περιτραχήλιον, ἀπὸ τῶν ὄπισθεν, κρέας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ σκευάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἤτοι τοῦ ὡρολογίου μέσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας εἶναι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζην δὲ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένως ἑστάναι, καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὠστίζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾷν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἤτοι ἰατρείας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων) Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλειτα λάχανα. V. Ἄγρια καὶ δύσπλυτα. *Coll.*

ibid. Κάχρυς) Ὄσπριον. V.

8 Διανεῦσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. V.

uſtiones exſiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ibi nata, & effoſſis quibuſdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutiſque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ab-

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ᾽ εἰς καιρὸν οὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ φῶκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἦ δ᾽ ὃς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περιορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. V.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. V. At in altero Mſ. V. ſic legitur: Γρυποπώλην) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ: Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρόμυα. V. Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

6 Οἶβον) Περιτραχήλιον ὄπισθεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiuſdem Voſſii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὥς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ οὐ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ στηθύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὃ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. V.

Iùi. Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me exſpectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipſe adeſt, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge, Atticio, compendi mihi feciſti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην, ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχέως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: Ὠχόμην ψύττα) Ἀντὶ τοῦ ταχέως δραμών. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχέως δραμῶν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ κότταβον ἀπετέλει &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς γνάθους, ἀφίησι διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλαστίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι οὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἐρῶντα, ὡς τῶν παιδικῶν κατευστοχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ τῶν πλαστίγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἡττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἠμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, κατακτὸν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν τι οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ ἔδει πεσεῖν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ ἐπιδείξω καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρῶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἐνίους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρῶς καὶ παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrens: nosti autem, quàm sim amans ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia condito, & expurga mactram, ut lactucinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θρι-
4 δακίνας μάτταιτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών.
καὶ ἡμεῖς, ἦ δ᾽ ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
καὶ Ἑλλάνικος οὑτοσὶ ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
σκιάζει μέσην τὴν πόλον, καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
φακος βύζην ὠστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ
ὄμματά μοι φαρμακᾷ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, καὶ ἐγχέας μοι φάρμα-
κον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V. At in altero eiusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.

2 Ξηραλειφήσω) Ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον) Τοῦ ὡρολογίου μέσον, οὗ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ σπίζεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. V.

8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. V. Κακῶς διάκειμαι τοὺς ὦπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάραττον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττετον. σκοτίζετον. B.

12. Ἀπερυθριάσαι) Τὰ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem hoc sic legitur: Ἀπερυθριάσαι) Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὰ ἀπερυθριάσαι τέθεικε διὰ τὸ γελοῖον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, & metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum faece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento faciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπῄειμεν· κἀπειδήπερ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἤδη, ὁ μέν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίους ἁράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες, ἐξῄειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Σὺν λήμαις. V.
ibid. Διερὸν) Ὑγρόν. V.
3 Ἀπησθημένοι) Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐσθήματα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάττειν, ὃς καὶ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφάσεις οὐ διαλείπει. V.
7 Συντριβέντες) Ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον τοῦ ἡττημένου, ἔνθεν καὶ κατανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κάρας κυβιστῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίου δὲ καὶ σκαφίον εἴδη κουρᾶς. V.

humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes, abiimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius obiiciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi], *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* [lusissemus in] *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ
σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον,
καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει,
ὁ δὲ ἤμει τὸν νῆστιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας,
ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας,
6 ὁ δὲ ἐῤῥόφει τῶν κριθῶν. Κἀπειδὴ καιρὸς ἦν, ἐπ᾽ ἀγκῶνος
ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ
μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ
καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἠτριαῖα,
καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουρᾶς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουρᾶς. V.

7 Ὀκλαδίαι) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἣν ἀναπαύστραν φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὴς κράββατος. V.

9 Δίχηλαι ὕειαι) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ ἐδώδιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φησὶν ἀκρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὑὸς) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρόν. καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου) Λαβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ τηγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῳδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸν παρηβηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. V.

put radula ex dente facta [pectebam], *quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim* [totonderim]: *alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias* [olivas]: *sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida* [pedum extrema] *suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens* [vulva], *& lobus ex sarta-*

ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικὰ τῶν ἐκ σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V. In altero eiusd. Cod. haec sic legebantur: Ἀβυρτάκη) Σκεύασμα. βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πράσων. Νυμφοδῶρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι. V.

ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. V.

5 Κωπαΐδες) Ἐγχέλεις λέγει Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἰπνοκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρνα. V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη) Τὸν παρηβηκότα. V. in fol.

7 Ἰπνοκαῆ) Κλιβανίτην ἄρνα. V. in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pontica de sporta, & Copaicae [anguillae], *& gallina domestica, & gallus, qui iam canere desiit, & piscis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant siliginei non mali, & alii de novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non senex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum*

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ καταχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δέ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾷν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησί. λεῖρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἄνθη λείριά φαμεν. ἐλλόβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐνηρμόσθαι. πέδας τὰ ψέλλια. ἄδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἄνευ τῶν ἀπασχολούντων ὁρᾶσθαι. ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἑκουσίως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργὴς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκευασμένος. V.

3 Βομβυλιὸς) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνας δὲ τύπον ἐξηργασμένα. V.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστράκεια. V.

4 Εὐρυχανδῆ) Βαθέα καὶ πλατέα. V.

5 Εὔστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. V.

tamen percoctum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli][1], *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* [prae levitate], *& testam membranae* [instar tenuem] *habentia. Cymbia autem*

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤ-
ῥιχησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν,
ἄλλος ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώταυ ποικίλος, καὶ ὁ Ὠοκάταξις Εὔδη-
μος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. V.

ibid. Γραμματικὰ) Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσι. V.

ibid. Ἰπνολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. V.

3 Ἐπέτρεπεν) Ἀντὶ τοῦ ἐπέπεμπεν. V.

ibid. Ἀμυστὶ) Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. V.

5 Κύκλισέ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾷν τὸ ζητεῖν. V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat pocularium [poculorum armarium.] *Sed lebes camini supra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amystida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pedisonam* [saltatricem], *& trigonistriam* [psaltriam.] *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lumbum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-*

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὃς, λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν. Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὠσιώθησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων ποίκιλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὄπα Ὅμηρος φησίν. ἢ ὥσπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν διὰ πέρα τοῦ δέοντος περιττόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὗτος λῆρον τὸν τοῦ θηλέος κόσμον, ὡς περιττὸν τῆς χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια. V.

2 Πέδας) Ψέλλια. V.

4 Ἄδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης) Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. V.

7 Ἄχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐήτρια) Λευκὰ καὶ λεπτά. V.

dem, Ego, inquit, ſegmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea poſt coenam vobis adſum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut ſcitis, ſine iudicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admetiri verba habebam, nec aquae demenſum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe [adiri poſſe] *Praetorem, ſumtis veſtibus inuſitatis* [novis] *boni ſtaminis, calceis autem ingeſtis* [novis], *extuli me ipſum. Deinde ſtatim incido in facigerum & hierophantam, & reliquos infanda* [ſacra occulta, myſteria] *facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen obiicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſciret, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe, nec iam nominabi-*

ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν· ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὃς, ἐν τοῖς σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν 11 αὐτοληκύθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὃς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἶ-

116 Ἀμηγέπη) Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναιότητα ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἁλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἑξῆς ἑχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπέβδαλλον καὶ πορδαλεὸν, ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὲς δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὔσης. θεοεχθρία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηγχόνησα. ὀκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ διαβρέχων, ἢ βοῦ καλῶν καὶ συστρέφων, ὃ διὰ τοῦ διακωδωνίζειν παραδηλοῖ. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖον τῆς πόσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινί. σκοπάδειον δὲ, ἀντὶ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιωνύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λὰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένων μεγάλαις συμφοραῖς θαῤῥαλέως δὲ ταύτας ἐκδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κηδεύοι πόλιν. V. 12

les [nomine suo appellandos], *qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare* [& subducere] *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare*

ναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὤν, ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
11 χα διδόναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἦ δ' ὅς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητής, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὔων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθίᾳ σχεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ ἴστε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλὰξ παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ διακωδωνίζων, μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
12 σχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγώ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damasias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens* [compressus, elisus] *esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,*

Φὴς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν
μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀνασφλῶντα, καὶ
βλιμάζοντα, ἤν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἴσθηταί μιν
ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ
δ' ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς
ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόν-
τες, ὅ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβῦτις
ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆ-
σαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν
Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι
τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη,
καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἑκηβόλος,
καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Με- 13
γαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ παρηβηκότος,
ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρτωνα καὶ σχινωτρώκταν) Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκωμώδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον. καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχείρως ἐνασχημονεῖν. V.

8 Πολιὰς) Πέπαικται τὸ πολιάς· εὐθεῖα γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσυπακουστέον οἴνου. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente ſcroto, illum effeminatum, & lentiſcum rodentem adoleſcentem, illum maſturbantem & laſcive contrectantem, ſi quem bene vaſatum, & improbe mutoniatum ſenſerit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: ſed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis eſt in media aula, ſcopadeum opus; huic igitur ſupplicantes, Damaſius & uxor illius, ſenex iam, & cana caput accurate, obſecrabant, ut ſui mereretur: at illa ſtatim innuit, & ſalvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], *aut magis aperte Artemidorum* [Dianidatum] *habent adoleſcentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & ſagittas, quod his gaudet: ſagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans eſt Diana. Bibimuſne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini vobis attuli, & caſei recentis maſſas,*

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κᾆτά σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλήν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἅττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθνής

πέτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρυᾶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμβῶντας λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα στίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημένων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ ἡ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. V.

8 Συνυθλήσομεν) Συνηθειήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera praeclare erosis) & alias olivas colymbades [natatiles], *& lutea ista pocula, acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex intestinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum* [paedagogum] *contra te advocem. Scitis enim, quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae solemus: neque enim intempestivum sane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, lubentius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:*

εἶμι, καὶ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτῳδοῦ. Τί ταῦτα 11
ἔφησθα, ὦ Εὔδημε; ἦν δ' ἐγώ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καταψίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἕκτορας τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τῆς εὐηνεμίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾷ) Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυμεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀντὶ τοῦ εὐφορῶ τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν ἔτι διολισθαίνουσαν· ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πέπαικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προστακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκόνος τῆς τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius, audirem manusapientes illos, & tibicinem, & barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [silentium] *nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua iam sermocinaturit, & iam provehebar, ut qui antiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea consputiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium velorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scaphae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & curre per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus*

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην.

16 ΛΥΚ. Ἅλις, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ᾽ ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾷν ἐπῄει μοι ἐπ᾽ αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν

17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τοῦ φορτικοῦ τὸ κατουρουμένη. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. V.

ille Iuppiter, aut de glabri montis ſpecula, aut de coeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento ſecundo flatu impelli.

Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim iam ebrius tibi ſum & nauſeo, ac niſi celeriter evomuero haec omnia, quae recitaſti, Corybanticum, ſcito, morbum nacturus mihi videor, circumſonantibus, quibus perfudiſti me, verbis. Quamquam primum ridere illa ſubibat. Cum vero multa eſſent, & ſimilia inter ſe omnia, miſeratus ſum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidiſſe, e quo fuga nulla ſit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili eſſe percitum. Quaero igitur apud me ipſe, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen abſurdorum diſtortorumque nominum concluſeris, quorum partem quidem ipſe feciſti, partim vero

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα πόθεν ἀνασπῶν, κατὰ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντλησάς μου, μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόντα

13 Σώπολιν) Εἴθε καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ λεμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσαιτο ἄν. εἰ καὶ χαλεπῷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρούσης καινότητος ἐπεβάλετο ἄν. ποῦ γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὀροπεδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας καὶ πέπεικεν ἂν παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοδευθησομένους; οὕτως ἁπάντων κατακόρως κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον οἴεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὁμήρου

ſepulta alicunde eruiſti, *ut ex Iambico illo tibi dici poſſit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeſerim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidiſſe, qui vera dicendo liberaret te aquoſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetudinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab inſanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſericordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἑνίγε τῷ τρόπῳ.

19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ᾽ ἀμείνονες εὐχόμεθ᾽ εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χείριστον δέ. M.

10 Μακκοᾷ) Μακκοᾷν τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ᾽ αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῶ καὶ μακκοῶ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥιναυστήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῷ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν. V.

commendemus, age, & ſermone de morbo inſtituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir eſt, qui iam multos tui ſimiles furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuſo liberavit. Salve, Sopoli, & aſſumtum hunc Lexiphanem, ſodalem, ut noſti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo verſantem, & ne iam plane perierit periclitantem, ſerva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, ſed huncce Lycinum, qui manifeſte maccus eſt, & homines cordatos labi ſententia arbitratur, &, ut Samius ille Mneſarchi filius, ſilentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥιναυστήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν; ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; 20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν, εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pudore afficiet*] Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & iam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore iam *ſatis longo* impuram [*non purgatam*] illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipſum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? & nobis, qui iam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans, quaſi magnum quiddam eſſet, ſi ut peregrinum ſe inſtituat, & conſtantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπῄειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτουῒ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίοις, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν, εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾆτα. Tum post illa, ἦ δ' ὅς, & ἀμηγέ-

τὸ, ἦδ' ὅς, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὑτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, κἂν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 Ἴκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει, τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδίνασθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾷν καὶ ἀβρύνεσθαι. ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξωγκῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. V.

πῃ, & λῷστε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἴκταρ evomuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλι-
23 νός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & aversare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore inscitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στεῤῥά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τῦφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa consecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & insectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ᾽ ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ᾽ ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέῤῥιψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ᾽ ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ᾤου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum inferciās, etiamsi ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse-

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν γε καὶ ξυνῇς χείρων γενόμενος.

quos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντώμενος, & καθεσθεὶς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est linguae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, optime tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δικαζομένῃ παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε

EUNUCHUS.

Pamph. UNDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes.

Lyc. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſae diſceptandae interfuerim, contendentibus inter ſe philoſophis.

Pamph. Illud ipſum quidem vere ridiculum narras, philoſophos iure inter ſe experiri: qui debeant, ſi quid etiam ſit magnum, pacate inter ſe crimina diſſolvere.

Lyc. Unde illi, ſodalis, pacate? qui commiſſi inter ſe

ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ᾐδέσθη, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἁμάξας) Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τε περίοπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἁμάξης. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι παρακολουθῆσαν τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφιλονεικοῦντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plauſtra conviciorum tota in ſe congeſſerunt invicem, clamantes, & ultra, quam poſſent, contendentes?

Pamph. Numquid de literis diſceptabant ſolemnia illa, cum diverſae eſſent ſententiae atque ſectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiuſdem enim ambo ſententiae, & diſciplinae eiuſdem. Et tamen iudicium conſtitutum eſt, & ſuffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & ſapientiſſimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput cauſae, ut & ipſe ſciam, quid tantum tibi riſum moverit.

Lyc. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab impera-

βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, οὐ βοείη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήϊον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi iſta: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter ſe invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philoſophos ſe dicerent eſſe, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & ſacris patriis, & ſepulcris maiorum ſuorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma eſt Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἴχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνεικοι. V.

valde contemnere divitias, ſed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt ſcilicet iſta, & ex patria diſciplina bellum ab iis geſtum eſt. Quae autem poſt conſecuta ſunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles ſenex, noſti quem dico, contentioſum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonſtraverat, ſeque Ariſtoteli eiuſque ſententiis addictum eſſe. Et ſane neuter illorum erat melior. Finis ergo cauſae huc evaſit. Diocles, omiſſo oſtendere ſua *merita*, ad Bagoam tranſiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquiſivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, κἀμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἅλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φὴς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾷν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παραδόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἅτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰ- 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana abhorrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum, qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia, quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις. G. 14 Βάκηλος) Βάκηλος μέγας, ἀνόητος, γυναικώδης. V.

fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput cauſae iam in eo vertebatur, probanduſne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos eſſe virilitatem: hunc autem ab initio ſtatim abſciſſum, & ambiguum quoddam animal eſſe, cornicum inſtar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης· εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed robur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud crimen locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, inquit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum iustius praeferri omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη,
ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὑτοσὶ ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ
φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικὼς, εἰ
ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύ-
δονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ,
ὡς ὁ Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν
ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρό-
μενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δι-
καστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ κἂν παλινῳ-
11 δῆσαί μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων
δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ
εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν
ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι
ῥεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας
ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν
κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obſcuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iſte laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho ſimilis, ſi exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de iſto narrant, etiam moechus aliquando deprehenſus eſt, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum ſe recipiens, invento illo perfugio, abſolutus eſt, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex ſpecie manifeſta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propoſitae mercedis cauſa. His vero dictis, omnium quidem riſus, ut facile eſt ad exiſtimandum, ortus eſt. Bagoas vero magis etiam eſt perturbatus, in mille formas atque colores verſus, frigidoque ſudore diffluens: qui neque honeſtum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile ſibi crimen ad praeſens certamen iudicaret,

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν 12
ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὀρχέων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾷν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἅτερος μὲν 13
πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὀρχέων) Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iubere illum congredi, & inire, & iudicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum causidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

Ἀμφι τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ 1
αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ ἀληθηΐης, ἢ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκετο, 2
ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥᾳθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. 'Αστρολογίης. G.
5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.
13 Ἐπικυρέωσι) Ἐπιτύχωσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

De coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de coelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent. Ac ſapientia quidem *huius rei* antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dîs carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria illis ſentiunt, tum, ſi quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρων τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγιέα οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφυΐη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες
3 τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφή. Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος, (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσεως ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.
5 Ἀφυΐη) Ἀδικίη. V.
7 Πρῶτον) Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
11 Εὐμοιρίη) Εὐκληρία. V.

ſa divinantes, & ſidera accuſant, & ipſam oderunt aſtrologiam, eamque neque ſanam, neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam, inique, ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia, fabrilis ipſius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſa illis partim ſapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus ſapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem ſemper apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώυματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρχεται.
4 Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται). φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα.
5 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ ἠέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἠελίου περίφορος.
6 Οἱ δὲ καὶ ἄλλα

13 Ἐσημήναντο) Ἐσημειοῦντο. V.

verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum.* Haec igitur Aethiopes in coelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in maius extulerunt, menſuram motus uniuſcuiuſque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna eiuſque converſio fuit, anni autem ſol, atque ſolis circuitus. At ipſi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῷ μέζω τουτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐσταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ᾔδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἠερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμηχανήσαντο.
7 Ἀπὸ τέω) Τούτου. G.
14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.
15 Ἆπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia iumentorum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἠέρα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἄμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
πον ποιέονται. Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἑλ- 10
ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
στρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
ἀλλ' ἐς γοητείην, καὶ ἱρολογίην, οἵη διανοίη ἐκείνου. πη-
ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
ρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem pervenisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδέ οἱ ἄλλης
ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
ρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρ-
φέως. ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμι-
μημένον, ἐν μέσῳ ἕζεται ἴκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν
ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἕκαστον·
εὖτ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη ἐκείνου
ἀοιδὴ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος
λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν. ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης,
11 σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων. Λέγου-
σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
νης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλ-
λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, caussas nosses, tum tu etiam in coelo unumquodque videres. Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λεες, οἱ δὲ ἄῤῥενες ἐόντες, οὐκ ἶσα ἐκτελέουσι· τῷ καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄῤῥενα.
Ἀτρέως 12
δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ πατρώῃ βασιληΐῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ᾽ ἔμελε· καὶ τὸ ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τοῦ ἠελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ᾽ ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσιες ἐοῦσαι, τοῦ ἠελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγέ-

5 Ἀναφανδὸν) Φανερῶς. V.

nina, alia vero maſculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuiſſe atque vitae Tireſiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem & Thyeſte de regno paterno contendentibus, iam Graeci aperte aſtrologiam & coeleſtem ſapientiam vehementer ſectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud ſe decreverunt, qui altero, quantum ad hanc ſapientiam, eſſet praeſtantior. Hic Thyeſtes quidem arietem illis, qui in coelo eſt, deſignatum monſtravit: a quo auream ovem Thyeſti fuiſſe fabulantur. Atreus vero de ſole, & ortibus illius ſermonem habuit, non verſus eandem plagam ſolem atque mundum moveri, ſed contrarium ſibi invicem curſum tenere: & qui nunc occidens ſit, & mundi occidens videatur, ſolis ortum eſſe. Haec illum dicentem regem ſuum Argivi fecerunt, magnaque fuit ſapientiae illius gloria.

13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω.
πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δο-
κέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρο-
νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἶσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι᾽ αἰθέρος
ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
ναῖον, (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
λογίης) ἀλλά οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ᾽ ἐς πό-
λον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηίης, καὶ παντὸς
ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
κόλπον ἐπ᾽ αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ κα-

3 Μεθέποντα) Διώκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρενοβλαβείᾳ. V. 11 Ἐπιείκη) Μέτρια. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem ſentio. Alatum quidem equum illi fuiſſe, perſuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, ſapientiae huius ſtudioſum, ſublimia cogitaſſe, &, verſatum cum aſtris, in coelum non equi opera aſcendiſſe, ſed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta ſunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira hiſtoria: ſed puto, illum non fuiſſe ab aſtrologia alienum. Verum ea cum ipſe maxime uſus, tum filium eam ſuum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate uſus, & inconceſſa quaerens, ſed animo in polum ipſum ſublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo ſinum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένου,
καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο,
ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
στοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἠέλιον συναγείραντες,
δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διετάξατο. Φαέθων δὲ, 19
τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
γνοέοντες, ἠελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
παρὰ τὸν ἠέλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα
ἠνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναί τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱπ-
πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem doctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque Endymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant, & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis currum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem aurigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἠέλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεύς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν,

4 Πρηστῆρι) Κεραυνῷ. V.

aventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrimamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere, filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Iovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcenteſque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο. Οὔμενουν οὐδὲ τὸν 21
Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔῤῥιψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηΐδίη τοῖσι ἀνθρώποισι ὁρέεσθαι. διὸ δή μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται. Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἤματα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρήτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes ſimilia ſibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit, neque in tartarum detruſit, neque reliqua machinatus eſt, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, eſtque illi languidus motus, neque obſervatu facilis hominibus. Propterea nempe ſtare illum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poëtae & Heſiodi verſibus diſcat aliquis, de quibus olim cum Aſtrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert, & ſolis iacula, hos utique dies eſſe coniicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

23 Ἅπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντίῃσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἱστόρησεν. V.

4 Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, *ac veri aliquid habere ostendit.* Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται.
24 Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν ᾅδην ἀπίκετο, οὐκ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενὶ, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὁρέων τῆς μητρὸς τὴν σκιήν.
25 Λα-

hus habet, coeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a coeleſtibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes, cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum;* ſed in colloquium Tireſiae venire qui deſideraret. Et cum veniſſet in locum, quem deſignaverat Circe, & foſſam fodiſſet, mactaſſetque oves; mortuis multis praeſentibus, interque illos matre ipſius, ac bibere de ſanguine volentibus, non prius permiſit cuiquam, nec ipſi matri adeo, quam Tireſias guſtaſſet, eumque ipſe coëgiſſet edere ſibi oraculum; ſuſtinuitque ſitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

κεδαιμονίοισι δὲ Λυκοῦργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ
μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα
γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσην ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐ-
ξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
26 ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθαι. Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα
οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ
ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάν-
τιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀν-
θρώποισι τέλος εὕρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔ-
τε πιστὴν, οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ
οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρω-
πηΐων πρηγμάτων οὐδεμίην ὤρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ'
ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρείῃ
28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὤρην) Φροντίδα. V. 15 Χρείῃ) Ὑποθέσει, προνοίᾳ. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus conſtituit, & legem illis poſuit, ne uſquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna eſſet. Neque enim aequalem putabat eſſe potentiam augeſcentis lunae & decreſcentis, omniaque ab illa adminiſtrari. Sed ſoli iſta Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Aſtrologiam; ſed amentia quadam & inſipientia dicunt, ipſa ſe Luna eſſe antiquiores. Maiores igitur noſtri valde adeo divinationis erant ſtudioſi: ſed qui nunc ſunt, partim illi quidem fieri poſſe negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam eſſe, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo noſtra cauſa moveri; ſed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipſis cum hiſce rebus noſtris ullam intercedere; ſed ſuae rei cauſa, atque quod neceſſarius ſit ille ipſis circuitus, converti. Alii vero

ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ᾽ εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ᾽ ἡμέας ἕκαστον ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ κάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς ἀποῤῥοίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ δι᾽ ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀποῤῥοίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀποῤῥεόντων πρηγμάτων· ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τάδε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. 8 Κάρφεα) Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. V.

Aſtrologiam mendacii quidem, ſed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo ſuam ſibi viam volvi, ſed obiter, praeter ſuum illum motum, noſtra quoque peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avibus, hominibuſve commotis, emoveri lapides, & feſtucas agitari a vento, quem effecit curſus; a ſtellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: ſtellarum autem influxum non recipimus? Et ſane Aſtrologiae, quae mala ſunt, in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum, quae inde fluunt; ſed qui ea utuntur, illis prodeſt eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισι ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηΐδια καὶ πρηέα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, ſed exercitatione & exſpectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de aſtrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν 1

DEMONACTIS VITA.

Debebat ergo neque noſtrum ſeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gramine, & ſilveſtris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per

2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημώνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ κἀκ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ,
3 φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

invia muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heracliensi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένῳ. ἀλλ᾽ ὁ γὰρ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ᾽ οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἧξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ᾽ ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδιάσαι. V.

guae pariter atque animi ornatiſſimi: ſed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domeſtico ad honeſta impetu, & inſito philoſophiae amore a puero inde ſtatim commotus, humana bona omnia deſpexit, totumque ſe libertati & fiduciae cum tradidiſſet, ita vixit; recta cum ipſe, ſobria, atque experte reprehenſionis vita uſus, tum praebens videntibus audientibuſque exemplum, ſuam prudentiam, ſuamque in philoſophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggreſſus eſt. Sed poëtis innutritus erat, ac pleroſque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cuiuſcunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἑκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταυτὸ καταμίξας, οὐ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ᾽ ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὤν, καὶ οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον τύφῳ
6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας. παντοίους δὲ ὑπ᾽ εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπέα) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους πάραπολὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερ- 7
διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾷν τῳ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet; ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe iudicaret, adiuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exſilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura, quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero

καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.

9 Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσο-
10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque ſibi habebat, ut diſſidentes inter ſe fratres in concordiam redigeret, mulieribuſque pacem cum maritis conciliaret. Eſt etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, perſuaſitque maiori parti, ut miniſtrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philoſophiae, mitis, manſueta, hilaris. Solum moleſtia ipſum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec eſt, quem non domeſticum & familiarem putaret, in quantum homo eſſet. Ceterum magis minuſve quorundam inter illos conſuetudine delectabatur, a ſolis illis ſe removens, qui ultra ſpem emendationis peccare ipſi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipſa Venere faciebatque & dicebat, ut ſemper, quod eſt in Comoedia, *Suada in labiis illius inſide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν 11
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ἐπί τε τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

ret. Itaque Athenienſium cum univerſus populus, tum principes, ſupra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem ſemper ad ipſum reſpiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offenſus eſt, odiumque non minus populari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius, quam pro ſuo inſtituto, cauſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari*, *Athenienſes*, *ſi non prius ei ſacrum feci: neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi*

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

12 Βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus asset prooemio. Nam, *Athenienses,* inquit, *cum coronatum me* [victimae instar] *videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis.* Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώ- 13
νακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστο-

fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis esset*, [quid sibi arrogaret] *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles.* Instante vero Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philosophari?* & iam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur*, *te a barba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.* Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante eiusmodi, se philosophiam universam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεσχελοῦντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἓν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος, Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι
16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐῤῥύη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. V.

vocet in Lyceum, ſequar: ſi Plato in Academiam, veniam: ſi Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: ſi Pythagoras vocet, ſilebo: ſurgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu,* inquit, nomine illum appellans, *vocat te Pythagoras.* Pythonis cuiuſdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & ſophiſticam interrogationem proponente, eiuſque ſyllogiſmi ſolutionem dicere illum iubente, *Unum,* inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo luſum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monſtrabo!* cum riſu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athleta quidam deriſus ab illo, quod in florida veſte, Olympionices licet, viſus eſſet, caput illius lapide percuſſiſſet, & ſanguis efflueret: praeſentes quidem indignari, quaſi unuſquiſque ipſorum pulſatus eſſet, clamareque, ad Proconſu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς,
ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.
Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, 17
γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα,
ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν, καὶ εἰπόντα
ὁλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἧ-
κεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ
διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑ-
τοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φι- 19
λοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου. Ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέσκωψε· καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.* Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris similis.* Cynicum illum in ursi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.
21 Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.
22 Καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;
23 Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos esse; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda.* Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* [Cynicum], respondit, *Peregrine, non agis hominem!* Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais esse Antipodas?* Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γάρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae ſum: &, ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det*, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis eſſet. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epiſtolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipſum ſuo ſubſervire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux poſtulat? Accuſat te*, inquit, *quod non iam ad ipſum abeas.* Idem lugenti filium, & in tenebris ſe concludenti, accedens dixit, *Magum ſe eſſe, & poſſe ipſi evocare filii umbram, modo ſibi tres quoſdam homines*

μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ᾽ ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ᾽ αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὡς ἐπ᾽ Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. Εἰπόντος δέ τινος τῶν
ἑταίρων, Ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?* Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te iam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.* Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique*, inquit, *surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.* Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici*,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός
ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ
τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρ-
μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπήει μετάπεμ-
πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei ſupponere? Agathocle Peripatetico gloriante, *ſolum ſe & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles; ſi quidem primus, non ſolus: ſi vero ſolus, non primus.* Cethego Conſulari, cum per Graeciam in Aſiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque ſodalium ipſius uno, qui iſta videret, dicente, *magnum eum purgamentum eſſe; Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.* Apollonium aliquando philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.* Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.* De Herode dicebat, *verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiuſdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾷν, καὶ τὰ τοι-
34 αῦτα μελετᾷν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
σαι δημοσίᾳ, τῆς προῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
35 καὶ Θρᾳκὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς;
κᾆτα ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. Ῥήτορι
δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέ-
γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς

tuos], *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.* Aufus eft aliquando publice interrogare Athenienfes, audita illa denuntiatione, *Propter quam caufam excludant facris Barbaros, idque, cum conftituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?* Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everfo navigio devoreris a pifcibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *fi gravarer confumi a pifcibus, qui ipfe multos adeo pifces epulatus fim.* Rhetori cuidam peffime declamanti confuluit exercere fe, & meditari. Hoc autem dicente, *Semper apud me dico; Non igitur mirum eft*, inquit, *talia te dicere, qui ftultum adeo auditorem adhibeas.* Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid poffis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque*

δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαντική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ 38
τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημῶναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. Καὶ 39
μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε,
ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν) Οὐ γὰρ ἔδει οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσεγράψατο αὐτὸν φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ καὶ πάσαις ἐπολιτογραφήθη εἷς ὤν. ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράψατο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιελαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὡς μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. V.

exigas. Sin vero, ut decretum Deo eſt, ſic erunt omnia; tua quid prodeſt divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipſi pugnam ad palum oſtendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnaſſe videor? Praeclare*, inquit, *ligneum ſi hoſtem habueris.* Etiam ad difficiles quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende*, inquit, *cineres; reliquum omne fumus eſt.* Polybio cuidam, indocto plane homini, & vitioſe loquenti, cum diceret, *Imperator Romana me civitate honoravit; Utinam*, inquit, *Graecum te potius, quam Romanum, feciſſet!* Cum praetextatum aliquem

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ᾐτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι
44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi ſuperbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehenſa veſte, oſtenſaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis geſtabat, & erat ovis.* In balneo cum ingredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accuſaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria ſubiturus eram?* Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Exſpecta*, inquit, *inde tibi reſcribam.* Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret ſcriptum a ſe epigramma unius verſus, quod teſtamento iuſſiſſet ſuae columellae *ſepulcri* inſcribi: ſed quid prohibet ipſum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipſe!

ridens dixit: *Adeo pulchrum eſt, o Admete, epigramma, ut velim illud iam inſcriptum eſſe.* Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere ſolent accidere ſenibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γάρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιόν τ.) Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκώπτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ῥάβδον διασύρει ὡς ὑπερείσεως δεόμενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. V.

monax? Ille ſubridens, *Cerberus*, inquit, *me memordit.* Lacedaemonium quendam cum vidiſſet flagellis caedere ſervum ſuum, *Deſine*, inquit, *parem tibi honore reddere ſervum tuum.* Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In ius ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acriſii* [iniudicati] *filia.* Maxime autem impugnabat, qui non vere, ſed oſtentationis cauſa, philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.* Cum multos athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud iniuria*, inquit, *hodiernos athletas ſui ſectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ παρατυχὼν παρῃτεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ, Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.
51 Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄριστα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀντὶ τοῦ, τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ' αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾷν χρίσματι. V.

appellant. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem quodam aſcendente in lapidem, atque id ipſum accuſante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique iubens Cynicum, aut fuſtibus contundere aut multare exſilio parabat. Forte autem ſuperveniens Demonax deprecatus eſt, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc auſus eſſet. Dicente vero Proconſule, *Iam quidem illum tibi dimitto, ſed ſi in poſterum tale quid auſus fuerit, quid pati dignus eſt?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube*, inquit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commiſſum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* reſpondit: *Si non iraſcatur,*

λα δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
τας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
πατητικοῦ. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρ- 56
μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς
γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur,* inquit, *stultis favos strui ab apibus?* Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem,* ait, *statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynaegirum.* Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est,* inquit, *claudo Peripatetico impudentius.* Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat,* sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.* Etiam illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
57 ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
58 βωμὸν καθέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους
59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ᾖδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι; V.

patrantem mala. Aristotelem autem & decem illius categorias [*praedicamenta*] in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine, dignus es decem categoriis* [accusationibus.] Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.* Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint.* Audivi illum quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse, sive bonis scribantur, sive malis; alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.* Homeri versuum unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.
Ἐπήνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν φιλοσόφων, 62
ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.
Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τὶ, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Therſitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem. Interrogatus, *Quis philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.* Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem iam egreſſus eſſet, invocatus quamcunque luberet domum ingreſſus, coenabat ibi pernoctabatque: quam rem Dei alicuius adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad ſe introiiſſe. Praetereuntem panum venditrices certatim ad ſe

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας
64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
66 οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, poſtulans unaquaeque a ſe panem uti caperet, eoque ſe feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipſaque praeſentia ſua ſilentium procuravit. At ille cum videret, iam illos reſipuiſſe, verbo nullo prolato iterum diſceſſit. Cum intelligeret, ſe non amplius praeſtare ſibi opem poſſe, dixit ad praeſentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempuſque vocat,
Prohibetque moras:

atque abſtinens omnibus, vita diſceſſit hilaris, & qualis ſemper his, qui illum vidiſſent, apparuit. Paulo ante mortem interrogante aliquo, *De ſepultura quid iubes? Nolite laborare*, inquit, *odor mè ſepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibuſque cibum iacere talis viri corpus? Quin,*

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ
χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ᾽ οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι,
ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν
τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ᾽ οὗ
ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος
ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, *nihil abſurdi hoc, ſi mortuus etiam animalibus quibuſdam utilis ſim.* Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo ſederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

1 ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα· καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὔκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐῤῥύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανεν· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷά τέ ἐστιν ὑποστεγειν τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία ὡσπερεί τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας, ταύτῃ γε δὴ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπεισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. AMATORIO lusu, Theomneste sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihique vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους 2

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblectatus: atque fero moleste, per tibi tuos amores *iuro*, quibus latus adeo scopus inventus es, quod narrare desiisti: ac per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριθεὶς, ἄλλαις ἐπ᾽ ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ᾽ Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὑτὸν ἁρπάζων ἐπ᾽ οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ τὴν ἄπαυστον ταύτην ὀργήν.

3 ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρύχομαι. V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλαον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις) Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκοίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem hanc Deae iram.

Lyc. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη, διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο· τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς

5 Ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus. Aeque voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum coniectus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχου.

4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὤν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα

ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem tranſigat: fiaſque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores putes, puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percuſſus, ut exacta trutina utriſque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra cauſam ſis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἡ δ' ἐπαγγέλλεταί τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν συντόνως ὡς ἁμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διῄρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὢν, διττοὺς ἄρνυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τὸνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἁγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοιν παθοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποίησιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον. V.
8 Ἔναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἄρνυσαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus permisit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus, barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγωνοθετήσας ἅμιλλαν, οὐδ᾽ ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδὸν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἃ παρ᾽ ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδοῦμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

σύ δ᾽ ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς μελῳδίᾳ περαίνειν.

6 ΛΥΚ. Ἐπ᾽ Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρῳκισμένον. ὡς δ᾽ ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίκροτα, διήρη, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἴσχυντο· ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Voſſiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίκροτος ἡ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

ſem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non poſſum, quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia, velut ſigillo quodam, impreſſa ſunt auribus, quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis *tuae* occaſione, quae utriſque dicentibus audivi, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc diſcedens e regione tibi conſidebo,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium ſinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῷ ζεύγει κατῄειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμποντάς με δεξιωσάμενος, (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυντο) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ἠρέμα πιμπλαμένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῶραν. Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἔφαλον

16 Ἔφαλον) Παραθαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraſſem, & Iove hoſpitali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capeſſeret, mulis iunctis ab urbe ad mare deſcendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (ſequebatur autem aſſidua eruditionis [*eruditorum*] turba, qui perpetuo mecum verſati cum moleſtia iam disiungebantur) & puppim conſcendens prope gubernatorem aſſedi. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam poſt nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carcheſio autem antennam ſtatim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudiſſemus, impleto ſenſim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente. Verum quae inter illum curſum vel ſeria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda ſunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ
8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριϊὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῤῥύησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. V.

tem praetervecti Pamphylium ſinum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae: donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον. Ἤδη δὲ τῆς θέας ἅλις 9
ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ᾽ αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ᾽ αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι᾽ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. πόῤῥωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικὰς, ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κύμμος ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν οὐδετέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi hiſtoriam enarrarent: pleraque autem & ipſe coniectura praecipiebam. Iam ſatiatus eram ſpectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundiſſimum eſt in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos eſſe arbitror, qui ſaepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae ſtudet, qui mulierculis, puto, pulcher videri geſtiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus ſimplicem: nam ducem veluti ſe atque antiſtitem civilium orationum & forenſis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob cauſam amans, ut mihi videbatur, palaeſtrae, quam ob puerorum amores, quorum ſtudio plane eſſet attonitus: odio autem feminei ſexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ὁποῖα φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἰστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἑστίασιν ἐναργῆ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur.* Placent ista. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ᾽ ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερῆλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ᾽ ἱκανὰ τῆς ἀμφατέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ᾽ ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῆ) Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι. ἀκαρῶς, ἐπίῤῥημα, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαὶ μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγενέσθαι. V.

rum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriuſque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus eſſet, navigationis illos ſocios, quod ſic vellent, aſſumſi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam. Et cum placuiſſet ad Cnidum appellere ſpectaculi cauſa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venuſtum: paulatim ad terram delati ſumus, ipſa, puto, Dea ſplendida ſerenitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τἄλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἄν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

12 Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόῤῥω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἡ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium noſtrum deducente. Reliquis in apparatu conſueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque ſuſpenſum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non ſine riſu figulinae laſciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Soſtrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiiſſemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id eſt, ego & Charicles, lubenti animo: Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui Theſpiis eſt, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area maiorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, cum *arbores* viridantibus comis in longinquum uſque exuberantes, circumiectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter cete-

μυῤῥίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ᾽ αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ᾽ ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ᾽ εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς θεοῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε κιττός· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ᾽ ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ᾽ ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ᾽ ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.
ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.
ibid. Ὥρια) Κατὰ καιρόν. V.
5 Ἄγονα) Ἄκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφὲς, κατάσκιον, ἑκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστι. V.

ras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur; ſeiuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος
δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιά-
13 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ
νεὼ παρῄειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Πα-
ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
σηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γε-
γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη,
ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν
ἑκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμα-
νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν,
λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἐκτείνων τὸν
αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας
κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάθρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμέναι πιότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺ ὁ γέλως,

volentibuſque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla eius pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram ianuam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere. Cum ergo placuiſſet totam videre Deam, ad poſticum aediculae tranſivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paulo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam, quam Charicles, exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manuſque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum, nemo dixerit*

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διῒ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾤμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

quam ſuavis ſit riſus; femoriſque & tibiae recta linea ad pedem uſque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Iovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cuius deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae

ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίων ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, κατ᾽ ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ᾽ ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ᾽ αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ᾽ αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὰν δὲ 16
καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ᾽ Ἀττικοῖς. V.

7 Ἁγιστείας δόκησιν) Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi poſſent, abſcondiſſet. Verum adſtans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis hiſtoriam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuvenem, (nomen ut reticeatur, ipſam feciſſe actionem) qui ſaepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auſpiciis incidiſſe: qui cum totos dies in templo tranſigeret, initio ſuperſtitioſae venerationis opinionem ſuſtinuiſſe. Ex ipſo enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & poſt occaſum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverſo Deae reſidens, rectos in eam perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obſcuri autem ſermones illi, & furtivi ſermonis amatoriae querelae peragebantur. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἱ δ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλῃ Κνίδῳ καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διῒ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in menſam numeratis, iactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia iactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam [*Venerem*] ieciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri ſolet, male iactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries inſculpi omnis, unuſquiſque arbuſculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore eſſe Praxiteles; ſi quid domi pretioſum & decens repoſitum cuſtodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens deſideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praeſto eſt, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occaſum inclinato ſole, ſen-

ὄπισθε τῆς θύρας παρεισεῤῥύη, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθεῖρκτο. καὶ τί γὰρ ἀῤῥήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.
17 Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς, Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

ſim, clam praeſentibus, poſt ianuam correpſit, & ſtans occultus in penitiſſimo angulo, vix reſpirans ſe continuit. Aeditimis autem pro more extrorſum ad ſe ianuam trahentibus, intus Anchiſes novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum veſtigia iſthaec interdiu conſpecta ſunt, & maculam habet Dea, eorum, quae paſſa eſt, indicium. Ipſum quidem adoleſcentem, ut popularis fert ſermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conſpectu hominum abiiſſe. Haec narrante aeditima, clamore ſermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait, *femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam eiuſmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Iovis ſceptris aeſtimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles, novimus, an multas id genus narrationes audituri ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc*

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν.

1 Θεσπείαις) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Quî iſtuc? interrogante Charicle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum iuvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut venuſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quiſque ſententia contendite. Etenim tempus nondum adeſt eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiuſmodi, quod cum*

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ᾖν βουλομένοις, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18
ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξῄειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἥκομεν εἴς τι συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφὲς) Ἐστεγασμένον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, *suavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt*, in medio, plane iudicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄῤῥεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόῤῥιζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicunque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem, in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄῤῥεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀῤῥενοῦσθαι, μήτε τἄῤῥεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετήν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὔθ' ἃ δρῶσιν, οὔθ' ἃ πάσχουσιν, ᾐδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν,
ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22
νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως.παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἠρκούμεθα) Ἠγαπώμεθα. V. 14 Ἀμέλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra Luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄῤῥενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἕνα τοιαῦτα ζη-
23 λοῦν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ εν-

8 Ἐπωρέχθη) Ἐπεθύμησεν. V.

servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea consectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paulo post superstes* fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ᾽ οὗ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ᾽ ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὑτοὺς ἐραστάς· ἐφ᾽ οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι᾽ ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ᾽ ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸν καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἳ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἐρᾷν ἔδει Φαίδρου διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes, ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore;
Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iuſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adiunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea, quae in pueris eſt, pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſatio-

ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero e puero transiisset in virum, qua aetate imperfecta adhuc prudentia plenam assecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto. Paulum vero a nimio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἴθε καὶ βίου μακρᾶς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχητιᾷν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκον, τὸ περιττὸν, καὶ παρατεῖνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoſcatur, deſinit. Quidquid autem oblectat, eo ipſo, quod protrahitur, melius eſt. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem ſordida nobis Parca deſtinaviſſet, atque univerſum illud ſpatium nobis eſſet perpetua ſanitas, dolore nullo mentem depaſcente. Feſtum enim diem & celebritatem totum illud tempus tranſigeremus. Sed quandoquidem maiora nobis bona invida fortuna negavit; in praeſentibus certe ſuaviſſima, quae longiſſime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam uſque aetatem, ante quam omnino extrema ſenectutis ruga incurſet, res eſt amplexu & conſuetudine viri digniſſima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat ſapientius adoleſcentulis. At ſi quis viginti annorum adoleſcentulum aggrediatur, ipſe pathicus eſſe mihi videatur, qui ambiguam adeo ſectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. ἃ δ' ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσμος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρου, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχεδὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέντες, ἥδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ᾽ ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινή· καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ᾽ αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ᾽ ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ᾽ οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ᾽ οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεὶς, ᾗ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.
28 Ὥστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄν-

pueris *ita ſe habere*, non dixerit quiſquam; non ita inſanierit. Verum amator quidem, prout de his exiſtimat, eximia voluptate percepta abit: at paſſo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipſo tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, moleſtus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curioſius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti obleƈtari licet, duplici fruƈtus via aperta: ſed femineum fruƈtum nullo modo mas praebere poteſt. Itaque ſi vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere poteſt *mulier*; a nobis invicem, quaſi interieƈto pariete, abſtineamus. Si vero decet viros cum viris conſuetudo, in poſterum etiam ament ſe invicem mulieres. Age iam, novum ſeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam poteſtatem feminis etiam indulge: ſe-

δρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα,
ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἧκον ὄνομα
(αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω
Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ
κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
νως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐῴκει δέ
μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα
τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλω-
τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, οἵη ἦν Φιλαίνις. V. Et *Sappho*, addit C.

6 Φιλαινὶς) Ταύτην τὴν Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγανακτήσας. V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscoenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, femimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθὼ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν ὁ Καλλικρατίδας (ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὑτῶν, ὁπόσαι προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me ſedere ratus arbitrum, neſcio quomodo a Chariclis vehementia ad ſeriam curam traductus ſum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus eſt. Nunc igitur, ſi uſquam alias, tempus eſt repoſcere te Athenas tuas; Pericleamque ſuadam, & oratorum decem armatas adverſus Macedoniam linguas, in una hac tua verſari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam eſſe memorem. Parum igitur cum ſuſtinuiſſet ſe Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipſe certaminis eſſe) orationem contrariam exorſus eſt: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum eſſet communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora ſtatuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipſae de ſe, quotquot illarum praeſtare ſapientia viſae ſunt, ſi quis illis dicendi poteſtatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄῤῥενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄῤῥην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου) Τόπου, V.

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἔτι τοῦ καλοῦ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ᾽ ἀμήχανον·

— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ᾽ ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν, εἴξαντες ὄκνῳ. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων παίζουσι χεῖρες, ἀλλ᾽ ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο

ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte, velut illa Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae. Modo tu nobis, coeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄῤῥην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντῃ τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν,

hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honeſtas amicitiae affectiones coniunxiſti, ut ex innocenti & molli adhuc anima ſimul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat. Nuptiae enim, ut neceſſariae ſucceſſionis remedia, inventae ſunt: ſolus amor maſculus honeſtum philoſophae mentis imperium eſt. Quaecunque autem praeter neceſſitatem decoris cauſa exercentur, ea maior conſequitur honor, quam quibus uſus quaedam indigentia adiecta eſt: & omnino pulchra neceſſariis ſunt praeſtantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum ſatis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχνων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ καθ' ἡμέραν λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34
οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt, melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωνος οὖσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε. Μὴ δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium ſpeluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rurſus radicum plantarumque *aſſervandarum* ſiccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes ſemper in melius, texuere ſibi laenas, domus aedificarunt, & ſenſim artes iſtarum rerum, tempus magiſtrum nactae, pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paulatim in ſuos radios exorta eſt. Unuſquiſque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quiſquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὐμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὕρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὔθυνε· μηδ᾽ ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.
Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾷν ἔναγχος ἐπῄει, Χα- 36
ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ᾽ ὑμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου· τί γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χηρεύων φορᾶς; M.

Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne planē feminis expers genùs noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ᾽ ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ᾽ ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ᾽ αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἄν τις ἕλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι᾽ ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῄρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄῤῥενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aeque, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη,
βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄῤῥενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ
διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθ-
μει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιοτάτους ἐρώτων) Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀῤῥενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλήν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae coniuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinoſae collatis narrationibus, nudo ſermone pudori noſtro & gravitati inſultare, nec coeleſtem Amorem cum illo infante annumerare: & cogita, ſero tu quidem aetatis iſta demum aliter diſcens, verumtamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum eſſe Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec ſpiritu eodem animos noſtros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare mentem prudentia poſſit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἤπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω, τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν. Γάμους οὖν, 38
φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exsulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίω νομίσει θηρίων τῶν πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργουσιν αὐτὰς, οὐδενὶ τῶν ἀῤῥένων βλεπομένας· γρᾶες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἠδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane ſurgentes aliquis videat mulieres, turpiores cenſebit illis animalibus, quae matutina hora nominare male auſpicatum eſt. Unde diligenter domi ſe concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & ſimilis ancillarum grex circulo adſtant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum ſomnum abluentes, ſtatim ad honeſtum aliquod opus accedunt; ſed multae fucorum compoſitiones inſuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii miniſtrarum commendatum eſt, pelves argenteae, & gutturnia, ſpeculaque, & turba pyxidum, vaſa multa infelicitate repleta, in quibus aut dentium deterſoriae facultates, aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt. Maiorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοϋφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἠρτημένας βρί-

ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea, obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant, & minuta induſtria ad ſupercilia uſque deductae comae, breve fronti interſtitium relinquunt: ſuperbe autem ad ſcapulas uſque poſterioris comae annuli fluctuant. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia, & tenuiſſimo textu dicis cauſa veſtitus, ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis ſemper circumferunt. Quid opus eſt ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται· καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ᾽ ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδῆσθαι. κἄπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
42 καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum ſuſpenſum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones eſſent: & corona in orbem caput ambit, Indicis ſtellata gemmis, ſumtuoſaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miſerum deſcendit aurum, quidquid circa talum nudatur conſtringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unuſquiſque maritos *zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον
ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν
ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθο-
ρὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ
τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν νὴ Δία τράπεζα,
πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ
ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις,
οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δυνα-
μένου τὶ σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν
παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις
διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύ-
τητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ
λουτροῦ χρειός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκ- 43
μήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ
μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν
Μενάνδρειον ἐκείνην ἀποῤῥήξας φωνήν·

Ῥέαν λέγει. ᾧτινι καὶ τούτῳ διασύρουσιν ἔοικέ μοι τὰς ἀωρολείους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κἀκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας κωμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἷλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. V.

infeliciter amantis ad paſtorem comiſſationem. *Accedunt* ſacra arcana, & ſuſpecta ſine viris myſteria. Quid enim opus eſt involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi ſtatim longa lavacra, ac ſumtuoſa voluptariaque menſa, multaque inter viros diſſimulatio. Cum enim ultra modum oppletae ſunt domeſticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum poteſt, ſummis digitis per appoſita quaſi ſcribendi cauſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exſecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθά διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος
44 θυμήρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
ἄῤῥενα τῶν παίδων ἀγωγήν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

Ergo immerentem dictitant Promethea
Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, o Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem?
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est? Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
αγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
ἐντομὰς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικοῦ
δέοι φοιτᾷν, εὐμελὴς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυ- 45
χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια
τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐ-
στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαί-
στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta manibus tenentes, non secti serra pectinis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obiectarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multiplices tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum virtutes servantia volumina; &, si ad musicam eundum sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ᾽ οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἁπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πρᾶξιν ὁρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ᾽ ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; τίνι δ᾽ οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ᾽ οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, ſtillanteſque de certaminum labore ſudores: poſt quos breves balneae, & ſobrietatem inſtanti paulo poſt operi ſervans menſa. Rurſus enim adſunt illi magiſtri, veterumque operum curioſi, obſcuram partim ſignificationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae teſtimonio ornatus? aut qui iuſtitiam, quique temperantiam amplexi ſint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, veſpera finem operibus imponente, ubi debitum ventris neceſſitati tributum admenſus eſt, ſuaviores dormit ſomnos, qui diurnos poſt labores aliquantum quietis ſubiungat. Talis adoleſcentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita ſtupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaeſtra, in lyra Apollinem, equitem inſtar Caſtoris, divinaſque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o coeleſtes Dii, vita haec ſit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὔξαιτο μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας

6 Ἐπήρειαν) . . . . . ἄλγημα. V.

perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuaveloquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei iniiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicunque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utriſque monumentum uti aggerent, oſſibuſque oſſa permiſcentes neque

ὀστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο· Πυλάδης δὲ

mutum pulverem dîscernant. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dîs Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mortem uſque *progreſſus* una exſpiravit. A puerilibus inde annis, Oreſti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui affectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti ſunt. Ambo Clytaemneſtram, tanquam *ambo eſſent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegiſthus occiſus eſt. Furiis Oreſten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus eſt. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus menſi ſunt, ſed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egreſſos occiſae matris ultrix furia hoſpitio ſtatim excepit, circumſtantibuſque barbaris, alter a conſueto furore prolapſus iacebat: Pylades vero

Ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
Πέπλου τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,

οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἡνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,
Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι καὶ ἐπιδείκνυμαι ταὐτόν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γηθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spumam auferebat, corporis curam gerens,
Textu pepli firmo iacentem protegens.

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens. Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam digniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus:
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ᾽ ἐσόπτρου τῆς τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ᾽ ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ᾽ ἁγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ᾽ ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα, κοῦροι
Τὸν φιλέουσιν.

αἵγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim univerſum ſe habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honeſtus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus eſt, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut ſit ad animadvertendum, utrius uter amator ſit? tanquam a ſpeculo, ſic a benevolentia amantis, ſimili ad amatum ſimulacro reflexo. Quid igitur *velut* peregrinam vitae noſtrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, ſucceſſione quadam ad nos delatum eſt? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem ſacram ſervamus? *Felix* enim vere de ſapientium virorum ſententia,

— cui iuveneſcit equus, puerique miniſtrant,
Nam fert aetatem molliter ille ſenex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem diſciplinam, & ſplendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt; veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾷν 49
ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη· τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mente Socrates viros*, qui cum reliqua diſciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adſciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, ſub eadem chlamyde, patris ſomnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens poſuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros iuſſit amare mares,
Sic pueros petitote; viriſque implebitis urbem.

Haec cum ſciatis, iuvenes, modeſte ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis cauſa longam benevolentiam effundentes, uſque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, coeleſti illo invocato Amore, in ſenectutem a pueris inde ſtabiles ſervate affectus. Qui enim ita amant, illis ſuaviſſimum vivendi

εὐδημίας ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, φημὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νὴ Δί', ἐῤῥωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. V. Θηραμένης) Iste vir fuit πανοῦρ-

tempus, turpi nulla conſcientia in *animo* habitante; nobilis autem poſt mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philoſophorum filiis, aether poſt terram excipit hos, qui his rebus ſtuduerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem. Iſta Callicratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum protuliſſet, Chariclen, dicere volentem denuo, repreſſi, quod tempus erat deſcendendi ad navim. Rogantibus autem, ut, quid ſentirem, pronuntiare vellem, perpenſa paulum utriuſque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, ſodales, orationem quiſque ſuam videmini deproperaſſe; ſed perpetuae profecto & robuſtae cogitationis aperta haec ſunt veſtigia. Vix enim quidquam eſt eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, ſi fieri*

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει. Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρι-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; cum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος· est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ τὴν νικῶσαν ὁ διαιτητὴς οὕτως ἔνειμεν. ἢ ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτῃ. διὸ καὶ πολλὴ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστίᾳ κομώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ διαβεβλημένῃ. V.

possET, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conciliant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philosophis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero, Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καταναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ τἀπινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.
53 Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἕωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;

11 Τῇ δέ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, iactabundo valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius, me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ᾠόμην, ἐφήβῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντάλειους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν ἀρύσασθαι, δίψην ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυωμένος) Ὀφρῦσι μετέωρος. V.

tentiam? qui prae ſumma iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido verſari mihi viderer, ut parum abeſſet, quin parvulam hanc domunculam ipſum illud eſſe templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens eſt hoc die feſto dicere, cum riſus omnis, etiamſi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quaſi ſupercilio elatam, gravitatis cauſa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies verſantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas ſuſtinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi ſit copia, tolerare tamen ſitim. Neque enim ſatis eſt videre, quem ames, neque ex adverſo ſedentem & loquentem audire, ſed velut ſcalas quaſdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum viſus, uti ſpectet: & ubi contemplatus eſt, cupit admoto corpore attingere: ſi enim vel ſummis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περίεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῆ τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρίησιν ἀργήν· αἱ γὰρ φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. καὶ σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης. καὶ τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
54 μικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὲ, μιαρὲ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιο. M.

ctus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens; nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes, & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοιτο. μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλὴξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεῤῥάγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quiſquam, Socrates: ſub eadem cum illo laena iacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comiſſatores vocantur, nihil aliud quam profeſſos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec eſſe dictu: at vera quidem ſunt, per Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὔτ᾽ ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τἄλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὤτων πόῤῥω ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ᾽ οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneſte, aliud tertiae orationis quaſi fundamentum iacientem, cuius initium tantum feſto die audire fas eſt, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiſſa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum ſpectaculum, eorum, quae in Oeta *Deo* uſu venere, praeſentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. *l.* 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. *l.* 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπειθῶν ἀποκηρ. vult Ienſius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & C. *Pag.* 2. *l.* 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae edd. omiſſo τοῦτο. *ead.* Ἰασαίμην) Sic *I. P. H.* &c. quibus adſtipulatur P. Ἰασάμεν Ex. *Fl.* *l.* 13. Τῆς) Ita bene *P. B.* 2. *Fr. S. A.* Τοῖς male *I. Ald. Fl. H.* *l.* 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. *H.* 2. *Pag.* 3. *l.* 6. Ὑπουργεῖν) Sic *I. H.* &c. Ὑποργ. *P.* *ead.* Καὶ) Comparet in *I. H. P.* aliiſque; abeſt a *Fl.* *l.* 13. Ἀπολογήσομαι) ἀπολύσομαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 4. *l.* 7. Ἤδη) Sic *I. Pell.* Μὴ δὴ edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. *ead.* Καθεστηκότος) Sic edd. *I. Fl. H. P.* &c. Καθεικότος P. *l.* 17. Προθυμίᾳ) προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata noſtra faciunt *I. H.* & Cod. P. *Pag.* 5. *l.* 4. Φιλοκρινούντων) φυλοκρ. male *Fl.* *l.* 18. Φιλοκρινόντων, pro φιλοκρινούντων editum erat, errore orto a ſimili ſono ſequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *Reitz.* *Pag.* 6. *l.* 5. Ἐνέχεον) ἐνέχον male *I.* ſola. *Pag.* 7. *l.* 4. Δὴ) Sic cum reliquis etiam *I. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Μελλήσας) μελήσας edd. priores, demta *S.* *l.* 12. Εὔφραινε μὲν) Et ſic habere *I. Fl.* cum *H.* notat Solanus. *Pag.* 8. *l.* 4. Παρεφύλαξα) Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male *Fl.* *l.* 7. Ἐξενίκησε) Conſtantem hanc eſſe lectionem notat Solan. *l.* 9. Καινὸν) Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim edd. aeque ac Ex. *l.* 15. Ὤκτειρα) ὠκτηρῦ L. *ead.* Ἀξίαν οὖσαν) ἀξιοῦσαν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 9. *l.* 4. Ὤετο) ᾤετο *Fl.* *l.* 8. Ἡττᾶσθαι) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. *l.* 11. Πάσχει) Ita P. cum edd. pleriſque. Πάσχειν *Fl.* *Pag.* 10. *l.* 10. Καὶ) Id adeſſe etiam in *Fl. I.* & *H.* notat Solanus, qui eandem conſtantiam in duobus verſibus ſequent. quoque obſervat. *Pag.* 11. *l.* 3. Ἐφ' ᾧ) ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. *l.* 5. Καὶ) Deerat in *Ald.* Sed adſcriptum margini. In aliis autem edd. aderat. *Pag.* 12. *l.* 7. Ὅτε) *Pell.* An non melius ὅτι; *l.* 9. Ὑφ' ἑαυτοῦ) Sic praeter alias etiam *I. Fl. H. P.* *l.* 16. Ἀνάγε-

σϑαι) συνάγεσϑαι marg. *A.* 1. *Pag.* 13. *l.* 4. Διαλλάττοντας) Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead.* Γεγέννηκας) Recte sic *P. S.* Γεγέννηκας *I. Ald. H. Fl.* *l.* 6. Τότε) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l.* 14. Προσδεδαπανημένη) Sic dedi ex marg. *A.* 1 *W.* Προσδεδαπ. enim edd. priores. *Pag.* 14. *l.* 4. Τούτους) Ita *Ald. I. H. Fl. P.* Τούτοις P. *l.* 7. 'Ανείληφας) ἀνήλειφας male *I. Ald. Fl. H. B.* 2. Correxit *S.* *l.* 13. Παρητήσω) Sic bene *I. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *Pag.* 15. *l.* 3. Μὴ) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A.* 1. *W.* *l.* 5. Αὖ) πάλιν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Τούτῳ) τοῦτον L. Nil mut. edd. *l.* 15. Οἷον ὄντα) ὅν τινα L. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 16. *l.* 11. 'Εφησϑέντ.) Sic *Ald. I. H. Fl. S.* & Ex. 'Εφησϑέντα P. *l.* 12. Μὴ) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l.* 13. Δ' οὐ) δὲ οὐ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 17. *l.* 9. Μοι) μὴ *I.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c. *l.* 12. Ὃν) ὃς Ex. *Fl.* Ὃν P. cum edd. *Pag.* 18. *l.* 7. Σωφρονίσαντα) Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo edd. *l.* 14. Τυγχάνοι) Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει edd. priores. *l.* 15. Ὃς) Deest in *Fl.* *Pag.* 19. *l.* 2. Μεῖζον) Sic *I. Fl. P.* Μείζω marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Οὐ) οὗ male *I.* *l.* 8. 'Εμαυτοῦ) ἐμαυτῷ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. Πάθους) Sic recte Cod. L. Πατρὸς edd. omnes & cett. Codd. male. *Pag.* 20. *l.* 15. Ἅπερ) ὥσπερ P. Vulgat. servant edd. *I. Fl. H. P.* &c. *Pag.* 21. *l.* 2. Γοῦν) Sic edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. *ead.* Ποιήσωμεν) Hoc edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν Marc. *l.* 5. 'Ανέτρεψε) ἀνεπόδισε marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Εἰ) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit Solan. *l.* 17. Δίκαια) Deest in P. Adest in edd. *Pag.* 22. *l.* 8. Γεγεννημένων) γεγενημ. *I. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. *Pag.* 23. *l.* 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur P. *Pag.* 24. *l.* 10. Συγχωρήσωμεν) συγχωρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit P. *l.* 11. Νομοθέτης) νόμος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ὑμᾶς) Recte sic edd. plurimae & P. Ὑμῖν male *Fl.* *Pag.* 25. *l.* 4. Αἰτιᾷ) Sic Marc. Αἴτια edd. male. Αἰτιᾶται *B.* 2. *l.* 11. 'Αλλὰ τί; ὅτι) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod. *Pag.* 26. *l.* 4. Κελεύῃς) Ex P. est. Nam abest ab edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Τοιαῦτα) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοιτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l.* 10. Γραφεῖ) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l.* 14. Ἂν) Deerat in *S.* Aderat in *I. P.* &c. *Pag.* 27. *l.* 2. Προνομείαν) Sic edd. vett. & recentt. Προνομίαν Vorst. *ead.* Ἔχειν)

εἴχειν *I.* male. *l.* 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 28. *l.* 3. Προνομείας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἴδε *Fl.* male. Vulg. tenent cett. edd. cum Cod. P. *Pag.* 29. *l.* 1. Μῖσος) καὶ μῖσος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Ὅτ') ὧν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B.* 2. *H. P. S.* *l.* 6. Τοῦ γε) Sic *I. Fl. B.* 2. *P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A.* 1. *ead.* Δυνάμενος) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l.* 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Προδεδωκότες) Sic edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας Gronov. Προσδεδωκότες marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 31. *l.* 5. Ἔτι) εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. *l.* 7. Γὰρ) Ex *I.* & marg. *A.* 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. *l.* 16. Ἰᾶσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag.* 32. *l.* 4. Ἀναφύσεται) Ita restitui ex *l.* & L. Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. B.* 2. *Fr. P. S. A.* *ead.* Εὐθαλὴς) Sic recte *Ald. B.* 2. *H. P. S.* & P. Εὐσταλὴς male *I.* & *Fl.* *l.* 14. Διαφορὰν) Ita restitutum ex Cod. P. & *B.* 2. ac marg. *A.* 1 *W.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant. *Pag.* 33. *l.* 5. Ἐκκείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. *l.* 11. Τοὺν μέσῳ) Sic *I. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. *l.* 16. Ἐν) Sic P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Ὃν edd. Ὃν. Ex. *Fl.* & *Ald.* *Pag.* 34. *l.* 15. Γέρουσι) γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. *ead.* Δὲ) καὶ *Fl.* *Pag.* 35. *l.* 5. Ὀργή· κατ') Vid. notas. *l.* 8. Οὐδὲν) Vorst. οὐδένα. Nihil mut. edd. *l.* 11. Μίσει) Sic etiam esse in *I. Fl.* & *H.* notat Solan. *Pag.* 37. *l.* 3. Πώποτε) Ita etiam exstare in *I. H. B.* 2. & *Fl.* notat Solan. *l.* 4. Ὑπομιμνήσκεις) In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *I. Ald.* & reliquae. *l.* 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P.* *l.* 6. Ἐπέστειλεν) Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *I.* Ἐπέστειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l.* 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l.* 11. Ὑμῖν) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* *ead.* Ὅσῳ) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag.* 39. *l.* 10. Ἐπιεικῆ) ἐπιεικῆ τε Coll. *l.* 13. *col.* 1. Ἀπατεῖσθαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l.* 21. *col.* 2. Μάγιστρος) Pars haec posterior Scholii non exstat in C. *Solan.* *l.* 22. *col.* 1. Ἀληθευτικοῦ) Sic restituit Solan. ex *G.* & C. cum ante editum lege-

retur ἀθλητικοῦ. *ibid. l.* 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omissum. *ibid. l.* 24. Ἀλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan. Pag.* 40. *l.* 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. *l.* 13. Ἀστασίαστος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαῤῥησίαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *A.* 1 *W. l.* 16. *col.* 1. Ἀττικὸν ὂν) τρόπου ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione Solanus. *ead. col.* 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz. l.* 19. *col.* 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. *Pag.* 41. *l.* 7. Προεστώτων) Sic *Fl. I. B.* 2. *H. Ald. P. S.* & *A. l.* 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. *A.* 1. *l.* 13. Προὐνόουν) Sic Coll. *Fl. H. P. S.* Προὔνουν *I. l.* 16. *col.* 1. Ἐσπείσμην) ἠσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην, quod in *V.* erat. *l.* 17. *col.* 2. Νεολαία) νεολαίη habebant edita. Νεολεκία mendose C. *Pag.* 42. *l.* 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. *A.* 1 *W. l.* 3. Ἀπειλὴ) Recte sic *P. B.* 2. & 1. & *S.* Ἀπηλὴ male *I. Ald. Fl. H. l.* 5. Ἐσκοπούμην) διενοούμην P. Prius servant *I. Fl. H. P.* aliaeque. *l.* 6. Παύσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. *I. Fl. B.* 2. *P. Pag.* 43. *l.* 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. *l.* 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. *l.* 22. *col.* 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. *Pag.* 44. *l.* 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. *l.* 19. *col.* 2. Μεταστειλάμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit Solanus. *Pag.* 45. *l.* 8. A συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. *l.* 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, Coll. *l.* 14. Ὑμῶν) Sic recte *P.* marg. *A.* 1. *S.* & L. Ἡμῶν male *I. Ald. Fl. H. Pag.* 46. *l.* 3. Πάνυ πόῤῥω) πόῤῥω πάνυ, Coll. *l.* 5. Καταγελάσεσθε) γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B.* 2. *P. S.* Καταγελάσασθε *I.* unde iam καταγελάσεσθε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus *I.* Ceterae recte ὑμῶν. *l.* 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet Solan. *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἁπαξάπαντας voluit. *l.* 19. *col.* 2. Τὸ) πᾶν Exc. G. Omittunt C. *l.* 21. *col.* 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. *ead. col.* 2. Πιττακοῦ) Πιτπακοῦ male edit. Clerici. *Pag.* 47. *l.* 2. Ὧν) ὡς *I.* sola, & marg. *A.* 1 *W. l.* 16. *col.* 1. Πριηνέως) Πρανέως Ex. *G.* Prienei C. *ibid.* Πλέονες) πλείονες *G.* Πλείονες κακοὶ C. *ibid. l.* 17. Ἐγγύη) ἐγγύα C. *Pag.* 48. *l.* 2. Εἰς τὰ τ. ἑ.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

lanus. *l.* 5. Δὲ, τίνα) Et ſic eaedem edd. Δέ τινα P. *Pag.* 49. *l.* 13. Καὶ εἰ φιλ.) Et ſic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l.* 15. Σκοποὺς) κατασκόπους marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 50. *l.* 13. Περίλαος) Sic edd. quas conſului omnes, *I. Ald. Fl. B.* 2. *H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini Solanus. *Pag.* 51. *l.* 6. Περίλαος) Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. *l.* 12. Ὑποκαίειν κελεύειν) Et ſic *Fl.* habere cum *I.* notat idem. *l.* 15. Μυκήσεται) Sic *B.* 2. *P.* & *S.* recte. Μηκήσεται male *I. H. Fl. Ald.* *l.* 17. Καταυλούμενον) καταλούμ. male ſola *B.* 3. *Pag.* 54. *l.* 6. Προσήσεσθαι) Sic *I. H. Fl. P.* &c. Προσέσθαι P. L. & marg. *A.* 1 *W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. *l.* 9. *col.* 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *Solan.* *ead. col.* 2. Πολιτικὸν) πολιτικοὺς C. *l.* 12. *col.* 1. Ἀστόξενος) ἀστύξενος C. hic & in ſequentibus. *ead. col.* 2. Παραδόσεως τηροῦντας) Sic C. Περαδόχης τυχόντας miſere in editis. π. τυροῦντας V. *l.* 13. *col.* 2. Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν) Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l.* 15. *col.* 1. Ἐνὶ) ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro ἰδίων ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίων — ξένος *G. Solan.* *ibid. l.* 18. Ἦθος) An ἔθνος; *Reitz.* *ibid.* Οἱ μέντοι νεώτεροι) Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.* *ead. col.* 2. Προσδέχωνται) προσδέχηται ante legebatur. Mutavit Solanus ex C. item ἑτέρας ex eodem, cum ἀτέρας in editis eſſet. *l.* 20. *col.* 1. Τισὶ γενομένους) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l.* 21. Ἀπὸ τοῦ) Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *Solan.* *ibid. l.* 23. Τῶν κ. &c.) Lacunas ed. *Amſt.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat. *l.* 25. *col.* 2. Οὓς ἐν οἰκίᾳ) Lacuna hic eſt in Exc. G. & V. *l.* 26. *col.* 1. Καταχρ.) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.* *Pag.* 56. *l.* 6. Δημιουργὸς) Deeſt in *Angl.* Adeſt in edd. *ead.* Προθεῖναι) προσθεῖναι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ὅσῳ) Ita reſtitut. ex L. & marg. *A.* 1. Ὅσον edd. *Pag.* 57. *l.* 4. Οὐ) μὴ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Αὐτὸ) Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ἐμυσάττετο) ἠμυσάττ. *I.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. *l.* 9.

Εὐδίᾳ) Ex Cod. L.'Αδίᾳ marg. *A*. 1 *W*. Εὐδίῳ edd. priores. *Pag*. 58. *l*. 9. Αὐτοὺς) Sic *I*. *Fl*. *P*. *S*. Αὑτοὺς, P. *H*. *Ald*. & *B*. 2. *l*. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. *A*. 1. & *I*. nisi quod τ' ἆλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. *Pag*. 59. *l*. 11. 'Ημᾶς) Male ὑμᾶς *S*. *P*. & *Fl*. Recte *I*. *H*. *Ald*. *ead*. Αὐτοὺς) Recte *Fl*. & *S*. spiritu leni. Αὑτοὺς ceterae. *l*. 13. Ἕλλησιν) Restitutum ex L. & marg. *A*. 1 *W*. Deest in edd. prioribus. *Pag*. 60. *l*. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. *Angl*. *Pag*. 61. *l*. 1. 'Εθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl*. sola. *l*. 13. Αἰεὶ) Sic *I*. *Fl*. *H*. *P*. *Ald*. &c. *l*. 14. Ποιήσομεν) ποιήσωμὲν penult. longa habebant *I*. *Fl*. *H*. *P*. At recte, quod edidimus, est in P. & *B*. 2. & marg. *A*. 1 *W*. *l*. 15. Μηδὲ) Al. μὴ δέ. *Pag*. 62. *l*. 4. 'Εμπέπλησται) Ita recte *P*. *B*. 2. *H*. *Fl*. aliaeque. 'Εμπέπλησθαι male *I*. *l*. 8. 'Απορήσωμεν) Bene iam sic *I*. item *H*. *B*. 2. *Ald*. *S*. *P*. & P. 'Απορήσομεν *Fl*. *l*. 9. Αὑτὸν) αὐτὸν edd. priores. *l*. 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. *ead*. Ἢ τίνι) ἤ τινι Ex. *Fl*. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. *l*. 5. 'Επινοίας) Sic *I*. *Fr*. *S*. L. & marg. *A*. 1. 'Εποινίας *B*. 2. *P*. *Ald*. *Fl*. *H*. male. 'Απονοίας Heins. *l*. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. 'Εν κακίᾳ P. & Angl. *l*. 11. Μέλλοις) Ita esse in *I*. *Fl*. *H*. & *B*. 2. notat Solanus. Sed & est in *Ald*. &c. *l*. 15. *col*. 2. 'Εξυφὴν.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. *l*. 17. *col*. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. *Pag*. 64. *l*. 3. 'Αμέτρητος) Sic edd. 'Αμήθητος marg. *A*. 1 *W*. 'Αμύθητος P. *l*. 7. 'Εμοῦ) ἐμαυτοῦ marg. *A*. 1. *Pag*. 65. *l*. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. *l*. 17. *col*. 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. *Solan*. *Pag*. 66. *l*. 2. Μεμπτὸς) μωμητὸς P. *l*. 8. Τὸ) Deerat in *Ald*. *P*. *Fl*. *H*. *S*. Aderat in *I*. *l*. 14. 'Ρουτιλλιανῷ) 'Ρουτιλιανῷ *Fl*. *l*. 17. *col*. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. *Solan*. *l*. 18. *col*. 2. Πονηρίᾳ) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. *Reitz*. *Pag*. 67. *l*. 1. Αὐτοῦ) Sic recte *B*. 2. Αὑτοῦ ceterae. *l*. 7. Εἰς) Sic *Ald*. *P*. *H*. Πρὸς *I*. *l*. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλοτάτην edd. priores. *Pag*. 68. *l*. 2. Βουλήσεως) Ita bene *P*. *B*. 2. & marg. *A*. 1 *W*. Βολήσεως male *S*. *A*. *I*. *H*. *Ald*. *Fl*. *l*. 5. 'Αφελέστατος) Sic P. & edd. optimae. 'Ασφαλέστατος male Ex. *Fl*. *l*. 6. Προσῆν) προῆν Ex. *Fl*. Vulgatam tuetur P. *l*. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Δεομένοις edd. priores. *l.* 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl.* *l.* 15. Εὐφυᾶ) Ita etiam habere *I. Fl.* & *B.* 2. notat Solan. Sed habet & *H.* &c. *Pag.* 69. *l.* 4. Θῶνος) Θόωνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l.* 7. Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. *l.* 9. Τυανεῖ) Τειανεῖ *I.* sola. *ead.* Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l.* 15. Ἐπενόει) ἀπενόει *P.* *ead.* Χρονογράφῳ) Sic *I. H. P. S. Ald. B.* 2. Χορογράφῳ *Fl.* *Pag.* 70. *l.* 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P.* *Pag.* 71. *l.* 6. Δυεῖν) δυοῖν *P.* Δυεῖν *Ald. H. B.* 2. *Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *l.* 9. Ἐν) Abest a *Fl.* Adest in aliis. *l.* 15. Ἐς τὰ ἱερὰ) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B.* 2. Adest in *I.* *l.* 17. *col.* 1. Δελφοὺς) Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz.* *Pag.* 72. *l.* 4. Ὅπερ μειζόνως) ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A.* 1. adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *l.* 9. Χαλκηδόνα) Constans lectio. *l.* 10. Καὶ ἐμπόρων) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l.* 11. Προσοικοῦν) πρόσοικον *I. Pell.* *Pag.* 73. *l.* 9. Χαλκᾶς) χακλᾶς ridicule *I.* *l.* 15. Κἀκεῖνοι) Sic dedi ex *I.* & marg. *A.* 1. Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *ead.* Γὰρ) Sic *I. H. Fl. B.* 2. *S. Ald.* *Pag.* 74. *l.* 4. Προεισπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. *l.* 6. Καὶ μεσόλ.) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg. *A.* 1 *W.* & *I.* & *Fl.* *l.* 9. Ὄλεθροι) Heins. & Guyet. ὀλέθριοι. *l.* 12. Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Οὕτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l.* 15. Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A.* 1. Στύεσθαι edd. omn. Vid. not. *l.* 16. Εὕρητο) εἴρητο P. A. Vulgatam servant *I. Fl. Ald. P. H.* &c. *Pag.* 75. *l.* 1. Ἠιόσ' ἄγχι) ἠϊόσσ' ἄχρι *I.* sola. *l.* 5. Τετράκυκλον) τετράκικλον male *I.* *Pag.* 76. *l.* 3. Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὕτη edd. priores, male. *l.* 9. Συλλειβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l.* 16. Ἐνθεάζοντες) ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *Pag.* 77. *l.* 1. Δειξομένην) δεξομένην Iens. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A.* 1 *W.* Sed δείξομ. edd. pertinaciter retinent. *l.* 6. Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Προῳκονομουμένην) Sic P. R. sive B. & *Fl.* Προῳκοδομημένην edd. cett. *l.* 12. Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l.* 16. Πώματος) Sic edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *I.* & P. *Pag.* 78. *l.* 13. Γεγεννημένον) γεγενημ. edd. priores. *Pag.* 79. *l.* 3. Προεξυρ.) προεξηρ. Marc. Nihil mutant edd. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὑτοῦ recte correxit Gesn. *l.* 19.

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. *Pag.* 80. *l.* 5. Καὶ ταῦτα) An καὶ τὰ αὐτά; *l.* 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic *Ald.* 1. *Fl.* *H.* *B.* 2. *Fr.* *P.* *S.* *l.* 14. Νεαρώτεροι) νεαλέστεροι *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* At prius Cod. P. & cett. edd. *Pag.* 81. *l.* 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent *Ald.* *I.* *P.* *B.* 2. *Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *l.* 12. Πᾶν) πάνυ P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Vulgatam ſervant priſcae edd. earumque lectio eſt melior. *l.* 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino ν recte edd. *Pag.* 82. *l.* 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Geſneri. Ἀντιλόχου edd. priores. *l.* 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται *I.* ſola. *l.* 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta *I.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, eſt in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπὼν G. *ead.* Οὐ δέοιτο) ὃ δέοιτο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 83. *l.* 6. Ὡς) Inſerui ex marg. *A.* 1 *W.* Deerat in edd. *l.* 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Πάνυ) Sic P. & *I.* ed. Πάντῃ cett. *Pag.* 84. *l.* 13. Βρυττίας) Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae. *l.* 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 85. *l.* 4. Τιτάνου) Ita edd. conſtanter habere, notat Solanus. *l.* 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. *l.* 14. Ἔχρα) Sic P. Ἔχρη edd. priores. *l.* 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. *Pag.* 86. *l.* 5. Εὐδοκίμουν) Sic *Fl.* *I.* *H.* *B.* 2. legere notat Solanus. Sed & *Ald.* ac *P.* ita habent. *ead.* Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. *l.* 6. Αἰγείου) ἀρκείου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Δὲ) Illud δὲ inſerui ex marg. *A.* 1. Deerat enim in edd. *ead.* Οἰνθῆς) Sic reſtituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo *A.* 1 *W.* Itaque firmatur coniectura Ienſii & Vorſtii. Οἰνθεὶς enim edd. antea male. *l.* 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ *I.* Εἰς recte ceterae. *ead.* Ἢ ὀκτὼ) Ita repoſui ex marg. *A.* 1. *W.* pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. *l.* 14. Ἀνὰ) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. *l.* 15. Ὑπὸ) ἀπὸ *I.* ſola. *Pag.* 87. *l.* 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum *I.* etiam habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & aliae, ut *H.* *Ald.* &c. Et περὶ rectum eſt, licet παρὰ forte quaeſiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. *Pag.* 88. *l.* 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. *l.* 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo *A.* 1 *W.* Μολυβδαίνας edd. Pariſina etiam maiore litera, quaſi nomen proprium eſſet. *Pag.* 89. *l.* 11. Καταγελάστως) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. *Pag.* 90. *l.* 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 3. Κόλπου) κόλπον marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Χρησμῳδοῦντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. *l.* 14. Σευηριανῷ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηριανῷ vel Σεβεριανῷ haberent. *Pag.* 91. *l.* 5. Στρατιᾷ) Ex correctione Solani. Στρατείᾳ edd. priores. *Pag.* 92. *l.* 3. Μαλλῷ) Δήλῳ P. & marg. *A.* 1 *W.* male. *Pag.* 93. *l.* 3. Πράξεσι) Restitutum ex G. P. L. & marg. *A.* 1. Τάξεσι edd. priores. *l.* 5. Καὶ) Abest a *Fl. P. Ald.* &c. Adest in *I.* & marg. *A.* 1 *W. Pag.* 94. *l.* 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead.* Ἐνέπλησε) ἐνέπληξε *I. Pell. l.* 6. Ξενίοις) Recte sic P. ut Iens. voluit, ξενίαις enim edd. *l.* 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ Pell. Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *A.* 1 *W.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοὺς P. *ead.* Ἀλλὰ) Ex P. & marg. *A.* 1. Deerat in edd. *Pag.* 95. *l.* 1. Συνίης δὲ, οἵας) Ex emendat. Solani, Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A.* 1. *ead.* Μέγα) μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. edd. nec P. *Pag.* 96. *l.* 3. Τὴν τίνος) Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead.* Αὐτὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l.* 5. Ἡλιὰς) ἰλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l.* 7. Οὐδὲ) οὐ *I. l.* 15. Μελλήσας) Sic recte *I.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. *l.* 18. *col.* 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit Solanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta. *Pag.* 97. *l.* 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P. *l.* 5. Μείζω ἀεὶ προσεπενόει) Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μεῖζον ἀεὶ προσενόει. *l.* 6. Χρησμοφόρους) χρεσμολόγους marg. *A.* 1 *W. l.* 12. Ἀκερσεκόμης) ἀκειρεκόμης P. Nil mut. edd. *l.* 13. Πυλῶν) Sic P. & marg. *A.* 1 *W.* Πυλώνων edd. vulgo. *l.* 16. Ἐν) Aderat in *I.* & marg. *A.* 1. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B.* 2. &c. *Pag.* 98. *l.* 6. Τὰς) Ex P. additum. Deest in edd. *ead.* Ἀκερσεκόμην) Sic edd. reliquae. Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. *l.* 12. Τὰς) τοὺς *B.* 2. sola. *l.* 13. Προεμηχανᾶτο) προεμήχαν τοῦτο P. *l.* 15. Πρόρρησις) Sic recte *P. H. Fl. B.* 2. Πρώρρησις *I.* male. Conf. de Sacrif. cap. 12. *Pag.* 99. *l.* 4. Ἐπεφθέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. edd. *l.* 9. Γάμος) ἔρως P. *l.* 11. Ἔρως) γάμος marg. *A.* 1. *l.* 12. Ἡ) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.* &c. *Pag.* 100. *l.* 2. Ἐκείνης) Ex Ms. Gr. Ἐκείνου edd. priores. *l.* 4. Κόλπου) Recte edd. Κολποὺς P. *l.* 6. Ἰὴ) Nihil hic variare edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. voce. *l.* 8. Κήρυκες) κήρυκες minore litera edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. *ead.* Καρβατίνας) καρβατίδας *Fl.* male. *l.* 16. Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B.* 2. *S.* Αὐτῷ *I.* & P. cum marg. *A.* 1. *Pag.* 101. *l.* 4. Δίης) Sic edd. plurimae. Διίης *I.* & marg.

A. 1. Διὸς Schol. *l.* 5. 'Ανδρῶν) Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *I.* *H. B.* 2. *Ald. S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διὸς βληθ.) Διὸς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita esse in *I. Fl. H. B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοεικέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* *ead.* 'Υμνήσοντας) ἠμνήσ. *I.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὗτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. *l.* 9. 'Ηύχουν) ηὔσχοντο male pro ηὔχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ηὐχοῦντο. *l.* 10. 'Αληθῆ) Ex *I.* 'Αληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος P. *l.* 15. Δέσποτα) δέσπωτα male *I.* sola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδίμοις male *I. Fl. H. Fr. Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησμῳδοῦντα) χρησμοδοτοῦντα *I.* sola. Octo reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν P. & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 10. 'Αναπλεύσας) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 2. *S. P.* 'Αποπλεύσας *I.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l.* 15. Δὲ) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρῃτήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. 'Επικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου P. & L. *l.* 13. Θεσπίζοι) Θεσπίζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαιώδως) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *l.* 17. *col.* 1. 'Αθηναίοις) Sic recte V. pro 'Αθηναίος, quod erat in ed. Clerici. *ead. col.* 2. Θιασώτης) διασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l.* 18. *col.* 2. 'Επὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. 'Επὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐ δᾳδὶ) οὐχ ὑπὸ δᾳδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B.* 2. *Fr. S.* 'Υπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & Codd. A. L. "Υδατι sine ὑπὸ P. *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead.* Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Desunt haec duo in P: πάροδον etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διιπετέος) διιπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B.* 2. *H.* *l.* 14. 'Εμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic P. & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. 'Επιῤῥεόντων) ἐπεσρεόντων marg. *A.* 1 *W.* 'Επὶ πολλοῦ ἐπεσρ. P. & A. Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male A. Παρακινδινεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *ead.*

Ἐπελθὸν) Sic *I.* Ὑπελθὸν rel. Ἔδεθλον male A. *l.* 6. Ἀπολαμβ.) Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπύιες) Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνόματα marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11. Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Λύοιντο) Sic edd. omn. Δέδοιντο P. A. Δίδοιντο L. *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δὲ A. *ead.* Λείψει φάος) λείψε φᾶος *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B,* 2. *S.* Ἄλλος *I. Ald. H. Fr.* *ead.* Ὅλως) ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. *A.* 1. Sed prius edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg. *A.* 1 *W.* & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ᾽ Ἄττις ἄλλος) μάλαχα ἀττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Χρίσθαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *I.* & cett. *ead.* Τέκε) Sic *Ald. P. B.* 2. Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium, sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *I. Fl.* *l.* 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλευσοῦντος A. *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.* *l.* 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, restituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex P. Εἴωθε edd. priores. *l.* 14. Χρηστῷ) χρηστῷ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3. Κατέπαυέ τε) κατέπαυσέ τε *I.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in Ex. *Fl.* Adest in edd. & P. *l.* 13. Ῥαδίας &c.) ῥαδία γενομένη μου ἡ μεταβολὴ C. Fl. ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἁπλοῦν τι) ἁπλοῦντι coniunctim *I.* Sed pro τι in Cod. P. est τοῦτο. *ead.* Πόρον) Restitutum ex L. & *Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίως) ῥαδίως ἂν margo *A.* 1 *W.* *l.* 10. Προβεβιωκὼς) προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *l.* 16. Βοσποραϊκοὺς) Sic *Fl. H. P. Ald. B.* 2. *S.* Βοσπορειανοὺς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc habent *Ald. P. Fl. H, B.* 2. *S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὁρμῆς) Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A.* 1. ὀργῆς enim edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & marg. *Ald.* *ead.* Ἐν δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.) καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A.* 1. & *I.* Sed illud κόψαι ignorant cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam P. At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. *ead.* Πατρομήτορος) προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. *col.* 2. Διαβέβρωται) Sic rursum correxit Solan. cum διαβέβροται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9. Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B.* 2. *H. P. Ald. I. Fl.* & *Fr.* *l.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiusque assecla *Amst.* Πόλιος

marg. *A*.1 *W*. Πολίτης *I*. *Ald*. *Fl*. *Fr*. & ceterae omnes. *l*. 12. Αὐτῷ) Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag*. 119. *l*. 4. Τιμωρῶν) βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. *l*. 7. Ἐντυχοῦσι) ἐντυχοῦσοι male *I*. Conf. supra cap. 47.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. *l*. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. *ead*. Ἐξ ἀρχῆς) Sic *P*. *B*. 2. Ἐξαρχῆς una voce *I*. *H*. *Ald*. *Fl*. *Fr*. *S*. *l*. 14. Ἀφέμενος) ἀφήμενος male *A*. sola. *Pag*. 121. *l*. 3. Ἐναβρυνόμενον) Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit Solan. *l*. 11. Τὰ ὅμοια) τὸ ὅμοιον W. *l*. 14. Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec M. *Pag*. 122. *l*. 1. Δεήσει) δεήσῃ W. Nil mut. edd. *l*. 6. Δὴ) δ' οὖν W. *l*. 8. Μόνου) Ex *Fl*. & M. dedi. Μόνον edd. vulgo. *l*. 14. Ὅλος) Sic W. Ὅλως edd. priores. *Pag*. 123. *l*. 10. Σοι) Deerat in edd. inserui ex Cod. W. *Pag*. 124. *l*. 5. Ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι) ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl*. At vulgatum servant *I*. *H*. *P*. &c. cum Codd. M. P. *l*. 8. Τὸ) Ita esse in *I*. *Fl*. *H*. notat Solanus. Sed & est in aliis. *ead*. Ἦν) οὖν *P*. male. Ἦν recte cett. & M. *Pag*. 125. *l*. 12. *col*. 1. Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid*. *l*. 13. Τοὔπιον) Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τουπιὸν M. *Solan*. *ibid*. *l*. 14. Ἀττικῇ) καὶ ἡ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid*. *l*. 16. Ταῖν) Sic recte C. Τοῖν male *V*. *ibid*. *l*. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα) ἀρσενικῷ ἄρθρῳ C. *Pag*. 126. *l*. 2. Ῥυθμίζει) Sic M. & edd. *Fl*. *B*. 2. *P*. *S*. recte. Ῥυθμίζοι male *I*. *H*. *Ald*. *l*. 11. Λειτουργίαν) λειτυργίαν *Ald*. Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l*. 13. Ἐθέλοις) Nil mutare *I*. *Fl*. notat Solan. *Pag*. 127. *l*. 14. Πρῶτον) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l*. 16. Κουρῆτας) Sic edd. *I*. *Fl*. *H*. *Ald*. *P*. *S*. Κούρητας W. Κυρῆτας *S*. habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm*. ed. putat. *Pag*. 128. *l*. 1. Γὰρ) γὲ M. & *Fl*. Vulg. serv. cett. *l*. 4. Ἐν ὅπλοις) Sic *I*. *Fl*. *B*. 2. *Ald*: *H*. *P*. *S*. Ἐνόπλιος W. *Pag*. 129. *l*. 17. Μὲν) δὲ M. Sed a recentiore manu. *Pag*. 130. *l*. 6. Ἐνδίδωσι) Et sic cum *I*. habere *Fl*. notat Solanus. Sed habent & *H*. *P*. &c. *l*. 7. Αὐτοῖς) αὐτῆς *Fl*. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. *l*. 8. Δ' ἂν) δ' ἂν νῦν ἔτι W. & καὶ supra scriptum est. *l*. 10. Παίσαντες) παίσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus. *Pag*. 131. *l*. 3. Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν *Fl*. Abest καὶ a reliquis & ab M. *ead*. Φασιν) Nil mutat *I*. *Fl*. *H*. *P*.

& M. *l.* 4. Κωμάξατε) Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M. *l.* 12. Ἀνδρίας) ἀνδρείας W. Prius tenent *I. Fl. P. H. Ald.* *ead.* Γυμνοπαιδίαι) γυμνοποδίαι male edd. priores & M. *l.* 13. Ὁμοίως) ὅμοιος Graev. male. Nil mut. edd. *l.* 16. Κυβιστητῆρας) Sic W. & Homer. Κυβηστ. edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 1. Αὐτῇ) Insertum ex W. Deerat in edd. *l.* 2. Ἐδίνεον) Restit. ex Homer. Ἐδίνευον male edd. Luciani priores. *l.* 12. Φησι) φασιν W. *l.* 13. Τὰν εἰκόνα) Restitui ex W. Τὰς εἰκόνας edd. male. *Pag.* 133. *l.* 1. Τοῦτο) τοῦτον male *I.* sola. *l.* 8. Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ edd. *l.* 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. *Pag.* 135. *l.* 7. Ἔμπουσαν) Ἐμπούσσαν W. *l.* 16. Πεποιημένων) Sic *I.* Πεποιημένον reliquae & M. *l.* 17. Τὸ) An τά; *Solan.* *Pag.* 136. *l.* 1. Ἄρη) Ἄρην *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. *l.* 8. Γενικωτ.) Sic M. & edd. praeter *B.* 2. quae γεννικωτ. *l.* 17. Παιδειὰν) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. *Fl.* & *B.* 2. Παιδιὰν habebant edd. ceterae. Παιδίαν *P.* *Pag.* 137. *l.* 5. Ἥδιστα) ἥδηστα male *I.* *l.* 9. Ὀρχηθμὸς) Sic restitui pro ὀρχησμὸς, quod omnes edd. obsidebat. *l.* 12. Ὀρχηστύν τε) ὀρχηστήν τε male edd. *I. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. *Pag.* 138. *l.* 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται *P.* *l.* 15. Ὤκνει) ὀκνεῖ W. male. *Pag.* 139. *l.* 2. Τότε) Hoc inserui ex W. Deerat enim in edd. *l.* 6. Αὐτοῦ) Sic recte *Fl. H. P.* Αὑτοῦ male *I.* *l.* 9. Τραγικῇ &c.) τραγικὴ & κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. *l.* 10. Τρίτης) Ex P. restitui. Τρίτη edd. male. *l.* 12. Τὴν κωμῳδ.) Articulus abest a W. *l.* 14. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo *Ald.* *Pag.* 140. *l.* 2. Πρώτου) Sic *I. Ald.* H. *Fl.* *P.* Πρῶτον *I. Pell.* *l.* 4. Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος *I. Pell.* *Pag.* 141. *l.* 8. Αὐτῇ) Nil mutant edd. vett. *ead.* Νενόμικεν) Hoc ex W. restituit Solan. Νενέμηκεν edd. priores. *l.* 15. Κινουμένων) κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. *l.* 16. Ἐπετάραττεν) Nihil mutare M. *S. I. H. Fl.* & *P.* notat Solanus. *Pag.* 142. *l.* 7. Τοῦ) Abest a *Fl.* *l.* 9. Προστέθεικεν) προστέθηκεν *Fl.* *l.* 11. Ἀμαθίας) Sic esse in *I. Fl. H.* notat Solan. Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. *ead.* Παράσχωμαι) M. recte cum edd. Sed *I.* male παράσχομαι. *l.* 16. Πολυμαθείας) Sic iam edd. *I. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. *Pag.* 143. *l.* 8. Γενικωτέρας) Sic edd. pleraeque & M. Γεννικωτ. *P.* & *B.* 2. *l.* 14. Θεμέλιοι) θεμέλια L. Prius habent edd. *l.* 16. Ὅπερ) L. recte. Ὅσπερ edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. *Pag.* 144. *l.* 1. Θερμαΰστρίζειν) τερμ. male *I.* Recte ceterae per

Ϡ. cum Cod. M. *l.* 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. *l.* 12. Τὰ) Deest in *S*. Adest in cett. & W. *l.* 13. Θάτερα) Θέατρα W. male. *Pag.* 145. *l.* 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. *l.* 6. Αὐτῇ) Ita cum *I.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat Solan. *l.* 9. Ὧν) De hoc idem notavit. *l.* 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut. edd. *l.* 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τά τε ὄντα. *Pag.* 146. *l.* 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. *Solan.* *Pag.* 147. *l.* 10. Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. *I. Fl. H. B.* 2. *P. S.* *l.* 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam *Fl. I. H. P.* Sed. vid. not. *l.* 15. *col.* 2. Παγίῳ στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι ed. Cler. Παγίῳ στάσῃ mendose V. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Νήσους) Non aderat in ed Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. *ibid. l.* 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead. col.* 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox sensum perturbabat. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Ἔστη) ἐστι M. prave. *Solan.* *ibid.* Ἄλης) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἀλλης in ed. Amst. Sed C. ἄλης. *Solan.* *Pag.* 148. *l.* 1. Ἁλιρρόθιον) Edd. priores ἀλιρ. minore α. *l.* 10. Ἀκάμας) Nil mutant edd. & M. *l.* 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. *l.* 16. Σκύλλα) Σκύλα W. *Pag.* 149. *l.* 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. *I. Fl. P. S.* Εὐεργέτην male *H.* & *B.* 2. *l.* 4. Σπαρτῶν) Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *l.* 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. *Fl. H. I. P.* *Pag.* 150. *l.* 2. Δέρας) ἀρνίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. *ead.* Πελοπείας) Πελοπίας W. *l.* 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. *l.* 10. Παρθένευσιν) Sic *I. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. *l.* 11. Προηρημένον) Hoc habent *Ald. B.* 2. *H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *I. Fl.* & M. *l.* 12. Κασσιέπεια) Sic recte *I. B.* 2. *H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & Vorst. *Pag.* 151. *l.* 16. Ὀδυσσέως καὶ Ὀδυσσέως W. *Pag.* 152. *l.* 1. Τηλέγονος) Τηλέγωνος *I.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. *l.* 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἦλις) καὶ ἦδεις ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam servant cum Cod. P. *l.* 10. Κενταύρων) Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. *l.* 11. Ὕφαλος) Recte ὕφαλος minore υ *Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott. *Pag.* 153. *l.* 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. vett. *S.* & *A.* vero ἀνάδυσιν. *l.* 7. Ὀρφέα) Sic *Fl. H. P.* &. M. Ὠρφέα *I.* *l.* 12. Νέων) Restitutum ex W. *Fl.* & vera coniectura Leop. Νήων enim male edd. priores. *l.* 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθείας) Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B.* 2. *P.* & M. *l.* 12. Καινέα) Κενέα W. male. *l.* 16. Ἀντιπάτρου) Ἀντιγόνου marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἑαυτὸν) Sic recte M. L. *B.* 2. *P. S.* Ἑαυτῶν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl.* & *H.* habere M. notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B.* 2. nec M. notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male; vid. not. *l.* 13. Γοντευομένων) Sic restitutum ex L. P. ut Iens. recte coniecit. Γοητευομένοις enim edd. priores & M. *l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis & M. *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται L. Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδοικότα) ὑποδεδυκότα W. Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B.* 2. *l.* 6. Βασιλικὸς) Sic *I. H. Fl. S. B.* 2. &c. & M. Leg. βασιλίσκος adscripsit Solanus. *l.* 9. Συνιέναι) Restitutum ex W. Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S.* & M. notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταὐτὰ P. *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἳ δὲ *I.* Οἶδεν M. *l.* 9. Ἀριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl.* & *H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτὸς) Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἴσχων) ἔχων W. Prius vero *I. Fl. H. P. Ald.* &c. *Pag.* 161. *l.* 2. Ἑκάστου) Nihil mutant edd. nec M. Ἕκαστον Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. lectionem & Cod. M. notat Solanus. *l.* 12. Ὀρχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marcil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὕτη W. *Pag.* 163. *l.* 2. Ὑπισχνουμένων) ὑπισχουμένων *I. Ald.* & *H.* At prius recte cett. *l.* 14. Εὐχερὲς) εὐχερεῖς Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inseruit Solan. ex W. Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὔτε) γὰρ inseruit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & M. *l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπετ. Iens. At vulg. servant *I. Fl. H. P.* & M. *Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *I. Fl. Ald.* H. &c. *l.* 11. Ἴδῃς) εἰδῇς W. *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀθλήσει) αὐλήσει male *B.* 2. & 3. Ἀσκήσει Palm. At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M. *l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ W. *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Desunt haec duo verba in W. *l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. *col.* 2. Μετείληπται) παρείληπται C. *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. *l.* 6. Αὐτῇ) αὐτὴν W. *l.* 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male *B.* 2. Prius est in *I. H. Fl. P.* & M. *l.* 14. Ἐλλιπὲς) ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant *I. Fl.* *l.* 15. Παιδείαν) Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *I.* *Pag.* 170. *l.* 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxit Solan. *l.* 7. Αὐτοὺς) Hoc iam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *I.* *l.* 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτόν. *Pag.* 171. *l.* 4. Ἤ τινι) εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene servant. *l.* 19. *col.* 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. *Reitz.* *Pag.* 172. *l.* 13. Μαστιγώσῃ) Sic una cum edd. legit M. *Pag.* 173. *l.* 5. Παραστησάμενος) παραιτησάμενος L. Nihil mutant *I. H. Fl. P.* *l.* 8. Γραφέντος) Sic *I. H. Fl. B.* 2. *P. S.* &c. *l.* 15. Ὀρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανήσοντα edd. priores. *Pag.* 174. *l.* 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. *l.* 3. Νόος) Ita habere *I.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. *l.* 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. *l.* 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG, *l.* 10. *col.* 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid. l.* 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. *l.* 13. *col.* 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in σύγχρονοι mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *Reitz.* *l.* 14. *col.* 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τὶς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid. l.* 19. Ὤτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid. l.* 20. Κεραμεοῦν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. *Pag.* 176. *l.* 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. *l.* 3. Τὸν) τῷ *Fl.* & W. *l.* 16. *col.* 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισε. Ἀνελογήσω M. *ibid. l.* 18. Χαμαὶ) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inseruit Solan. *ibid. l.* 20. Κυψελὶς) κυψελὴ M. *ibid. l.* 21. Ὧ) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. *Reitz.* *Pag.* 177. *l.* 2. Εὔαρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος *I.* vel saltem dubie. *l.* 6. Λυκείῳ) Λυκηΐῳ W. *l.* 9. Στλεγγίδα) στλεγγείδα *I.* At vulgatam servant cett. & M. *l.* 12. Τί) Male omissum in *I.* *l.* 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & *Fl.* *l.* 15. *col.* 2.

'Εχρῶντο) ἐχρῆντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρώμενος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid. l.* 24. Φωσώνια) φωσσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἔνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἴνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Ὑπεζεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ὑπερεόχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid. l.* 27. Ἄζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἀζύγου κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid. l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead. col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆ παττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl. H.* M. &c. *ead.* Λαχανευσάμ.) λίχν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάῤῥην, male. *l.* 9. Ἀπολουόμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* *l.* 10. *col.* 1. Ἀλησμ.) ἠλοημένα ante legebatur. Correxit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λεκυθόπολις est.) *ibid. l.* 11. Ἰατροὶ) Ex V. altero & C. Abb. Ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur. *ibid. l.* 19. Περιτραχήλιον) δεριτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κευάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid. l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ delevit idem. *ibid. l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. *G.* Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυς) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud *B.* *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurs. *l.* 6. Λωγάνιον) Vorst. λαγώνειον. *l.* 13. *col.* 2. Λωγάνιον) λογάνιον legebatur per ὀμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Γρυποπώλην) Forsan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γε΄. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.* *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forsan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δι' omissum: quod praeeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid. l.* 7. Τὶ — ἔχον) τε & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt κότταβος. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col.* 2. Τι λουτηριδίῳ) Ita dedit Solan. pro vulgato τῷ λουτριδίῳ; etsi non addit, unde hauserit. *l.* 22. *col.* 2. Πλάστιγ.) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l.* 25. Μάνην) μάνιν ante edebatur. Sed μάνην legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l.* 26. *col.* 1. Τὰς) Edit. Cler. male τούς. Et mox διὰ omissum erat; utrumque correxit Solan. *l.* 27. *col.* 2. Εἰσαγαγόντων) εἰσαγόντον ed. Cler. male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paulo post τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit Solan. *ibid. l.* 31. Ἀποστάσεων) Lege ἀποστάξεων. *Solan. ibid. l.* 33. Οὐ τῷ) Ex emendat. Gronov. & M. Οὕτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς restitutum, pro vulg. τό. *l.* 36. *col.* 1. Ἔρωτα) Lege ἐρῶντα. *Solan. l.* 40. *col.* 2. Βαρβαρῶς) βάρβαρον editum fuerat; sed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G. Solan. l.* 41. *col.* 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις) Ἀ—ταριάμεινης V. Illud emendatum adscripserat Is. Vossius. Iac. Gronov. ἀ. μάνης M. *ead. col.* 2. Παρακεκομμενῶς) Lacuna est in V. hunc in modum παρα— εἰρῆσθαι, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag.* 182. *l.* 4. Ἑψόμεθα) ἐψόμεθα Exc. Ἐψήμεθα L. *l.* 5. Μέσην πόλον) μέσην τὴν πόλον W. non comparet articul. in edd. *l.* 7. Ὠστιζόμενοι) Nil mut. edd. nec M. *l.* 12. Μηκέτι) μηκέτι τι W. male. *l.* 13. *col.* 2. Βύζην) βύζειν in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας. *l.* 15. *col.* 1. Κάρδοπον) κανδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l.* 21. Ξηραλειφήσω) Hoc Solan. correxit, cum ξηραλείφησας editum legeretur. *ibid. l.* 24. Μέσον) μέσον καὶ κοῖλον Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l.* 25. *col.* 2. Παιγνίμων) παιγνιόμων C. Abb. Παιγνιήμων V. *ibid. l.* 26. Τέθεικε) Sic Solan. reposuit ex M. τέθηκε enim vulgatum erat. *Pag.* 183. *l.* 2. Ἅπαντες) πάντες *P. l.* 6. Μολυβδαίνας) Nil mutant *l. Fl. H. P.* &c. *l.* 9. Καταιονηθέντες) κατεονηθέντες W. *l.* 11. Ἄλλος) Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim edd. cett. *l.* 13. *col.* 2. Νικῶντες) νῆκτες C. Abb. *ibid. l.* 14. Τοῦ ἡττημένου) τοῦ ἡττημένους erat in ed. unde Solanus τοὺς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l.* 16. Γυμνασίῳ) Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l.* 19. *col.* 1. Ὅς) ὡς editum

erat; ſed ὃς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid. l.* 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὑρίσκων. *ibid. l.* 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius eſt in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in ſecundo. *Pag.* 184. *l.* 1. Ὀδοντωτῇ) Sic reſtitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. *l.* 5. Ἐμυστίλατο) ἐμυστείλατο W. *l.* 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχηλαὶ ὕιαι W. *l.* 10. Ὑὸς) υἱὸς *l.* ὑὸς cett. & M. *l.* 12. *col.* 2. Ζώων) χοίρων M. *l.* 14. *col.* 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid. l.* 17. Ἔρανον) οὐρανὸν in impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 2. Τηγάνου) ταγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi Solanum, quod mutarit. *Reitz.* *ibid. l.* 22. Μελιττοῦται) μελιττεῦται V. *l.* 23. *col.* 1. Κελῶν) σκελῶν in impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit. *ibid. l.* 25. Σκελῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid. l.* 27. Φησὶν) ἃ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit Solanus? *Reitz.* *Pag.* 185. *l.* 1. Ταγήνου) τηγάνου apud *B.* Nil mut. edd. *l.* 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. *l.* 13. *col.* 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. *l.* 17. *col.* 1. Νυμφοδῶρος) Haec ſeptem verba uſque ad φησὶν ſupplevit Solanus ex collat. Codicis; deerant enim in editis. *ead. col.* 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτιακὰς M. *l.* 22. *col.* 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit Solan. *ibid. l.* 24. Τινὲς) τὶ erat in editis. Non agnoſcebat Cod. Abb. Τινες M. *Solan.* *ibid. l.* 26. Φησὶ) φημὶ V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit Solanus. *Pag.* 186. *l.* 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. *l.* 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. *l.* 7. *col.* 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxit Solan. *l.* 12. *col.* 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid. l.* 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus eſt. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etſi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 2. Ἀπὸ) Lege ὑπό. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paulo ante quoque male ἀνεμεφόρητα. *ibid. l.* 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. abſens inſeruit Solan. *ead. col.* 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξειργ.

Solan. *l.* 28. *col.* 2. Εὐρυχάνδη) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* *l.* 29. *col.* 1. Κυλικεῖον) κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* *l.* 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* *col.* 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxit Solan. *Pag.* 187. *l.* 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A.* 1 *W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. *l.* 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. *A.* 1. Κακχαρίδι edd. *l.* 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλησε W. *l.* 6. Κατήλιφα) κατάλυσιν marg. *A.* 1. *l.* 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in *Fl.* & M. *l.* 8. Ἐῤῥικνοῦτο) ἐῤῥικνοῦτο ex marg. *A.* 1 *W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικροῦτο cett. edd. *l.* 11. Ποικίλος) πικίλος *l.* male. *ead.* Ὠοκάταξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. *l.* 15. *col.* 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. *l.* 17. *col.* 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηριοπλύτην) ποτηροκλύπτην antea lectum pessime. Correxit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar. in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλύτην, usus diversissimi. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 2. Κύκλησέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐπέτεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπετ. antelegebatur. *l.* 23. *col.* 2. Χρυσόχοος) χρυσόχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. *l.* 1. Λεῖρον) λῆρον W. *l.* 2. Θυγατρὶ) Sic W. *B.* 2. *P.* Reliquae edd. θυγατρῇ. *l.* 8. Ὑποδήματα) Sic W. *Fl.* *P.* &c. Ἀποδήματα male *S.* sola. Et mirum, quod *Anst.* non imitata sit. *l.* 15. *col.* 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. *l.* 16. *col.* 1. Ποίκιλον) ποικίλον ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. *l.* 3. Σκειραφεῖοις) σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαψικίδαλος) ἐγκαμψικήδαλος W. *l.* 7. Αὐλούμενος) ἀλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. *l.* 9. Καρπώδ.) καρπόδ. W. *l.* 10. Παιδοστρ.) παιδοστρ. W. *l.* 11. *col.* 2. Ὃ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. *l.* 15 *col.* 1. Φασὶ) Sic M. Φησὶ V. & Cod. Abb. *ead.* *col.* 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποθῆς edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. *l.* 18. *col.* 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκότα) Σκόπου Cod. Abb. prave. *l.* 20. *col.* 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in editt. erat. *ibid.* *l.* 22. Ὑπέβδαλλου) ὑπέ-

βδυλλον M. *ead. col.* 2. Μεγάλαις) μὲν tantum conſpiciebatur in editt. quod ex compendio ſcribendi natum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l.* 24. *col.* 1. Φῶς) Recte ſic Solan. pro abſurdo vulgati φησίν. *ibid. l.* 26. Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid.* Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. *l.* 27. *col.* 1. Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. *l.* 29. *col.* 2. Κηδεύοι) κυβεύει Cod. Abb. *Pag.* 190. *l.* 3. Ἦ) ἦν marg. *A.* 1. male. *l.* 7. Πιττῶν) Sic dedi ex *I. Fl.* & M. Πυττῶν edd. cett. *l.* 12. Ἀπηγχόνισα) ἀπηγχόνισα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l.* 14. Ἐπινύσσων) ἐπινύσσον W. *l.* 17. Διεπίεσα) δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag.* 191. *l.* 2. Σχινοτρ.) σχεινοτρ. W. *l.* 3. Πεώδη) παιώδη W. & Mſ. Bourd. Nil. mut. *H. I. Fl. P.* *ead.* Μιν ἐῶν) Sic edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Σκοπάδειον) Sic edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. *l.* 7. Δαμασίας) Reſtitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l.* 13. Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l.* 14. Παρηβηκότ.) Sic recte M. & *H. B.* 2. *P. Fl.* Παρυβηκ. *I.* male. *l.* 15. Ὑμῖν) ἡμῖν male *I.* ſola. *l.* 16. *col.* 1. Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκτραν & μίρτωνα edd. male. *l.* 22. *col.* 2. Δρυπέτεις) δρυπέπεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag.* 192. *l.* 1. Θριπηδεστάτοις) Sic *I. H. Fl. P.* &c. Θριπηδέτοις W. *l.* 3. Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mſ. R G. Ἐμπυνδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l.* 6. Καρηβαρεῖν) καραιβαρεῖν edd. priores. *l.* 8. Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. ſolus. omiſſo οἷα. *l.* 9. Ἐνοινοφλύειν) Sic edd. praeter *I.* quae ἐνοινοφλήειν. *l.* 12. Ἐρεσχελεῖν) ἐρεσχηλεῖν *Fl.* & W. *ead.* Λαλησθιγάνη) λαλησθηγάνη W. & *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Χορδὸν) Sic V. Χορδὴν C. Abb. Χορδὴν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l.* 20. Συνηθ.) Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V. *l.* 21. *col.* 1. Κρωβυλώδη) Ita reſtitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλείδη enim ante editum erat. *Pag.* 193. *l.* 1. Χειροσόφων) Sic edd. iam conſtanter, & M. *l.* 7. Εἰργάσω) Sic edd. vett. conſtanter habere, notat Solan. *l.* 16. *col.* 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l.* 17. *col.* 1. Εὐφορῷ) φορῷ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l.* 20. Διολισθαίνω) διολισθέν..... male legebatur in edd. *ead. col.* 2. Ὅτι) Non aderat in editt. addidit Solan. *l.* 22. *col.* 1. Φασὶ) Sic dedi ex C. Abb. Φησὶ V. *Pag.* 194. *l.* 10. Ἠλέουν) Sic recte M. cum *I. P.*

H. Ἠλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic W. *B.* 2. *S.* & *P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκεῖον) Ita recte *P.* cum *Fl.* *B.* 2. & M. Εἰκεῖον male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M. *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρενωμένους) Legendum πεφρόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & M. *ead.* Ὀλισθογνωμεῖν) Editionum lectio. Sed W. ὀλισθογνωμονεῖν. *l.* 19. *col.* 2. Κινούμένου) Edita κινομένου. Correxit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπὴν) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φυεὶ) φυεὶ *P.* male & *A.* Φυεὶ cett. Φυεῖ M. *l.* 4. Οὖν) γοῦν W. *l.* 10. Δὲ) Δαὶ W. *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic W. cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτῶμα) πῶμα W. & *Fl.* *l.* 11. Φρονοίοις) Nihil hic mutare *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονοίης.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλεσθαι W. *l.* 7. Σιληπορδία) Ex W. & Schol. Σιλληπ. edd. *ead.* Ἐργάσεται) Sic A. Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προωδοπ.) Sic W. Προοδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. *col.* 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. M. *l.* 19. *col.* 1. Διατανύεσθαι) Sic etiam C. Abb. *Solan.* *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιλιπ. M. *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce W. *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & M. *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I.* *Fl.* *H.* *P.* notat. Solan. *l.* 12. Οἴεσθαι) Sic L. recte cum *Fl.* *B.* 1. 2. *P.* & *S.* Ἴεσθαι male *I.* & *H.* cum P. & Exc. *l.* 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita M. & *B.* 2. recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντώμενος) ἀπαντόμενος W. *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & M. *ead.* Δὲ) Abest a *Fl.* & M. Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & M. *l.* 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W.

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I.* *H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl.* *P.* *S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. *col.* 2. Παρακολουθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείοις) Ἐπικουρίοις W. *l.* 3. Ἔτι καὶ) ἔτι δὲ καὶ W. *l.* 6. Ἱερείου) Sic *P.* so-

la. Ἱερεῖον cett. & M. *l.* 7. Μύριαι) μυρία male L. *l.* 11. Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. *Pag.* 207. *l.* 12. Τὸν) τῶν male *I.* Τὸν recte cett. & M. *Pag.* 208. *l.* 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare *I. Fl. H. P. S.* notat Solan. *l.* 13. Αὐτῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *I.* male. *Pag.* 209. *l.* 1. Ἀνθρωπείας) ἀνθρωπίας *I.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & M. *l.* 11. Ἐμφθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *l.* 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl. Pag.* 210. *l.* 1. Εἰ περιῆν) Ita restitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν sine commate edd. vulgo. *l.* 3. Ἀπεμν.) Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *I.* *ead.* Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in *H. Fl.* & *P.* notat Solan. *l.* 7. Ὂν) εἶναι W. male. *l.* 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant *H. P. B.* 2. *Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. *l.* 9. Ἀξιῶν) Nil mut. *I. B.* 2. *P. Fl.* & M. *l.* 13. Μυρίαις) Coll. videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant *H. I. Fl. P.* & M. *l.* 16. Ζῶον) ζῷον W. cum puncto subscripto. *l.* 18. *col.* 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. *Pag.* 211. *l.* 6. Ἑρμείαν) Sic etiam *I. P. H. Fl. Pag.* 212. *l.* 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. *Fl. I. H. B.* 2. *P.* M. ὅτι legend. adscrips. Solan. *l.* 6. ἄξων) Sic minore α *Fl.* Cett. Ἄξων maiore. *l.* 10. Δοκεῖ) Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. *l.* 13. Τῷ ἱδρῶτι) Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. *l.* 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. *Pag.* 213. *l.* 8. Οἰκήματος) Et hoc habere *I. Fl. H. B.* 2. *P.* & M. notat Solanus. *l.* 9. Ὀπυίειν) Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *l.* 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in *I. H.* & *Fl.* &c. notat Solanus.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. edd. male. *l.* 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. *ead.* Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. *l.* 4. Ἀληθηΐης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. *l.* 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. *l.* 8. Πᾶσι) Fors. παῖσι, adscrips. Solan. *l.* 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. *l.* 11. Βασιλήων) βασιλέων W. & *Fl.* sola. *l.* 15. *col.* 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. *Solan. Pag.* 216. *l.* 1. Μαντευομένοισιν) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις *S.*) *ead.* Κατηγορέουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male *Fl.* *l.* 5. Ἀφυΐη) ἀδικίη W. solus. *l.* 7. Σοφὴ) σοφίη *Fl.* Nihil mut. edd. nec M. *l.* 11. Οἰκήσεως) Sic edd. praeter *Fl.* quae οἰκιάσεως. Οἰκήσιως M. *l.* 13. Ὧν) Sic restitui ex W. Οὖν edd. priores hic & supra. *l.* 15. Ἄλλοτε) ἄλλῳ τε *Fl.* Sed vulgatam cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* Ἄλλῃ μορφῇ) ἄλλην μορφὴν *Fl.* sola. *l.* 17. *col.* 1. Ἀδικίη) Corrupta haud dubie vox. *Solan.* *Pag.* 217. *l.* 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. *l.* 7. Ἐπιτελέουσιν) ἐπιτελεύουσιν *I.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. *ead.* Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. *l.* 9. Ὧν) οὖν edd. priores. *l.* 13. Μηνέων) Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. edd. *Pag.* 218. *l.* 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων *Fl.* W. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Οἰκεῖα) οἰκία M. *ead.* Ζῶα) Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.* *l.* 7. Τέων) τέω M. & Coll. *ead.* Ἱρὰ) ἱερὰ edd. priores: quod in M. erat emendatum. *l.* 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare edd. nec M. notat Solan. *l.* 13. Ναὶ μὴν) Et sic edd. cum M. *l.* 14. Ἡερίου) Sic *I. H. P.* &c. Ἱερείου *Fl.* & M. *l.* 15. Ἱρώτατον) Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον edd. priores. *Pag.* 219. *l.* 4. Τουτέου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. *l.* 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. *l.* 8. Ἀπίκετο) ἀφίκετο ante legebatur. *l.* 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M. Προήνενγκεν *I.* Προηλ. *B.* 2. *l.* 13. Ἱρολογίην) ἱερολογίην edd. priores. Et mox ἱερὰ, quod similiter mutavi. *Pag.* 220. *l.* 3. Ὀρφέως) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente. *l.* 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. *ead.* Ἴκελος) Sic W. Εἴκελος edd. *l.* 9. Καὶ τῶν ἕκαστον) Constans edd. lectio & M. In *I.* comma est post τῶν. *l.* 12. Ἐπαΐουσιν) Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΰουσιν *I.* *Pag.* 221. *l.* 4. Πατρώη) πατρώῳ *Fl.* Nil mut. cett. nec M. *l.* 5. Ἕλλησιν) Ἕλλεσις misere *I.* sola. *l.* 6. Ξυνὸν) κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. *l.* 9. Ὑπέδειξεν) ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ἀνατολέων) ἀντολ. W. *l.* 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit pro vulgato διαδρομ. *l.* 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. *Pag.* 222. *l.* 2. Ἵππον) ὡς ἵππον W. *l.* 9. Οἱ) Sic edd. & M. *l.* 10. Ἑωυτοῦ) ἑωουτοῦ *I.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑωΰτοῦ *Fl.* *l.* 11. Χρεόμενος) χρεώμενος Heins. *ead.* Ἐπιεικτὰ) ἐπιϊκτὰ Pell. pro ἐφικτὰ Ionice. *ead.* Πόλον) πολλὸν W. *l.* 12. Ἀληθηΐης) ἀληθείης *Fl.* *l.* 13. Ἀβύσσων) ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. *l.* 15. Αὐτέῳ) Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ edd. priores. *l.* 16. Φρενοβλαβείῃ) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. *l.* 17. Ἐπιείκη) ἔπεικτα Exc. *G.* Lege ἐπιεικτά. *Solan.* *Pag.* 223. *l.* 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. *l.* 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμους

edd. Δρόμον L. *ead.* Κινήσεως) Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. *ead.* Δυνάμεως) Sic rursus *Fl.* Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. *l.* 9. Διετάξατο) συνετάξατο W. *l.* 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. *l. H. Fl. P.* &c. *Pag.* 224. *l.* 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. *l.* 14. Θεοφιλέες) θεοφοιλέες male *l. l.* 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. *l.* 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. *Pag.* 225. *l.* 1. Ἴκελα) εἴκελα edd. priores. *l.* 2. Χροίην) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum edd. priscis. *l.* 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. *l.* 10. Ὁρέεσθαι) W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. *l.* 18. Νωθρῆτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρῆτε. *Pag.* 226. *l.* 1. Αὐτέῳ) αὐτῷ vulgo. *l.* 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. *l.* 10. Μαντίῃσιν) μαντηΐῃσιν M. *l.* 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienſ. *l.* 16. *col.* 1. Καὶ τοῦ Ἄρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem. Clericus consuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *Reitz.* *ead. col.* 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. *Pag.* 227. *l.* 5. Ἱρώτατον) Sic restitui ex W. Ἱερώτατον edd. *l.* 10. Ἡ) οἱ W. *l.* 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. *Pag.* 228. *l.* 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. *l.* 11. Εὕρασθαι) Et sic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Ὤρην) ὥρην edd. priores. *l.* 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. *Pag.* 229. *l.* 7. Κλονεομένων) κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. I. P.* *l.* 10. Ἀπορροίη) ἀπορροίης *Fl.* *l.* 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. *l.* 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. *l.* 16. Ἀπιξόμενα) ἀφιξόμενα edd. priores. *Pag.* 230. *l.* 1. Ἀγνοέουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. *l.* 3. Ἡγεῖται) Vulgatam hanc servant etiam *Fl. H. B.* 2. *P.* & M. *l.* 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. *l.* 4. Ὁρῶντες) ὁρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. *Pag.* 233. *l.* 1. Γάρ) Sic edd. Γε legit Solan. *l.* 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. *H. B.* 2. *Fr. P.* Ἀνίπτοις male *l.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *A.* 1 *W.* *l.* 10. Ἦξεν) Edd. priores ἧξεν. *Pag.* 234. *l.* 3. Ταὐτὸ) τοῦτο edd. priores. *l.* 6.

Σινωπέα) Σινοπέα male *I.* *Pag.* 236. *l.* 1. Καταλήψ.) καταλείψ. male *P.* *l.* 2. Ἔμελε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edidimus. *Pag.* 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλιτοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10. *l.* 10. Ἀναλαβὼν) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἢ) Deest haec particula in *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd. Ποιότο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. *Pag.* 239. *l.* 7. Προσελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vett. edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. L. & *I.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὔτῷ *B.* 2. *Pag.* 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.* &c. *l.* 17. *col.* 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18. Περαίνειν) Sic restituit idem ex C. cum περαῖον esset in editis. *ead. col.* 2. Ἢ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cuius, Solanus. *Pag.* 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίον male *I.* *l.* 11. Ὡραῖον) ὡραῖων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηληθρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκεσίλαον) Ἀρκτησίλαον male *P.* sola. *Pag.* 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I. S.* Αὐτοῦ *P.* *Pag.* 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίσασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Constans edd. lectio. *Pag.* 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους) Ita edd. omnes. *Pag.* 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic Iens. & *B.* 2. Ὦ Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut Marcil. voluit, edidi. Ῥηγίλλαον edd. priores. *Pag.* 246. *l.* 9. Κᾶτα) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κᾶτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14. Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat P. *Pag.* 247. *l.* 15. *col.* 1. Οὕτως) In V. erat οὖ, & iterum Schol. 8; quod ego pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.* *l.* 16. *col.* 2. Ἵνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. Cler. Et melius cum ρ scribitur. *Solan.* (an ποίᾳ — φρατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ; *Reitz.*) *ibid. l.* 21. Αὐρηλίων) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita: quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. *col.* 2. Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. *l.* 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l.* 8. Ἀντὶ) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἔτι δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l.* 20. *col.* 1. Ὑπερίδου) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄραβδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz.* *ead. col.* 2. Οὕτως λέγειν) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οΥλε esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 5. Κατασπασθῆναι) Nil mut. *I. H. Fl. P.* *l.* 15. Ἀόργητος) Sic edd. constanter. *l.* 16. *col.* 2. Τὰς) τοὺς male edit. Cler. *ibid. l.* 17. Μαδᾷν) μαδδᾷν C. *Pga.* 251. *l.* 17. *col.* 2. Πρὸς) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχιᾷ. *Reitz.* *Pag.* 252. *l.* 1. Διὰ στόματος καὶ) Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l.* 12. Τὸν) Et sic habere cum *I.* etiam *Fl. B.* 2. *H.* &c. notat Solanus. *Pag.* 254. *l.* 7. Ἐπικουρεῖν) ἐποικουρεῖν *Fl.*

IN AMORES.

Pag. 256. *l.* 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *I.* Λυκίνου καὶ Θεομνήστου *B.* 1. *l.* 3. Παιδιᾶς) Sic recte *Fl. P. B.* 2. *S.* & P. Παιδείας *I.* *l.* 4. Ἑωθινοῦ) Sic bene edd. O. & M. Ἠωθινοῦ male *I.* *l.* 10. Διηγημάτων) λόγων edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l.* 11. Κατεύφρανεν) Sic *P. B.* 2. *Fr. Fl.* & M. Κατεύφρανκεν *I.* Κατέφραγκεν O. *l.* 12. *col.* 1. Ἀσθενὴς) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l.* 15. Ὑποστέγειν) ἀποστέγειν olim editum. Correxit Solan. *ead. col.* 2. Σώζεσθαι) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l.* 17. *col.* 1. Ἐπεισόδου) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκόδου absurde editum ante. *ead. col.* 2. Ἐπεισιόντος) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l.* 18. *col.* 1. Ὥσπερεὶ) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀριστείδης) Ἀριστείδης ἐνόμιζον *I. Pell.* *ead.* Μιλησιακοῖς) Μιλησιακῆς male *I.* *l.* 3. Εὑρέθη) εὑρέθης marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Εἰ περιττά με) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἤπερ ὑμνολογεῖν marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐφεῖται) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. *A.* 1. *l.* 13. Ἅπασαν αὐτῶν) αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mut. M. *B.* 2. *I. P.* &c. *Pag.* 258. *l.* 1. Ἐπ') ἀπ' marg. *A.* 1. *l.* 2. Τοὺς προτέρους) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. *l.* 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. *A.*1 *W.* Τὸ κάλλος forsan voluit. *Pag.* 259. *l.* 3. Τοῦτον) Sic O. *B.* 2. *P.* aliaeque. Τοῦτο *Fl.* Τούτων *I.* *l.* 5. Ἄλας) Sic *Coll.* Et edd. praeter *I.* & *Ald.* quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. *l.* 7. Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. *l.* 9. Μὴν) μιν M. Sed a recentiore manu. *ead.* Καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adest in edd. *l.* 10. Γλυκὺς) γλυκὺ *I. Pell.* *ead.* Μὲν) Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. *l.* 11. Ἴση δὲ ἡδονὴ) Sic recte P. L. *B.* 2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. *l.* 13. Καὶ) Deest in O. & W. *ead.* Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδω iunctim *I.* male. *l.* 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. *ead.* Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. *ead.* Λυκάμβου) Μικάμβου male O. Vulgatam servat M. *B.* 2. *I.* *P.* &c. *l.* 17. Πλάνας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. *Pag.* 260. *l.* 1. Ἧς) ἣν male O. ἧς cum puncto M. *l.* 6. Ὡς) Deest in M. O. Adest in edd. *l.* 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. *I.* *l.* 8. Παραταθεῖσαι) Et sic habere *I.* *Fl.* *B.* 2. & *S.* notat Solanus. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. *A.* 1. *l.* 15. Ἰσορρόπως) ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. *B.* 2. *I.* *P.* &c. *Pag.* 261. *l.* 4. Τι) Deest in O. & W. *l.* 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male *I.* *Fl.* *l.* 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. *A.*1 *W.* *ead.* Ὅτου) ὅτε M. *l.* 7. Συντόνως) συνιὼν O. W. *Fl.* *I.* Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. *ead.* Ἁμιλλωμένοιν) ἁμιλλωμένοι *I.* Vulgatam tuentur M. & Q. *l.* 9. Καὶ) Abesse ab O. adesse in M. & *Fl.* notat Solan. *l.* 16. *col.* 1. Ἐκ τοῦ ἐγγὺς) Deerant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. *Reitz.* *l.* 17. *col.* 2. Ἢ ἐνηχουμ.) Duo haec verba in edd. deficientia eodem indicante supplevi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Δέχη) Aberat ab ed. Cler. *Pag.* 262. *l.* 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀποθέμενος) Sic *P.* *Fr.* *H.* *S.* Ὑποθέμενος W. *I.* *Fl.* *l.* 5. Τὸ) Deest in M. & O. *l.* 6. ΘΕΟΜΝ.) Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. *ead.* Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. *l.* 10. Περαίνειν) πέραινε *I.* *Pell.* *l.* 11. Πλεῖν) Abest a W. *l.* 12. Εὐτρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in *I.* *Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* *ead.* Δικρότων) Sic recte *I.* *Fl.* *P.* &c. Δικρότων male *S.* *l.* 13. Λιβυρνοὶ) Λιβινοὶ male W. post Λιβυρνοί. *Pag.* 263. *l.* 2. Στρατείας) Ita marg. *A.* 1. Στρατιᾶς edd. priores & M. *ead.* Ὀρικῷ) ὀρεικῷ *I.* *Pell.* *l.* 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ edd. Vide notas. *l.* 10. Προσεστειλ.) προεστειλ. edd. priores. *l.* 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. *l.* 14. Αὐτὸ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A.* 1. *Ven.* 2. & *B.* 2. Αὐτῷ cett. edd. & M. male. *l.* 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male. *Pag.* 264. *l.* 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. *A.* 1. *l.* 5. Εὐδαιμ.) εὐγαιμ. *I.* male. *l.* 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. *l.* 14. Ἀν——ος) Sic edd. & M. Ἀν——ους *I.* male. *l.* 15. Προσερρύησαν) προπροσερρ. male *B.* *ead.* Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. *l.* 16. *col.* 1. Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. *Reitz.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀναμνησθεὶς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. *Pag.* 265. *l.* 10. Ἀπλοϊκὸν) οὐδ᾽ ἀπλ. marg. *A.* 1. *l.* 13. Ὅλως—ἐπτόητο) ὅλος—ἐπτοεῖτο W. *l.* 15. Πόρρωθεν) Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρροθεν male *I.* *Pag.* 266. *l.* 1. Ὁποῖα) Ita dedi ex M. & edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* *ead.* Φιλεῖ) Sic M. *Fl. I. P.* Φιλοὶ *B.* 2. *l.* 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. *A.* 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. *l.* 6. Ἐγείρητε) Sic *P. Fr. B.* 2. Ἐγείρηται *I. Fl. V.* 2. *S.* *l.* 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst. & M. a recent. manu. *l.* 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptura Cod. P. & edd. *B.* 2. *Fr. V.* 2. *P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *I.* *l.* 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *I. P.* &c. *Pag.* 267. *l.* 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. *A.* 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην edd. priores. *l.* 11. Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἱ.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. *l.* 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in *I. V.* 2. *B.* 2. & *S.* notat Solan. Sed & est in *P.* &c. *Pag.* 268. *l.* 2. Συνήθεις) συνήθης *I.* sola. *l.* 9. Τῆς Κυ. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κυ. W. *l.* 10. Ἀντικαταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. *l.* 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. *l.* 12. Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ) Pro his omnibus αἶ Ox. *ead.* Εἰς) ἦν marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἃ) Duobus versibus omissis καὶ tantum O. Et paulo post ἥ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. *l.* 16. Πυκνόκ.) πυκνωκ. *I.* sola. *Pag.* 269. *l.* 2. Μετείληχεν) μετείληφε marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Σφριγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφυγῶντα edd. omnes male. *l.* 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμηκτο male *I.* *l.* 6. Κυπαρίττων) κυπαριττὸς W. male. *l.* 9. Κιττὸς) Sic M. O. & edd. praeter *I.* quae κηττός. *l.* 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab edd. & M. *ead.* Κατήρτηντο) κατηρτοῦντο O. Nil mutant edd. *I. P. B.* 2. &c. nec M. *ead.* Βότρυσι) Desunt seqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. *l.* 13. Ἦν) ἦσαν *I.* *Pell.* *ead.* Ταῖς) Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *I.* *l.* 14. Κλι-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I.* *l.* 15. *col.* 1. Σφριγῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *l.* 17. *col.* 2. Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aeque ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag.* 270. *l.* 1. Ἃ) Constanter legi notat Solan. In marg. *A.* 1. ἃς adscriptum est. *l.* 8. Λεληθότως) Male *Amst.* λεληθότος. *l.* 12. Ἐμβοήσας) ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 16. Ἀμφίθυρος) ἀμφίθηρος male *Fl.* & *I.* *ead.* Αὐτῆς) Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag.* 271. *l.* 4. Ὅλην) Sic P. *P. B.* 2. *Fr. S.* Deest in *I. Ald. Fl.* *l.* 6. Εἶναι πεπιστ.) ἐμπεπιστ. sine εἶναι W. *l.* 10. Ὅση) Hic rursus pergere Ms. Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l.* 11. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαμφεῖς male *I.* *l.* 12. Ἀγκάλισμα) Sic recte O. *B.* 2. M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλεισμα *I. Fl.* *l.* 13. Ἐλλιπεῖς) ἐλλειπεῖς W. *l.* 15. Πιότητα) Sic restitui ex *B.* 2. *B.* 1. & *S.* Ποιότητα enim *I.* & cett. cum Ox. & M. *Pag.* 272. *l.* 2. Τοιοῦτος ἄρα) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in Ox. *l.* 7. Πάθος) Hoc reposui ex L. P. W. Πένθος edd. omn. habebant. *l.* 12. Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδὲ) οὐδὲν marg. *A.* 1. *l.* 15. Κηλῖδα) Accentum sic inveni in edd. *Pag.* 273. *l.* 1. Ὑπέκρυψεν) Sic edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. *l.* 6. Ἐνδιατριβ. τῷ ν.) ἐν τῷ ν. δ. W. *l.* 7. Δεισιδαίμονος) δυσιδαίμ. male *I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l.* 17. *col.* 1. Ἢ τὸν) ὁ τὸν est in C. *Pag.* 274. *l.* 1. Ἀπαριθμήσας) Nil mutant M. *Fl. I. Ald. B.* 2. *S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A.* 1. *l.* 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Et sic est in iisdem. Forsan ἐπεσκόπει. *l.* 6. Οἶδ') Sic L. *P.* Οἴδ' cum accentu *I. Fl. S. H.* *l.* 7. Κατηφεῖ) Mallem κατήφει a κατηφέω. *l.* 14. Ἐπενοήθησαν) Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν edd. priores. *l.* 15. Μαστροπὸς) Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat Solan. *Pag.* 275. *l.* 5. Ἢ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. *ead.* Διηγοῦμαι) διηγῶμαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 276. *l.* 1. Θεσπιαῖς) Sic edd. Θεσπείαις W. & Schol. *ead.* Ὑπὸ) ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. *l.* 2. Ἐναργὲς) Recte sic M. *B.* 2. *I. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* *l.* 5. Ὅλην) ὅλου marg. *A.* 1. *l.* 7. Εἶναι τὸ θῆλυ) μηδὲν τῷ θήλει marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἔχεσθε) ἔχεσθαι W. *l.* 14. Τῇ δὲ) τῷ δὲ male *S.* *Pag.* 277. *l.* 2. Ὄχλος) Deest in W. *l.* 3. Ἄττ') ἂν W. Vulgatam servant *I. Fl. P. B.* 2. *S.* *ead.* Ἦν) ἢ marg. *A.* 1. W. Sed eodem redit; ἦν enim aeque in tertia pers. dici, quam ἦ, nimis notum. *l.* 12. Ὑπερηχοῦσι) Sic W. Ex. *Fl. I.* Ὑπηχοῦσι P. *P. S.* *l.* 16. Εὐθὺς) εὐθὴς male *I. Fl.* *Pag.* 278. *l.* 10. Πρωτόῤῥιζον) Sic *P.* aliaeque recte. Προτόῤῥιζον male *I.*

Pag. 279. *l.* 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἄῤῥεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B.* 2. *P.* &c. *l.* 6. Δοχεῖον) ἀγγεῖον W. P. L. *ead.* Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. *l.* 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec *B.* 2. *I. P.* *l.* 10. Διὰ τοῦθ') Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l.* 14. Μένουσιν) Recte sic P. M. *P. V.* 2. *B.* 2. *S.* Μέλουσιν male *I. Fl.* *Pag.* 280. *l.* 2. Ἐπειθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. *l.* 6. Ἔτεμεν) ἔτεμνεν W. *l.* 7. Παρηνόμ.) παρενόμ. W. Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S.* *l.* 10. Αὐτοὺς) ἴσως αὐτοὶ L. *l.* 12. Σπείραντες) σπείροντες W. *l.* 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. *A.* 1. ex L. & *Ald.* Εἴποις edd. cett. male. *l.* 14. Ἡ) Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *I.* male. *ead.* Σιδήρῳ) σιδήρου marg. *A.* 1. *Pag.* 281. *l.* 4. Ὃ γεγέννηται) ὅ τε γέννηται *I.* Ὁ γεγένηται cett. & M. Sed ν medium duplicavi, monente Solano. *l.* 5. Ἐν νεότητι) Bene sic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. I.* *l.* 6. Μαραίνει) μαραίνειν W. *l.* 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. *l.* 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς edd. *l.* 11. Εἰ δ') Omittit has particulas *I.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *l.* 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. *A.* 1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag.* 282. *l.* 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. *B.* 2. *I. P.* *ead.* Ὄρνεις) Sic M. *Fl. I. P.* &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male *B.* 2. *l.* 14. Καθ' ἕνα) καθ' ἕνα male *I.* *l.* 15. Ἔσται) ἐστὲ O. Vulgata est in *I. P. V.* 2. *B.* 2. & M. Sed supra est ε. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. *Pag.* 283. *l.* 1. Καὶ) Abest a W. *l.* 3. Φενακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male *I. Fl. V.* 2. *B.* 2. *P. S.* *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *I. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. *l.* 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 13. Εὐθὺ) εὐθὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Τὸν) τὸ *I. Pell.* *Pag.* 284. *l.* 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσουσιν edd. Luciani priores male. *l.* 4. Ἀγρομένοισιν) Sic Homer. *B.* 2. *P.* &c. & M. Ἀγομένουσιν male *I.* *l.* 5. Θεὸν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορόωσι) εἰσορώωσι *Fl. I.* *l.* 14. Ἠκρωτηρίαζε) Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκροτερίαζε *I. S. H.* *Pag.* 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξωρχοῦντο marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. *l.* 5. Τὸν) τὴν *I.* Τὸν cett. & M. *l.* 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέπειαν) εὐγένειαν O. *l.* 12. Ὑμετέραν) ἡμετέραν marg. *A.* 1. *Pag.* 286. *l.* 3. Εἴθε) εἴτε γε O. Nihil mut. *I. P. B.* 2. M. *l.* 5. Διηνεκὴς) διειvεκὴς *I. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἥγομεν) ἥγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B.* 2. *P.* *l.* 9. Γυνὴ) O. male ξυνή. *l.* 10. Τοῦ) Deest artic. in O. *l.* 12.

Εἰ δ') Deficit rurſus O. uſque ad γυναικί. *Pag.* 287. *l.* 4. Ὑμῖν εἰδ. παρίημι) ἡμῖν ἐ. παρήμι male *I.* & *Fl.* Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A.* 1. *l.* 5. Γυναικὶ — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. *l.* 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. *l.* 7. Ὑακίνθοις) Sic recte M. *B.* 2. *S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cuius marg. emendatio tamen additur. *ead.* Πορφύροντες) Sic etiam eſſe in *Fl.* notat Solan. Eſt & in *I. P.* aliiſque. *l.* 10. Ἀκαρῆ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὴ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *I. B.* 2. *P. Fl.* *l.* 12. Τέλου) Deeſt hoc & ſeqq. in O. uſque ad verſ. 4, c. 41. *l.* 14. Εὐφραίνωνται) εὐφραίνονται W. *l.* 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. *P. Fr. B.* 2. *V.* 2. *S.* Κατ' αὐτὰ *I. Fl.* *Pag.* 288. *l.* 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae μεσίτην. *ead.* Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἑστίαν G. W. *l.* 5. Μόνοι) μόνι *I.* male. *l.* 8. Γυναικεῖοι) Sic *Fl. H. I. B.* 2. *P.* &c. Γυναικεῖαι Vorſt. *l.* 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. *l.* 15. Ἐκεῖνο) ἐκείνῳ W. *Pag.* 289. *l.* 11. Δύναται) Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *l.* *ead.* Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi *I. Fl. V.* 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. *l.* 16. Ὁμιλησάτωσαν) Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B.* 2. Ὁμιλείτωσαν *I. Fl.* & *V.* 2. *Pag.* 290. *l.* 5. Ἀναίδην) Reſtitui ex *I.* & *Fl. V.* 2. & W. Ἀνέδην enim in reliquis, minus recte. *l.* 6. Καὶ) καίτοι marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐῴκει) ἐδόκει marg. *A.* 1. *l.* 11. Καθαρσίῳ) καθαρσίων *I.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. *l.* 13. Τῷ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. *ead.* Ἔφην) Ex emend. Solan. & M. Ἔφη edd. priores. *l.* 15. *col.* 1. Τριβὴν) Exc. *G.* τρυβήν. *ibid.* *l.* 16. Οἵη) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. *ibid.* *l.* 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in ſedem retraxit Solan. *ead.* Φιλαινίδα) Φιλωίδα habebant edita, quod correximus, aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπαιτεῖν) Sic *P. H.* &c. & P. Ἀπαιτεῖ *I.* M. & *V.* 2. cum *Fl.* *ead.* Περικλεῖ δὲ πειθοῦ) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 2. *P. H.* W. Περικλείον δὲ πειθῶ *I.* & *V.* 2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. *S. A.* Περίκλειον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Ἐνὶ) ἔνι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Ἐῴκει) Sic *Fl. H. P. S.* Ἐδόκει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Αὐτῶν) Sic P. *I. S.* Αὐτῶν Ex. *Fl. P. H.* *ead.* Ὁπόσαι πρ.) ὁπόσαι αἱ πρ. W. *l.* 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. *A.* 1. *Pag.* 292. *l.* 2. Μελιχρὸν) μελοποιὸν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. *l.* 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. *l.* 6. Ἄνδρες) ἄνδρας *I.* & *Ald.* male. Cett. recte, ut edidi. *l.* 10. Ἐπενοήθησαν) ἀπενοήθησαν marg. *A.* 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. *ead.* Γάρ ἂν) δ' ἂν marg. *A.* 1. *Pag.* 293. *l.* 2. Ἁψάμενος) ἁψάμενον marg. *A.* 1. *l.* 3. Ὀροδάμνων) ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata est in *I. P. Fl. H.* &c. *l.* 8. Ἀπειλείμμ.) Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. *l.* 10. Εἴξαντες) νικηθέντες P. *l.* 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. *Pag.* 294. *l.* 4. Δεθὲν) Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A.* 1. Δοθὲν ceterae edd. omn. *l.* 14. Παραυτίκα) Restitutum ex *I.* & *V.* 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. *Pag.* 295. *l.* 5. Ἠυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. *l.* 6. Ἐντελεστέρων) Nil mutare *Fl.* notat Solan. Sed nec *I. H. P. S.* *l.* 13. Ἐρρίφη) Sic edd. Ἐρρίφθη L. *l.* 16. Εὐθὺ) Deest in Ex. *Fl.* Adest in edd. & P. *Pag.* 296. *l.* 2. Παλαιῶν) Ex *I.* & *V.* 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Ὠκίσαντο) ᾠκήσαντο W. *l.* 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. *l.* 12. Δύσεως) Sic *I. Pell.* Λύσεως edd. Sed pro μικρᾶς est μακρᾶς apud eund. & edd. *l.* 16. Δή τις) Vulgatam hanc etiam esse in P. notat Solan. *Pag.* 297. *l.* 2. Ἄσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἄσπορον *I. V.* 2. *Fl.* *ead.* Φθαρῇ) φανῇ P. *l.* 3. Καὶ) Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inserui ex *I.* *l.* 11. Ἐνεύσχολ.) ἐνάσχ. *Fl.* At vulgata est in *I. P. H. S.* &c. *Pag.* 298. *l.* 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. *l.* 11. Μέσην) Sic *Fl. H. P. S.* Μέστην *I.* an μεστὴν *I.* voluit? *l.* 12. Ἰδίων) ἡδέων *I.* sola. *ead.* Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male *I.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς P. *Ald. Fr. S.* &c. *Pag.* 299. *l.* 18. *col.* 2. Ἀλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δεῖξαι χρήσεως ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτᾷ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. *l.* 20. *col.* 1. Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. delevit Solan. *Pag.* 300. *l.* 12. Οὐδ') οὐδὲ edd. priores. *l.* 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Lucian. & M. *ead.* Ἐπαινήσειε) Ex eod. nam ἐπαινέσειε edd. Luciani priores. *Pag.* 301. *l.* 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. *l.* 4. Ἵνα πῶς) Nihil mutant *I. Fl. Fr. P.* & M. *l.* 7. Ὑπὲρ) Ita dedi ex marg. *A.* 1. *I. V.* 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. *ead.* Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter *I.* & *V.* 2. quae δὲ, cum marg. *A.* 1. *l.* 8. Αὐχένα) αὐχένων L. *ead.* Ἡμῖν) ἢ μὴν male *I.* & *V.* 2. *l.* 9. Πειθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. *l.* 10. Εἰκέτω) Sic recte *Fl. B.* 2, *Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *I.* *l.* 11. Ἕστωσαν) ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. *ead.* Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P. *l.* 13. Ὡραϊζομένης) Sic edd. & P. Ὡραισμένης Ex. *Fl.* *Pag.* 302. *l.* 1. Αἰσχίω) Sic Ex. *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. S.* Αἰσχίους *I. V.* & L. Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 2. Πρωΐας)

Sic L. & marg. *A.* 1 *W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκληδωνίστων) Hoc dedi ex *I. V.* 2. ex marg. *A.* 1 *W.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων. . . edd. cett. omnes. *l.* 5. Καταφ—εύουσαι) καταφ—εῦσαι W. *l.* 9. Ἀηδῆ) ἀειδῆ *Fl.* *l.* 17. Ἐρυθαίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. I.* &c. *Pag.* 303. *l.* 4. Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl.* *l.* 8. Ἐφειλκυσμέναι) ἐφελκυσμ. W. *l.* 13. Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A.* 1. *l.* 15. Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δεῖ) Incipit rursus O. *l.* 17. Ἠρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero M. & O. *Pag.* 304. *l.* 1. Περὶ καρποῖς) Sic M. O. *B.* 2. *H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. I.* *ead.* Καὶ) Abest a *Fl.* *l.* 7. Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B.* 2. *Fl.* Περισφυρὰ M. eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρᾶ O. *ead.* Κἀπειδὰν) κἀπειδ' ἂν *I.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O, *B.* 2. *Fr. P.* &c. *l.* 11. Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. *l.* 13. Ἔξοδοι) Sic M. *B.* 2. *P. H.* &c. Ἔξοθι *I.* Ἔξοδος O. *ead.* Θεατὴς) θεῶν τις marg. *A.* 1. male. *l.* 17. *col.* 1. Τοὺς θεατὰς) τὰς θεατὰς Exc. *G.* *Pag.* 305. *l.* 3. Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B.* 2. *P. H.* &c. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l.* 4. Εὐθὺ) εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & edd. vett. *l.* 5. Νὴ Δία) Restitui ex G. & M. Καὶ ἡδεῖα edd. *l.* 11. Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in O. atque M. notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A.* 1. *l.* 15. Προμηθεῖ) τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *I. B.* 2. &c. & M. *l.* 17. *col.* 1. Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Solan.* *ead. col.* 2. Κωμάσαι) Donec melius quid suggerant Codd. lege κωμάσας. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Ἀωρολείους) In Exc. *G.* legitur ἀωριλίου. In V. ἀωριλίους. In M. ἀωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua voce consule Suidam. *Solan.* *Pag.* 306. *l.* 3. Γίνετ') γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδὲ ἓν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & Grot. *l.* 4. Ὁμισεῖν) ὅδε μισ. *I.* male. & marg. *A.* 1. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *l.* 7. Λάθριος) Sic M. & edd. plurimae. Λάθριοι *I. Fl.* marg. *A.* 1. Μάλ' ἄθλιος Grot. *ead.* Γὰρ) ἀρ' marg. *A.* 1. *l.* 8. Λέχει) λέχει τε marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Φαρμακεῖαι) φαρμακίαι *I.* *l.* 13. Ὄρθριος) ὄρθιος male *I.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P. *l.* 15. Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex Gr. *l.* 16. Ἐπωμίαις) Ex A. W. P. L. Ἐ—οις edd. *Pag.* 307. *l.* 1. Κάτω) Deest in *Fl.* *ead.* Ἀπαντώντων) Restitut. ex W. L. marg. *A.* 1. Gr. Ἁπάντων edd. priores. *l.* 5. Κατα-

ψύχειν) καταψίχειν W. Καταψύχειν *Fl.* *l.* 9. Φοιτῶσι) Bene *P. S.* Φυτᾶν male *I. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. *ead.* Λύρα) λύθρα perperam *I.* *l.* 15. Ἀποπάλλων) ἀποπάλων minus recte *Fl.* *l.* 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίεται M. P. G. *Pag.* 308. *l.* 3. Ἐπινήφουσα) ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *l.* 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. *I. Fl. H. P. S.* *l.* 12. Τίνι) τίσι W. Sed vulgata praestat. *Pag.* 309. *l.* 2. Λαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος *I.* *l.* 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. *Fl. I. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male. *Pag.* 310. *l.* 6. Μεσίτην) Edd. & M. *Pag.* 311. *l.* 1. Τ' ἀπ.) Non comparet coniunctio in edd. nec in M. *ead.* Ἐπιμέλει) ἐπεμέλει male *B.* 2. & *P.* Ceterae recte cum M. ἐπιμ. *l.* 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. *Fl.* nec M. *ead.* Εὐπήκτοις) Bene *P. V.* 2 *Fr. B.* 2. *S.* Εὐπήκτους *I. Fl.* *ead.* Ὑφαῖς) ὑφὰς *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in *A.* 1 *W.* in ipso textu. *l.* 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant *Fl.* nec M. *ead.* Σοι) οἱ W. *Pag.* 312. *l.* 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male *I. Fl.* *l.* 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in *Fl.* *l.* 8. Ἡμᾶς) Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *I.* *Pag.* 313. *l.* 2. Ὃς ἅμα) ὃς οὐχ ἅμα W. *l.* 10. Ἐρᾶοιτε) ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. *l.* 12. Εἵνεκα) εἵνεκεν W. *Pag.* 314. *l.* 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. edd. priores. *l.* 8. Φρονοίην) Ex *Ven.* utraque & marg. *A.* 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. *l.* 9. Ἑκατέρου) ἑκατέρων W. *l.* 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου *Fl. I.* M. *l.* 12. Δἰ) Δία *Fl.* *ead.* Ἐρρωμένης) ἐσκεμμένης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πολλὴ) Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *I.* *l.* 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. *Pag.* 315. *l.* 1. Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.) Desunt haec tria in *Fl.* *l.* 7. Προμνῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμνῶνται *I.* *l.* 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. *ead.* Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. *l.* 17. *col.* 2. Ὡς) Non aderat ὡς in editis. Inseruit Solan. *ibid. l.* 18. Ἀφροδίτῃ) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. *ibid. l.* 20. Παιδεραστίᾳ) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. *Pag.* 316. *l.* 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A.* 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. *l.* 5. Τἀπινίκια) τὰ πινάκια W. male. Τὰ 'πινίκια *Fl. B.* 2. *l.* 11. Παιδιὰν) Sic *I. Fl. H.* &c. Παιδείαν W. male. *l.* 15. Κόροιβον) Κόρυβον M. *Pag.* 317. *l.* 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν ᾧ. ὀλ. τὸ βραχὺ W. [*l.* 2. τὸ βραχὺ) Desunt in *S.*] *l.* 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. ed. *Fl.* Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. *l.* 10. Διψῆν) διψεῖν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν *P.* & *Fr.* cum iota ſubſcripto, quod in *H.* & *I.* non adeſt. *Pag.* 318. *l.* 2. Εὐθὺ) εὐθὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Παρῆκον) M. & edd. recte, excepta *I.* quae παρεῖκον, quod & in marg. *A.* 1 *W.* adſcriptum. *l.* 7. Αἱ) ἡ *I.* male. Αἱ cett. & M. Marg. *A.* 1. habet ἥ. *l.* 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoſcunt praepoſit. edd. *ead.* Αἰσθητῶν) ἐσθείων L. *ead.* Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ *Fl.* *l.* 9. Λαθρίως) λαθραίως Ex. *Fl.* Λάθριος marg. *A.* 1. *l.* 11. Ἀμφιλαφὲς) ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. I. P. S. H.* *Pag.* 319. *l.* 3. Κομψεύμασι) Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψεύσμασι male *I. Fl.* *ead.* Ποιμαινέτωσαν) Ita dedi ex P. Ποιμαινέσθωσαν edd. male. *l.* 4. Εἴ τις περ) εἴπερ τις marg. *A.* 1. *l.* 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rurſus O. *l.* 7. Κατ' ἀντικρὺ) Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd. *l.* 9. Μεσίτις) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores. *l.* 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. *Fl.* At vulgatae aſſentitur P. *l.* 14. Φήσει) φησὶ W. *Pag.* 320. *l.* 4. Ἀφέμενοι) ἀφέμενος W. *l.* 5. Ὑφάπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. lectioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. *l.* 3. Ἀποκηρυχθείς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. Ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, *medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, *post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mſ. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι· intactam tamen reliquimus versionem Gesneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mſ. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lect. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργίζεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. *l.* 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. *Fl.* hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος &c. SOLAN.

Pag. 4. *l.* 6. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro Μὴ δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira, & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine caussa* &c. 'Αδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. Iens. Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται) Locus hic sanus non videtur. *Guyet.* Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἤδη legebatur in edd. de quo statim agetur. Reitz.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. Marcil. Καὶ ὑπώπτευων μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. Gesn.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter: ego ἤδη legendum censeo. Vide tamen 'Ορχ. c. 83. Solan. "Ηδη) Μὰ Δί' recte Gesn. *profecto* verterat; sed quia ἤδη ex Cod. est, id recepi, & *iam tum* reposui. Reitz.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. Guyet.

Pag. 5. *l.* 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. Solan.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, 'Αθήναιος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni ſua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. *l.* 1. Οἵ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἕκαστον) Videtur aliquid excidiſſe: aut qui fit, quaeſo, ut haec vox in ſingulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἕκαστον maſc. gen. accepiſſe. Sed neutr. eſt, & recte ſe habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mſſ. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Uſitatius τοῦ μισεῖν; ſed uti tum ſubauditur ἕνεκα, ita iam intellige ἐπί. REITZ.

Pag. 7. *l.* 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In pleriſque edd. μελήσας unico λ, ut & in Ῥητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi ſaepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. α. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. *l.* 9. Καινὸν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc eſſe conſtantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id inveſtigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum tranſire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, ſcribens, *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*. Salluſt. Iug. 66, 2, *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat*, i. e. in quod oppidum Vagenſium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Ariſtot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur, digna erat,* quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. Gesn. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. Reitz.

Pag. 9. *l.* 11. Ὀργίζονται — μετὰ παῤῥησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea.* Si & mihi μετὰ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius caussam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. Iens. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. Gesn.

ead. l. 13. Οἷός τε ὦ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷος εἶ quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. Reitz.

Pag. 10. *l.* 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὕδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibique commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδοται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους διδόναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. *l.* 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπὶ τινὶ, rectius dici, satis multis ostendit Iens. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινὶ recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. *l.* 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, sive ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ τι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. *oleum ad ungendum;* & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, *non relinquet, unde sepeliatur.* Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τράγῳ· ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. Alciphr. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perſaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. Reitz.

Pag. 13. *l.* 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus eſt hoc addere? Nam ſilentium ibi ſatis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio eſt, eas convenire. Verum ſolet Solanus noſter ſic obſervare conſenſum, quando ſuſpicatur aliter poſſe legi. An igitur, quia id olim vertebatur *abſolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* ſignificet? verum cum ſtatus permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena ſignificare, ubi poenae opponitur. At qui ſtatus permutationem ſubit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forſan difficultatem vidit Solanus noſter, cum Lucianus hic tranſitive uti hoc videatur, ſi pro *abſolvere aliquem* uſus eſt, id quod ſententiae apprime conveniret, meliuſque reſponderet praemiſſo λύεσθαι τοὺς νόμους· nam ſi *reconciliare* ſignificet, in eo dicas non eſſe legum diſſolutionem. Supra quidem *differre* ſignificat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Ariſtoph. Veſp. 1385, & alibi frequenter hoc ſignificatu apud utrumque: quare & hic ſic accipere licebit cum Geſnero, eoque magis, quod non reſpiciatur ad omnem legum diſſolutionem, ſed ad hunc abdicationis caſum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipſe indicat cap. ſequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat priſtinum abdicationis decretum, recte quoque ſic reſpondet τῷ λύειν τοὺς νόμους· diſſolvit enim, quod ante ſtatutum erat. Interim & *liberare, abſolvere*, non eſſet incongruum; nam ſic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis ſolutus* ſignificat. Pro *effugere, praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θεραπείας ὀξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forſan, ibi διήλλαντο, *tranſilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus eſt Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens, tranſiens Macedoniam*. Reitz.

ead. l. 14. Προδεδαπανημένη) Non haeſitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Weſſelinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεδαπ. Hoc enim ſenſum poſtulare, priſtinus iam ſenſit interpres, vertens, *ante conſumta*. Senſit idem Geſn. ut ex eius verſione apparet: & licet προσδεδ. quoque eo trahi poſſit, alterum tamen melius eſſe diffitebitur nemo: quin, ſi prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδεδαπανημένη potius dicendum fuiſſet. Reitz.

Pag. 14. *l.* 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλειφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mſ. Reg. 2955.

Pag. 15. *l.* 1. Ἐγὼ μὲν) Deeſt alterum εἰ ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidiſſe videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Eraſmus. Sic, ſententia poſtulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic ſignificari *initio*, certum eſt; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hiſt. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omiſſa negatio μὴ in vulgatis ſenſum funditus ſuſtulerat: reſtituimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua ſola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὖ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Weſſelinganae habet, gloſſema potius, quam varians lectio eſt. Niſi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium ſimul in quodam Cod. legi: quod ſi verum foret, velim id apertius indicaſſet ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: ſolet enim πάλιν αὖ coniungi, aeque ac apud Latinos *reverti rurſus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliiſque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam ſuperfluam, eiicerent. Etſi Devarius de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex Demoſthene proferens, id pro pleonaſmo habere non vult; ſed *contra*, *rurſum* ſignificare contendit contra Budaeum: eſt tamen, ubi alterutra ſine ſenſus detrimento abeſſe queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud Ariſtoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud Homer. ſaepiſſime, ut Il. Β, 276, Οὔ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ· quod poſterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; ſed & addo Il. Ε, 257. REITZ. Pro αὖ Mſ. Reg. 2955 legit αὖθις.

ead. l. 9. Ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: ſed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adverſus libertum ingratum, qui, ſi cauſa cadebat, retrahebatur ad ſervitutem per ſententiam iudicis. Lege *Divus* ff. de iure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumiſſus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. *l.* 6. Ἔναγχος) Iubet Solan. in marg. conferri princ.

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς θεραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, *ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus.* L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur.* Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: *ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus.* VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, *qui iure sit obsecutus:* neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, *qui iuri sit obsecutus,* quasi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικαίως *delectari* potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικαίως· sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si extent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. *l.* 14. Τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 2. Μεῖζον — εὐεργεσίαν) Admisissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μεῖζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μεῖζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἕτερα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: βελτίω *nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII,* τοῦ βελτίω βίου· *XI,* καλλίω· *XIV,* μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, *hoc beneficentiam tuam in maius quid evecturum puto,* vel *maius quid redditurum.* REITZ.

ead. l. 16. Εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, *cedens morbi vehementiae.* Ἀκμὴ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακὸν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξεταζόμενος) Et sic habere cum *I.* etiam *B.* 2. *H.* & *Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognofces, hic quoque aptiffimum effe hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic eft, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluiffem tali circumfcriptione verborum exprimere, *propter mentem excuffis rationis frenis libere vagantem.* GESN.

Pag. 21. *l.* 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Noftro, Atticae dictionis obfervantiffimo, tribui poffe οἰήσωμεν, cum οἴομαι tantum in forma pasfiva ab eo ufurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, fi bene modo diftinguatur: nimirum diftinctio requiritur poft ἐλπίσωμεν· quod interpres recte quidem obfervavit; at minus fideliter egit in verfione. In fuperioribus dixit Abdicatus, nullos fanatu difficiliores effe furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil effe medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum faepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum fit, & cum iam bonam fpem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervefcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. Meurf. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὁ δὲ legentis, five ipfe eius auctor fit, five aliunde hauferit; quod fere fufpicor, quia notis fuis non inferuit: fed tum potius mutato accentu ὅδε demonftrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; fed mallem, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei fubiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro *amplector, delector*, Alciphr. I, Ep. 3 f. ἀσπάσασθαι ἀδεᾶ βίον, *amplecti metu expertem vitam.* Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, *fi urbem amas.* REITZ.

Pag. 22. *l.* 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Differt. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; fed cum verfu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemfterhufius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem fu-

pra pro Lapſ. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic ſatis eſt ſpatii, inſerere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba ſunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως ſaepiſſime dicitur pro *non modo non*, ſequente negatione in poſteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus ſine ea. Thucyd. I, 35, Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non poteſt ſuppleri ex ſequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina eſt ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi poſſent ex L. Bos de Ellipſ. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito verſatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti poſſint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. *NON*, p. 380 & ſeq. Unde nihil repetam, niſi hoc, adiri quoque poſſe Dukerum noſtrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeſte refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, exiſtimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non poſſe, niſi ſequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. *l.* 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, ſcribendum. *Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet.* IENS. Quod ſic dividi pro vulgato ὅτι volebat Ienſ. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu ſua diviſerat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum eſt, ſed ſine commate. REITZ.

Pag. 25. *l.* 4. Τί τῶν πάντων αἴτια;) Αἰτιᾷ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἴτια non poteſt. Legendum neceſſario, ut Marcilius ſuadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *B.* 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾷ) Facile obſecundavi Marcilio & Solano ſic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic iam videtur legiſſe Eraſmus, vertens, *quod accuſat*, etſi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὔ, φησιν) Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in Dearum iudicio ſeu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius ſic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inſcripti; ideo paucis dicam, quid ſit: erat in aliis edd. ſic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὔ φησιν· unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν· quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi

vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam ed. *Iunt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere contigiſſet. Verum recte Hemſt. ibi ab *Iunt.* lectione receſſit, & οὕτω pro οὗ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc eſt facta paragraphorum ſive capitum diviſio: Solanus enim non ſatis commode illa diſtribuerat, fateor; cuius tamen diviſionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non ſupereſt. REITZ.

Pag. 26. *l.* 4. Κελεύῃς) P. ſolus hanc vocem exhibet omnino neceſſariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφε &c.) Γράφειν habet quoque cum Baſileenſi Aldina; perſpicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ ſcribendum; quod obſervavit quoque interpres, *Iam ſi cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa* &c. Paulo poſt, ἆρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in ſequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores ſervant. IENS. Γραφεῖ emendandum, poſt Vorſtium & Ienſium, duximus, reluctantibus fruſtra libris, in quibus γράφειν ſcribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cuius ſtudium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Eraſmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum ſequuntur, verſus fin. huius c. At ſervos fuiſſe medicos ICti probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta ſolidis aeſtimatos medicos utriuſque ſexus*, citante conſult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum ſervum regium — eſſe corruptum.* Eod. cap. ſub fin. *Id tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a ſervitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, ſervos illos chirurgos tantum fuiſſe dicens. Sed haec diſquiſitio integram diſſertationem poſtularet: quare breviter dicam: diſtinguenda tempora, diſtinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere ſervi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & ſordidis artibus ſeiungit, & honeſtam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caeſaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. Reitz.

Pag. 27. *l.* 2. Προνομείαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. Solan. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum ει in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. Reitz.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. Solan. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, *sic interpungendo;* nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἥδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελὴς ἡ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. Reitz.

Pag. 28. *l.* 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. Cogn.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. Solan. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. Reitz.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. Guyet. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui poftea rurfus defcripfit, uno ordine ferius, quam par erat, fuerit infertus. Sed quia & alio modo poteft fanari, ut mox poft Gefnerum dicam, nihil in contextu mutare fum aufus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας) Non bene ifta continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepifti*, o pater, *nihil habens a te ad difcendum* filius. Nec eft, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo confequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, fi deleta unica literula, quam librario deberi puto, fic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando fecutus fum. Nec obfcura fuit cuiquam fententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gefnero propofitam ita corrigere vulgatam, ut fenfus fic melior prodeat; nec dubitarem fic edere, fi filius adhuc difcens inducatur: fed cum non amplius fit difcipulus, at iam in arte magifter, magis naturalis & fimplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At fi ordinem inverti non placet, pro ἔχων poffis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter fatis prope praecedens παρά· ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, fenfusque fit, *primus artis meae fructum percepifti; nihil a te* (de tuo) *ad difcendum praebens.* Παρὰ enim fic ufurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta funt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gefneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. *l.* 4. Ὅτ') Videtur Vorftius illud ὅτ' accepiffe pro ὅτι pofitum, ideoque correctionem quaefiviffe. Sed eft pro ὅτε, *cum*, *quando*, pofitum, & rectius quam ὧν· de tempore enim quaeftio hic eft. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. fed ne tum quidem recte fe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenfeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Repofcere poffem.* Verte, *repofci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eft, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, fi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, fed paffiva accipiatur, cuius rei exempla in promtu funt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Etsi primo intuitu multum adblanditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες) Necessario legendum προσδεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius coniecturam. REITZ.

Pag. 31. *l.* 7. Γὰρ) Ed. *I.* sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἁλισκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. *l.* 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mſ. volente, legas, *ἀναφύσεται εὐθαλής, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus*: non ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρός τε νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθορὰν, recte, & *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* GRAEV. Ἀναφύσεται praeter Mſ. Gr. L. etiam ed. *Iunt.* vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλὴς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus *Fl.* & *I.* in reiicienda earum lect. εὐσταλής, conferat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mſ. Gr. P. & *B.* 2. Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. *l.* 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Τοὐνμέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione Codicis P. modo recte construas. Τοὐνμέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum, quod intercedit*; adeoque & discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cuius significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὂν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὂν; Mſ. optime ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, *ſed cum diſtinxeris, quod natura diſtinctum eſt, quid in quoque praeſtari poſſit conſidera.* GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὂν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipſa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὂν adſpirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν ſpiritu leni habet aeque ac aliae. REITZ.

Pag. 34. *l.* 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾷν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & ſpecies oſtenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac ſi auctor duo inter ſe differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen ſervari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox ſequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. *l.* 5. Κατ' ὀλίγον) Haec ſententia, uti a nobis & ed. *Fl.* factum eſt, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Geſnerum in verſione iam ſponte praeſtitiſſe video. Vulgo enim ſic male diviſum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. *l.* 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Pariſinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπίστᾳ quoque non in ἐπίστᾳς mutas? Sed reſpondeo tironibus, ἐπίστᾳ iam eſſe ſecundam perſonam ab ἐπιστάομαι. Ceterum novi, in forma media & paſſiva Atticos etiam ſecundas perſonas in ει terminare, ut Ariſtoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, *moroſe interrogas:* ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλῃ. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; *cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εις forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις· (niſi hoc malis activae formae eſſe a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiſcue, ſed conſtantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξῃ. Item θρηνήσει pro θρήνησῃ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectt. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει reiicerem pro ὑπομιμνήσκῃ, ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior, quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διατείνῃ καὶ βοᾷς dicens. Reitz.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. Solan.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpres. Gron. Pro ἡμῖν *Ald:* & *Bas.* anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in *Flor.* ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* Iens.
Ὑμῖν) Etsi *Salm.* ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae *vobis* exhibet, aeque ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. Reitz.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Differt. pro Lapſ. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. Reitz.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem solio sedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiisse non pigebit. Reitz.

ead. l. 13. Ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Συνοικεῖ) In συνοικῶ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. *l.* 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδεὶς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρώτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. *l.* 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαιν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.

Pag. 41. *l.* 7. Προεστώτων) Suspicor, Lucianum scripsisse προεφεστότων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστότες· & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, προεφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat προεφεστότων & ἐφεστότων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l.* ω iam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam cum contractum sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἑσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἑστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἑστῶτα. REITZ.

Pag. 42. *l.* 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiastes monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκοῦσαι) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exiget; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lect. Tull. p. 296, (edd. enim *Salm.* & *Amst.* male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam* &c. Verum antiquiores edd. ut *Iunt. Par. Hag.* illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto*, *deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de *obsoleto*, *inepto*: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. *l.* 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι) Perperam haec vertit interpres: *Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis.* IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forsan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. *l.* 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem sustinere.* Opinor, mentem Luciani fuisse, *potius autem nudam iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere;* sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι

Θεινομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἴδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾷν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἔνοντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide docentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benedict. infeliciter verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suasissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. Il. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμίστην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem*. Cui addo Il. Z, 73, "Ενθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, f. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. *Par.* Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrum Zeux. c. 5, ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἠγανάκτει *indignaretur*, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. *l.* 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσεσθε) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοίως) Lege ὅμως. SOLAN.

Pag. 47. *l.* 2. Λόγους) Vide Plut. περὶ τοῦ EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὢν ἐ. in *Iunt.* est ὡς ἐ. quod videtur ex ὥστε ἐ. formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξῆγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur ὅσον καὶ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic, quam φέρειν, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae *ἀναφυομένας κεφαλὰς* exussit, vid. Apollod. II Biblioth. Iens. Suspectum fuit Iensio illud *φέρειν*, pro quo legendum censuit *θερίζειν*, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere *δέρειν*, *caedere*. L. Bos. Nisi placet verbo *φέρειν* hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B, 302, — *οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι*, ubi Scholiastes quoque *φέρουσαι* interpretatur *ἀποφέρουσαι*· nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis *ἀφαιρεῖν*. Gesn. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est *φέρειν πόνους*, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & *πάσχειν* de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. *ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς*. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur*. Ibi *πεπονθὼς* non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, *εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης*· quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aeque implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi *τί ἂν πάθοιμι* plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum *φέρειν* modo sit *afferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125 ed. Iungerm. *δεόμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον*· modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc *φέρειν ἀλλήλους*, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. Il. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, &, vulgatam sic stare posse, addidit. Reitz.

in Schol. col. 1. *l.* 5. *Παρὰ δ' ἄτα*) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

'Επτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης·

Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὔδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. *l.* 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. *l.* 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σώζειν τ. ἑ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ.· donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere, quam facere, praestat iniuriam*, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis* hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινὶ, esse *se gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. *l.* 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gesner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς habet. Ita ut verisimile sit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. *l.* 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Pers. BOURD.

ead. l. 11. Προστιθέναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, *tu vero ibi cohibe*. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς διαιτᾷν· & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congessit, unde aeque atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε) Sic Long. Past. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id est, delenitum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat 'Ορχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in *H. B.* 2. *Fl. Ald. Fr. P.* & A. sed male καταλούμενον in *B.* 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. 'Ορχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irrito, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris.* At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. *l.* 5. 'Εν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpres, *in eleganti delubro;* sed *in loco templi conspicuo.* Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. *l.* 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσήσεσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι· & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, 'Ερωτ. c. 1, & 'Ρητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. *l.* 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. 'Ιδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione ὁ 'Απόλλων. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. *l.* 6. Δημιουργοὺς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius diserte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾷν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. *l.* 4. Προσησθόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίᾳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδίῳ. SOLAN.

Pag. 58. *l.* 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum est, verene dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus.* IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus.* Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, *ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus.* Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti χρὴ) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. *H.* & *B.* 2. In reliquis αὐτούς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Ἃ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque Iens. indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres *P. I. B.* 2. *H.* &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque asseclam *Amst.* male dedisse μὴ ἅ. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, *I.* & alias quoque nonnullas τ' ἆλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A.* 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. *l.* 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) Πυθῶνά τε πετρήεσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὅμηρον) Vid. Il. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in Paras. & Rhetor. Discal. natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. Odyss. IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. Od. I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἕλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες—εἶναι λέγετε· c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. *l.* 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, *ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus.* IENS. Μετὰ τὸν θεὸν καὶ εὐποροῦμεν *Salm.* ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. *per stirpes donaria discernere*: sequitur enim, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκηρ. c. 4, quamvis ibi *Fl.* φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 12. Τὸ κατὰ τὸν θεὸν) Probe notanda haec phrasis. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιήσομεν) P. *H. B.* 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Etsi confundi solet cum μηδέποτε, plus tamen est: nam hoc *nondum*, illud *nunquam* signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. *l.* 9. Ἔτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάναι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὑτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβίωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. *l.* 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινωσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Differt. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὦ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas.* Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta:* Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἱονεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Differt. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sidetae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui-

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adsuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ) Ἐποινία vox a librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. MARCIL. Ἐπινοίας L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποινίας. SOLAN. Ἐπινοίας verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαγγανείας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. ἐν κακίᾳ. BOURD.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστασίαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. *l.* 10. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Peripl n* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad Ἀπαιδ. c. 13. SOLAN.

Pag. 65. *l.* 1. Τιλλιβόρου) Huius an meminerint alii ſcriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae ſit illa Minya regio, iuxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, ſi mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iiſdem verbis in ed. Graev. Menagio adſcribitur, quam modo ex Guyeti nott Mſſ. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσθετον) Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit cap 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud Philoſtratum recenſentur pag. 931, ubi interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργὸν) Τὸ σεμνὸν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. *l.* 4. Ζεῦ ἀποτρόπαιε) Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendoſum eſt, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeſchylus Prometh. vinct. Ἑρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἴδοιμι. Ex quo Plaut. Aſin. Act. 3, Sc. *Agedum.* Ar. *Hem, adſpecta, rideo? utinam male qui mihi volunt, ſic rideant.* Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conſ. ad Liv. *Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum. Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.* Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinoroſi. Meminit horum & Aeſchines adverſus Cteſiphontem: οὔτε γὰρ Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγίνετο. Vid. Eraſmum ad proverbium, *ne in Iampygum incidas.* COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmum in proverb. εὐρυβατύεσθαι VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυνώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ῥουτιλιανῷ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὑτοῦ. GUYET. Αὑτοῦ *B.* 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon. Duker. ad Thucydid. VI, 86, ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται &c. IENS. Ποικιλωτάτην Iensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc *B. P.* & Iensium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrant, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elsnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, *ut licebat ex stipula coniicere*; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. Ξ, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κατανοῆσαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπῳδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) *Descouvertes*. Ἀναπέμπω, *emitto, sursum mitto*, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυᾶ) Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus Solanus: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυής, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ & εὐφυῆ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, sic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradidere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. *l.* 4. Θῶνος) Anglic. Θόωνος & ita interp. BOURD. Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c. ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete, nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Philostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit: contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emendationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo nato annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Antonini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ non comparent in Mſ. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῳδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Eunapius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forsan χρησμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adscripserat Solanus, ut supra Herod. cap. 4, ubi καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque, quod hic sequitur ... p. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Καθιέντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου scil. GUYET.

Pag. 70. *l.* 2. Παχεῖς) Sic pag. seq. & pag. 481. BOURD. V. Aristoph. p. 670 A. Et Nostrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχεῖς de rudi, ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Elsn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. Nostrum supra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἔν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. Thucyd. interpretatur πένητας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in Epist. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. *Amst.* (ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas;* cum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo post dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημέται. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen est non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, sed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Us. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. *l.* 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν) Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. Δυεῖν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυεῖν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in *B.* 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in *Iunt.* fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in *I.* Sed Solanum correxisse δυεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Bas.* ubi δυεῖν σταδίων. Et δυεῖν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοὺς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. *l.* 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μειζόνως) Angl. ἐπὶ μεῖζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισϑ. c. 12 a me annotata ſunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδόνα) In nummis aliter, ut plurimum, ſcribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, aſſequimur, ut non admodum de emendatione laborandum ſit, niſi forte Mſſ. aliquid ſuggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικοῦν) Adſcripſit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; ſed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione uſurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσοικον admittere malim, ſi quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. ſupra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. *l.* 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut Alciphr. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντευόμενος) *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praeſens pro futuro: ſic ἐστὶ pro ἔσται, & ſimilia, vid. Ienſ. & Hemſterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad Ariſtophan. Plut. 70, ubi ἄπειμι, abibo. Et vid. Hemſt. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Paſt. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, *& veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit Iungerman. Sed & potuiſſet *hinc abibit* vertere. At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpsi, nunc non est ad manum) ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciphr. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praesens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἀκεῖνοι) Sic ed. *l.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. *l.* 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεισπέμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεισπέμπεται, *pompa inducitur.* GUYET.

ead. l. 6. Μεσόλευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόλευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἄρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὄλεθροι) *Pestis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ὀλέθριοι sic usitatius, & pluralis substantivi ὄλεθροι alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM *in Addend.*

ead. l. 12. Περσίδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσθαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσθαι. Vocem στύεσθαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσθαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσθαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per οἴστρῳ φέρεσθαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσθαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νιγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσθαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσθαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposuimus edd. vett. lectionem στύεσθαι, quam agnoscit etiam Mss. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. BOURD.

Pag. 75. *l.* 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητὴρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτεῖχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, *tres decades* Λ &c. 'Αλεξητῆρος nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητήρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (Α Λ Ε Ξ) ανδρος describitur.

Α. 1.		4) 96	24
Λ. 30.		8	
Ε. 5.		16	
Ξ. 60.		16	
——		00.	

Summa 96, per 4 diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum poteſtate in *Ald.* 1 *W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo poſt.* Rectius, *poſt longam abſentiam.* GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata verſione tamen eundem ſenſum elicere queas. Sic & Ariſtoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit.* Nam etſi negatio nulla in Graecis, tamen qui *poſt longum tempus*, vel *longam demum abſentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Paſt. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino poſt longum intervallum eſſe viſuras.* REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *picta*, ποικίλη. Κατάγραφος idem, quod κατάγραπτος. Catull. *Catagraphoſque Thynos.* GUYET. Locus Catulli eſt in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. obſervatt. Voſſii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἄνδρος) Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλέξανδρος· alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. *l.* 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem ſcribit, mirabitur nemo, qui Suidam conſuluerit. De Aeſculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴ) P. non ut in reliquis αὕτη. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλειβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. *l.* 1. Δειξομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸν Θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν Θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δεξομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ᾖδεν (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* IENS. Δειξομένην mihi fere melior videbatur, quam si δεξομένην dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *eum appariturum.* Tum etiam propter singularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba ἔδειξε τὸν Δία· quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. Υ, 700, Πηλείδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba Τὼ, καὶ δεικνύμενος, ait, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehendens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relecto § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προῳκοδομημένην) Ceteri Codd. προῳκονομημένην.

BOURD.: In ed. *Fl.* ut edi curavimus, προφηκονομ. In P. & Cod. B. mendose προφηκονουμηνμ. In rel. προφηκοδομημένην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Etsi & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. *I.* στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. *l.* 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, *non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice:* quae sic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois,* & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille.* Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit *aediculas*, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγενημένον; nam est a γεννάω· sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo ν alterum in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56 γεγενημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum, ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ *gigno* distincte opus est, ibi νν duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. *l.* 2. Τοὺς ἐγκεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemtum.* V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. *l.* 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. καὶ ταῦτα καὶ διθασσὸν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

ſe, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim eſt a πόνος & πένομαι. Praeſtat tamen diſcrimen bona cum ratione introductum obſervare. Reitz.

Pag. 81. *l.* 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abeſſe credo: verum quia facilior eſt omiſſio, quam eiuſmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paſt. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. Reitz.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. Solan.

Pag. 82. *l.* 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos uſque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΑΤΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam uſque fama eius pervenerat. Solan.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi Spanhem. 213 & 721. Solan.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποισι) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam ſalutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. Il. Π, 39, & Ariſtoph. Pl. 69 confirmat. Reitz.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noſter alibi, & alii agnoſcunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἐκκλ. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, ſi lubet, ſub finem Φιλοψ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipſo in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῷ (ſic enim emendandus ex Noſtro aliiſque Xiphil. pro vitioſo Μαλῷ) πόλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾷ δι' ὀνειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuiſſe, quod veritatem hiſtoriae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτρ. p. 9, 1. — Hactenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius;* at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. Ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν, Ἐκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Τὸ ἐνδ. λαβ.) Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνηστεύεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολοὺς) Cf. iterum infr. 'Εκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. 'Εκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ 'Αλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών) Ms. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπών· forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, *definitam diem surrexit praedicendo.* Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diss. III de Us. ant. numis. GRAEV.

ead. l. 16. 'Ρητήν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. 'Ημέραν) Sic G. P. & ed. *I.* nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπών. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. *I.* habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. 'Εκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. *l.* 1. Ὃ μάλιστα) Sic Ms. Reg. 3011. In impress. aberat ὅ.

ead. l. 6. 'Ως) Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ *quasi* inserui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. 'Υπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudoprophetam ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursum est hac Diss. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἡ ὗς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens:* quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite:* quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. *l.* SOLAN.

Pag. 84. *l.* 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βηρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βηρυττίας καὶ ἀσ-

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρηττίας· v. Strabon. *Vorst.*) Secuti sumus scripturam ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βηρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρήττιοι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανοῦς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὴν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. *l.* 4. Τιτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) *Celsi libri contra magos.* GUYET. Periit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri

iam ſponte correxit. Reitz. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καθ' οὗ τὰ 'Ωριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: *reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi iungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes, quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. Graev.

Ἔχρα) P. In reliquis ἔχρη. Solan.

ead. l. 15. Εἰκαστικὸν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. Solan.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celſum p. 53 ed. Cantabrig. la Croze.

Pag. 86. *l.* 5. Εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ηὐδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non ſemper opus eſſe augmento, nec in aliis, vid. ſupra ad 1 Ver. Hiſt. cap. 13 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ηὐχόμην. (Immo frequentius) & ſic εὔχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter verſum non poteſt dici abiectum. Idem ex Heſych. & Pind. allatum vid. ap. Maittair. de Dialectt. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etſi dixeris ηυ magis Atticum eſſe, quod tamen non ſemper opus eſſe in Noſtro obſervavi. Reitz.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praeſcripſiſſe aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuiſſe contra laſſitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, *ex adipe ſuilla confectum*, cum ſit *ex adipe urſina.* Ἄρκτος urſus, ἀρκτεῖος, urſinus. Sed in Mſ. legitur αἰγείου *caprina* adipe: quod utrum magis probandum, non ſatis liquet. Nam & urſinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus proſunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliiſque medicis conſtat. Nec ἄκοπα ſunt tantum remedia contra laſſitudinem, quamvis proprie eo nomine illa ſignificentur, ſed & quae ad dolores corporum, & tumores ſcirrhoſos, alioſque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi κυτμίδα, hoc est ἄκοπον, oraculum seu impostor iussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλευροῦ, *ad dolorem laterum.* GRAEV. Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. GRON.

' *ibid.* Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, *& dabitur vobis, impetrabitis.* Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti &, infra Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἦν δ' ἐγὼ, *fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem Elsner. ibid. affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit.* REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολὼ) Vid. supra c. 19, δύ' ὀβολοὺς plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὼ θείω ἀμφοτέρω, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congessit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλειόνων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόντε, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ', quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, Τὼ δὲ βάτην, ad Aiacem & Ulyssem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petitum, ubi Κούρω δὲ κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα Βήτην, *iuvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*; manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χείμαῤῥοι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες—συμβάλλετον, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰηθῇς) Οἰηθείης. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ᾽ ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ᾽ ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς, ὦ ἑταῖρε, μηδ᾽ ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον· *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum* &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. IENS. Οἰηθῇς L. In reliquis prave οἰηθεὶς. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 1. Ἀνανήφοντες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφερον· sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀνανήφοντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7, Ἑρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀνανήφοντες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἶτα ἀνενέγκων ἐθάῤῥει, *dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio, *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ὁρμιᾷ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid ſit, etſi μολυβδίνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. REITZ. Μολυβδίνας Mſ. Reg. 3011.

Pag. 89. *l.* 1. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι) Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἄτεγκτος) Sic rurſus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanuſne magiſtratus, an philoſophus? aut privatus, ſed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, μαλβακὶς, μάλβαξ. MENAG. Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem, licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare*, h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcunque farinae aſſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμίνευε alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat Eraſmus, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iiſdem verbis in F. Guyeti Mſſ. inveniio. REITZ.

Pag. 90. *l.* 4. Μειζόνως) Confer ſupra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, Thomas Irſonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quiſque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futuriſque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irsonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foes. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπείς. Nam hae voces, ἀπήλλαξεν, κατακοπεὶς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῷ) Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota: quia ſcilicet *v* conſonantem literam ignorant Graeci, ſaepe per Y exprimunt. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum eſſe, cuius nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditiſſimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam Xiphilino, quaſi, quae apud Dionem legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντονῖνον ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiae noſtrae imputetur, ſi in multis, quae Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſilent hiſtoriae. Obſervandum autem hinc inprimis eſt, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuiſſe Alexandrum, cuius oraculum tanta de re conſuleretur. Paulo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruiſſe oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. *l.* 3. Ἀκτίνεσσιν) Conſulendi hac de re curioſi noſtrae aetatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen, qui aſſerunt, divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam. Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel h. loc. ſolus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατείᾳ, corrupte, niſi quod *I.* στρατειᾷ habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem eſt, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Oſroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre: ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiuſmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum, oraculo conciliabat; qui, ſi quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξου) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 3. Κλάρῳ, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Cels. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. Βραγχίδαι, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic Branchidae memorentur? In promtu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum exstinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Cels. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. *Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29.* Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν *dicitur Straboni l. XI, p. 518, &* μαντεῖον Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχίδαις, *l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit* προφῆτιδα. *Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B.* SOLAN.

ibid. Μαλλῷ) Ibi oraculum erat Amphilochi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. ſupra ad c. 19 allegato patet. Pauſ. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiuſdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Pauſ. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. *l.* 1. Ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demoſthenes dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ῥουτιλλιανὸς) Dicit, Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*: ſic interpres. Sed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. GRAEV. Huius apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Baſaeus* dicitur: ſunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale eſt, quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe; quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Rufi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, coniecturas propoſuiſſe meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indigniſſima interpretatio utriuſque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*. Nam neque haec deſcriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte, *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus*. Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, cum debuiſſent, loco, vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidiſſet, *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7) ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur *proeliis*. Verte *magiſtratibus*. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεσι* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεσι*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianeae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes.* IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεσι* legitur. SOLAN. Πράξεσι) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra Ἐπισκ. c. 22, infra ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Ms. Reg. 3011 εὐθύς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodo, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. *l.* 5. Καθ' αὑτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. Ὁ δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὑτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. Ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὑτῷ. Puto scripsisse Lucianum ξενίοις, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *lautia.* Scripsi autem in posito loco αὑτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὑτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὑτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare;* & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodeas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare,* usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumeno A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum.* Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, adstipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα est *certamina subire*, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος distinxisse; ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus Il. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίαις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὑτῷ, i. e. *suis rebus favens; faisant cela pour son interêt particulier.* GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὔνους, quod marg. *Ald. Wess.* habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano insero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore ac-*

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 1. Συνίησι) Forsan συνίει. GUYET. Συνίης δὲ οἵας) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius..... V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In *Fl.* est συνιεὶς, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἵας — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστεις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος ὂν ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε· p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν· p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουσα πάλην. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lect. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. *l.* 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιὰς ἀκτὶς) Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum *Iunt.* οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore *Iunt.* non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

mum paginae vocabulum eſt, cuius alteram partem in p. ſeq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac de re Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὃς καὶ) Ὃς καρ. habet V. Unde coniicio, ſcriptum fuiſſe οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. *l.* 1. Ἑξηκοντούτης) Hoc inprimis obſervandum, ſi rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies. Conabor id certis adſtruere rationibus. Obſervatum ſupra eſt, (ad c. 30.) innotuiſſe Alexandrum Romae Rutilianoiam ſene, (hoc eſt pluſquam quadragenario poſt annum a Chriſto nato CL.) Alexandrum filiam illam ſuſcepiſſe liquet, poſtquam iam prophetae munus ſubiiſſet, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuiſſet: nubilis itaque fuerit ante annum Chriſti CLXX, quo fere tempore nupſiſſe etiam Rutiliano neceſſe eſt, qui ſexagenarius duxiſſe hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonſtrari poſſent, niſi brevitati in his notis ſtuderemus. Hoc unice itaque obſervari velim, Alexandrum uxorem non duxiſſe, antequam munus illud ſuum propheticum ſuſciperet: quod etſi diſertis verbis non afferat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obeſſe videri poſſit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna ſuſceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuiſſe, ſatis conſtat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μεῖζον ἀεὶ προσενόει. Paginam ſequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῷ) De hac peſte, quae incidit in annum Chriſti CLXV, & ſequentibus, v. ſupra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκερσεκόμης) Etſi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen ſervavi, quia mox iterum ſic edd. Et ſic Homer. Il. Υ, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capitis. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis eſt, πυλώνων. SOLAN.

Pag. 98. *l.* 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phraſis. SOLAN. Τῶν χρησίμων marg. *I.* adleverat Solan. Sed cum videret edd. conſpirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemſt. vertit, *ſed veteri, neſcio cui, inſtituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & ſignificabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant;* adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8º, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον, *qui non solum ad pascendos oculos adiuvare* (contribuere) *poterat*. Et Alciphr. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuvare, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) Lege αὑτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκερσεκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμαν. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, cum Cod. ἀκερσ. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de *Flor.* quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. *Hag.* inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) *B.* 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τάς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. *Guyet.* De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δᾳδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελουμένας. GUYET.

ead. l. 16. Ὥσπερ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεοῖν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός· vel, ut habet Lampridius, *nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde Δήμων. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. Solan.

ibid. Χριστιανὸς) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratuum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei caussam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. Solan. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congessit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. ibid. Reitz.

Pag. 99. *l.* 2. Πιστεύοντες τῷ θεῷ) Formula iam a Christianis desumta. Solan.

ibid. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ) Conf. supra dicta ad c. 14. Reitz.

ead. l. 4. Ἔξω Χριστιανοὺς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diss. in Iren. II, p. 168, 169. la Croze.

ead. l. 15. Ῥουτιλλία) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. *l.* 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elsner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrum Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὀλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματά τε ἐγίγνετο· cum rectius Ms. ἐκείνης ἀνδρὸς, sc. Ῥουτιλλίας. GRAEV. Ἐκείνης) Auctoritatem Ms. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κολποὺς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχησεν. Iterum ibid. pag. 34, Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, sive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, sive IX, 566, Πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. —Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas.* Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλμην) Vide Aristoph. Ἱππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mſ. Reg. 3011.

Pag. 101. *l.* 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* inſigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat auctor factum. Nimirum in ſolemnibus, quas aliquando inſtituebat, Dei ſui pompis, forte an induſtria, detexerat femur ſuum, quod plane videbatur eſſe aureum. Hinc ubi a quibuſdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae ſimilem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum ſuum) ederetur his verſibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει. Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi verſus haud dubie ſunt mutili; nec non perperam interrupti. In verſu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν diviſum (nam ita diviſum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diverſa oracula. Id tamen unum fuiſſe arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει. Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima ſcilicet Alexandri vatis, quam pater miſit auxilio hominibus piis, iterum ſe in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de ſe iactabat Alexander ille, ſe denique fulmine ictum, moriturum: ipſe id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. *Ubi vero praedixiſſet Alexander per oraculum de ſe ipſo, centum & quinquaginta annos vivere fato ſibi deſtinatum eſſe, deinde fulmine ictum, mori.* IENS. Vide, quae la Croze ſupra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίης) Etſi eodem redit, legaſne δίης, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut ſic accuratius reſpondeat ſequenti ἐς Διὸς, ac ſic dicatur *ex Iove* orta anima *ad Iovem* redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu ſyllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. *Fl.* ſola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas ſuper hoc loco inſpexi, editionibus, *P.* nimirum, *Ald. B.* 2. *I.* & *S.* male ita ſeparatim collocabatur, ac ſi ad verſum non pertineret, &

novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lect. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detraham. REITZ.

ibid. Ἐς Διὸς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a Καὶ πάλιν inchoëtur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. θεοκόλους, vel θεοπόλους, vel tandem θευπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* ed. θεοεικέλους est. Ego θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίηντο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίηντο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεγμένος est *excipiens*. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. Ἱστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. *l.* 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχουν) Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ηὔχοντο ex marg. *Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. *l.* Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανοῦ) Mox ἐν Τίῳ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. Solan.

ead. l. 14. Ἐν Τίῳ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίειον, τὸ, Straboni. Guyet.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὃς Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ θ.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* Gron.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. Solan. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio iam comparebat in *Par.* quam expressimus. Reitz.

Pag. 103. *l.* 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. Solan.

ead. l. 7. Χρησμῳδοῦντα) Ed. *I.* χρησμοδοτοῦντα· quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. Solan. Χρησμῳδοῦντα) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. Reitz.

ead. l. 8. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. la Croze.

ead. l. 13. Λεπίδῳ) V. supra c. 25. Solan.

Pag. 104. *l.* 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. Solan.

ibid. Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. Reitz.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. Palm. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. Reitz.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? Guyet. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. Solan. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysma* navigationem referrent. Observat, & de Clysmate, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεσθαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. Clysma portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clysmatis, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amst.* male διεφθάρθει, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. *I.* in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπίκουρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. profertur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interprett. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιᾶς δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutarat, ex una *l.* Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter versum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promisisset, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an *enim* non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forsan τότε. GUYET.

Pag. 106. *l.* 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat *solum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito*, i. e. *de fugiendo*, Cicer. ad Att. *Vorst.*) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, *pervagari terram.* Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) *Epicuri ratas sententias*, quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιωδῶς) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, nisi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exsistere acerrimum ac molestissimum, Plut. in Sympos. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philosophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη· & Brod. p. 501. Thes. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 2. Ὑπὸ δᾳδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Est etiam in P. L. & ed. *Iunt.* ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δᾳδὶ, uti Μεν. c. 7, Φιλοψ. cap. 12; ideoque servavi. P. non agnoscit ὑπὸ, quod ideo reiecimus. SOLAN. Qui ὕδατι introduxere, forsan decepti sunt a voce sequente σκίλλῃ, quam pro σκύλλῃ monstro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem lustrandi ritu ope *taedae & scillae*, vid. supra Necyom. c. 7, ibique notam Hemsterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, nisi quod in *Fl.* Cod. Bourd. desunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiusdem vero loci impresso posterius vocabulum omittitur. In P. non est καί. Locus est sane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam scripturam sequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipse Rutilianus πάροδος; *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipsum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etsi hoc apud alios alicubi significare comperiatur, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσοδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani.* Vel *patroni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος· duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάρῳδος recte scribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum πάροδον eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introductorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. Διϊπ. Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Εἰκ. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. *l.* 1. Γενομένων) Facessent iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi *tantum huius belli terrorem fuisse* ait, *ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit*: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμὸν) V. Z. Τρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιῤῥεόντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρεόντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρεόντων Ms. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθὸν) Angl. Cod. παρακίνδυνον τὸ ἔδεθλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθὸν) Sic recte ed. *I.* vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχεσθαι de eo, quod mihi in men-

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit Hesych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὤπυες) Ὠπύιες. GUYET. Notaverat quidem Solan. ὠπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. *l.* 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hesych. Παυράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύοιντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμοὺς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμοὺς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. GESN.

ead. l. 16. Μόρφι) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ καὶ ἄσημα· Μορφεῦ βαργούλω ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolatam a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκιὴν uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omissis εἰς σκιὴν, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum; neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (undè forsan μορφεὺς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. *l.* 1. Ἄλλως). Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημηναμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅ, τι ἥκε) Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαί τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὅ, quam

lectionem, Casaubono potiorem visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει. Reitz.

ead. l. 15. Κυτμίδι) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἣν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἣν respiciet? Reitz. Δροσίῃ τε καὶ Ἠοῦς conj. Bel. de Ball.

ibid. Χρίεσθαι) Χρῖσθαι. Guyet. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι, aeque ac χρῖσαν & χρῖσεν, apud Homer. circumflectitur ubique. Reitz.

ibid. Λητοῦς.) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. Reitz.

ead. l. 16. Ἠκηκόει) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. ἐρωμένου τούτου καὶ πλευσοῦντος. Bourd.

Pag. 112. *l.* 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τοὺς ἑκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. Guyet. Recte Guyetus; etsi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces, reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. Reitz.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποτομῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. Solan.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. Solan.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον.) Hoc Scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in sedem suam retraxit Solan. Reitz.

Pag. 113. *l.* 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. Solan.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. Reitz.

ibid. Ειώθει) Sic P. In reliquis εἴωθε. SOLAN.

ead. l. 14. Δήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. conferendum infra Sympos. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. *l.* 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clam esse, quae suasissem Rutiliano.* Benedictus, *asserens, se scire, quae Rutiliano suasissem.* Etiam Sponius modo, *il se plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilicnus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suaserim Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθών) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥᾳδίας) Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή: BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. *l.* 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) *Cum iam mediam partem navigationis confecissem.* Sic rectius ed. *Flor.* quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & *Fl.* Sic Ἱστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον· ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένοντο· minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν) *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. Nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum, non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. Β, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ· — Κρώμναν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δέ τινες· Κρώμναν Κωβίαλόν τε. *Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque.* Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diss. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καί τοι μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. Β, 855. GESN.

Pag. 116. *l.* 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem: praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσοῦτον) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. *l.* (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀργῆς. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπτην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram*, *non tempestivo tempore rem illam aggressus*, *sub iudice ita comparato*. Respicit praemissam historiam; ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in *I.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. eiusd. *l.* indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui *in tempore* vertit. Est-

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipf. p.72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. *l.* 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων· vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολῖται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: IωNoΠoΛEITωN ΓΛΥΚωN. Diss. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ABωNOTEIXEITωN ΓΛΥΚωN. 3) L. VERI IΩNOΠOΛEITΩN. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολῖται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichitων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p.189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. *l.* 2. Τοιοῦτον) Mſ. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri ſolet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον ſcribendum. Sed maſculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellipſ. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῷ) Alexandro Pſeudomanti mortuo deliberatum fuiſſe, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: ſequiores praetermiſerunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Ienſ. reſtituit, male abeſſe a quibuſdam, non annotarat Solanus. Sed edd. conferens cognovi, id recte adeſſe in omnibus, excepta ſola *Salm.* nam quod & abſit ab *Amſt.* nil mirum, quia haec illam caeco ſemper ductu ſequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιώδης) Etſi neſcio, qua auctoritate Salmurienſis ed. id exhibeat ab omnibus priſcis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης reſtituere, quod ad ſenſum nihili hic eſt. Medicum enim ſenem hic denotari, ex ſtatim ſequentibus aeque ac praecedentibus patet, & ſic iam Eraſmum legiſſe veroſimile eſt, qui *canus* vertit, ut eſt in Pariſina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus ſcriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens neceſſario credidit πολιήτης, quod poëtice idem eſt, ac πολίτης, corrigendum, unde ſequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed poteſt tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, ſcriptum fuiſſe, unde quis uno ſaltu πολίτης fecerit; verum cum ſtatim πολιῷ ſequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conſervari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deeſt πολιώδης in Lexicis vulgaribus, ſed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem uſu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe ſub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum eſt. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum eſt ei ſuſpicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καί τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἔκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἐργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι Θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maittairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. *l.* 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχοῦσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. *l.* 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti*, *accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciphr. III, ep. 71 f. κἄν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀεννάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίῃ ὁμιλέειν. Vid. & Noſtrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abiicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis iuſta. REITZ.

Pag. 121. *l.* 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλόμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Obſopoeus: *remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* Plutarchus in libello, cui titulus eſt, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλόμενον, *cantu & tibiarum modulis oblectatum.* Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλόμενος, *in magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, *auſcultans cantorem Stratonicus:* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. GRAEV. Conf. ſupra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accuſ. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter ſcribat, καταυλόμενον, ſine diphthongo; cum ſit a καταυλέομαι, —οῦμαι, neque καταύλομαι uſquam reperiatur, neque ipſe in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer ſupra ad 1 Ver. Hiſt. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ.— quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥοδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes collegiſſe traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita ſit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥοδόπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem *adpulſationes ſtrepituſque citharae*, quam cum interprete reddere, *cum citharae pulſationibus eiuſque procacibus frequentamentis.* Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὦτα πτερῷ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὐται τὸ ἐπίπαν, φανέντος ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἄνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit interpres, *legibus consentanea*. L. BOS. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. *l.* 7. Λυδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & *Fl.* Reliquae edd. μόνον. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσέα) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅλος) W. non ut in reliquis ὅλως. SOLAN. Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαὶ, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα) Vertunt: *Papae, Craton, quam asperum canem*

tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro samiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus*. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii *canina facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Ms. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. *l.* 4. Τοὐπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοι ἐπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὠρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθε. Verum & μοὶ, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iens. in Lect. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἀλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχρὰ) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. *l.* 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένη-

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nullum usum fracto*. Paulo post μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην, est *male peream*, ut supra notavi: interpres invenuste, *nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustas* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πεῖρας ἕνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. *l.* 3. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην) An sic? μὴ ὥραισιν ἀρέσκοιμι. Τὸ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Μὴ ὥραισιν ἵκοισθε, ait, Εἶδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ᾧ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὥραισιν ἱκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος· at in ipso Aristoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pessime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. *l.* 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος) Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non audiat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. VITRING.

Pag. 127. *l.* 3. Χθὲς καὶ πρώην) Vide Paroemiogr. BOURD. Sic Long. Past. III, p. 97, sive p. 73 ed. Moll. qui in nott. plura huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεῦσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. *l.* 4. Ἐν ὅπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Callimach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Vid. Il. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco modo indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. *l.* 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pausan. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178, 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. Gesn.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. Reitz.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, *fistulas* in proelio pro *tubis* adhibere. Reitz.

ibid. Ἐνδίδωσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven.* Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. Reitz.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. Solan.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepserit. Solan.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. Solan. Cum W. facit Ms. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus, *ubi enim iam summis colluctati sunt digitis*, Benedictus, *cum enim summis digitis colluctari desiissent.* Annotavit pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. Gron.

ead. l. 10. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. Solan.

Pag. 131. *l.* 1. Συγκωμάζοιεν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16.

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κωμάζειν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάζατε) Ita optime *Fl.* pro eo, quod in reliquis est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pindarum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth. IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἕνα) Quid hoc sit, disce ex Καταπλ. c. 4, & v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alternis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὅρμον) An idem sit cum Homerica saltatione Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Milef. X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος, in quantum *monile* est, habet bacas, uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρίας) Etsi ἀνδρεία, pro *fortitudine* hodie vulgo usitatius est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt: *Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scripturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac sane in emendatis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.* REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις) *Erant & illis Gymnopodiae, genus saltationis.* Sic interpres. Sed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὅμοιος ὄρχησις, *& erant Gymnopaediae genus saltationis.* Erat autem saltatio nudorum puerorum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plutarchus in Apophthegmatis Agesilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χοροποιὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον. *Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum honesto loco.* Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse Γυμνοπόδια, & vertisse *nudipedalia*. De Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide Meursii Lacon. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαιδίαι) Vide Meursium in Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agesil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: τούτων γὰρ εἰσηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοποδίαι, uti & apud Suidam, mendose. Solan. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδιὰ, γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam γυμνοποδία, γυμνοπαιδίαν substituit. Γυμνοπαιδίαι sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. Γυμνοπαιδιῶν τε ουσῶν (f. οὔσης) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακοῦ χορου ἔνδον ὄντος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agesil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερής ἐστι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim pluscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοποδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. Gesn.

ead. l. 13. Ὁμοίως) Graev. in nota ὅμοιος legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. Reitz.

ibid. Ὅμηρος) Vid. Il. Σ, 590. Solan.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) Ἀσπὶς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. Vorst.

ead. l. 16. Κυβιστητῆρας) Vid. Homer. Il. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. Solan.

Pag. 132. *l.* 1. Αὐτῇ) W. solus. Solan.

ead. l. 2. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνευον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est ἐδίνεον. Marcil.

ibid. Ἐδίνευον) Locus est in cylpeo Achillis Il. Σ, ubi ἐδίνεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἐδίνεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἐδίνεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἐδίνευον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. *l.* 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχηθμοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim solio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὄργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt.* Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, *ac testibus his enuntias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. *Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeiis ea intacta & impolluta conservanda.* Vide & Suidam in Διαγόρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid est *saltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant.* Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praesul amtruat, sic populus redamtruat.* Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμην allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciphr. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt*, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.) REITZ.

ead. l. 6. Δήλῳ) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrum c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, Ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ ἔνθεν ὀργιάζων. Noſter infra hac Differt. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item ſupra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι· ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis teſtimoniis adduxit H. Vitringa, quem, qui plura deſiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rurſum tria quatuorve alia teſtimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπωρχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non eſſe *ſubſaltare*, vel *ſaltationem aliis accommodare*, ſed *cantum accommodare ſaltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipſum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores eſſe illos ὑπορχουμένους ac magiſtros ſaltandi, quos ſequantur reliqui. Nimis apertus eſt locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipſe indicatus a Spanhemio, de Muſica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compoſitione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & ſimilibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit ſaltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurſ. Orch. SOLAN. Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem eſſe non credo: ſed quid pro ea ſcripſerit, certo definire non poſſum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν Ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc eſt, ut puto, *ſaltatione ſalutant Solem, tacite ſeſe ſublevantes*, ſive *ſenſim proſilientes*. Σχῆμα enim vel σχημάτιον erat ſaltationis genus, quo quis nunc proſiliebat, nunc ſtabat, uti ab aliis eſt notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Reſpondet chorus: Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον. L. BOS.

Pag. 134, *l.* 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. *l.* 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et *arboris quassum* vertit interpres: mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. Graev.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum* &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἳ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων, οἶμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, Διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam*. Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν· *Attalus Philometor herbas venenatas serebat* &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore*. Suidas in voce τέχνη· Τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum*. Graev.

ead. l. 15. Οἳ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. Solan. Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. Gesn.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὄβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πρίαμος, i. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. Guyet.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. Bourd. Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Obsopoeus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Graecis contraria) *a Iunone offerente acceptum* &c. Benedictus, *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-*

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεπονημένων, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus,* nempe *armatae saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. *Vorst.*) Adde Lyl. Gyrald. Syntagm. I; & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένον) I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* GUYET. Πεποιημένων) Sic ed. *I.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἳ non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: *quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium,* (nimirum *armatum saltare docere*) *assumtum ab Iunone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werk ergens van maken,* mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεπονημ. corrigere, assentior I. Elsnero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. *l.* 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένην supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD.

ibid. Βακχικὰ) V. Meurs. Orch. Platoni βακχεῖα dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτάτων) *B.* 2. γενν— prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὂν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem *B.* 2. quae *generosas* facit illas saltationes. Pristini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed si γεννικωτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμέλειαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σίκιννις. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN.

ibid. Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἐμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδειὰν) Sic optime M. *Fl. B.* 2. non παιδιὰν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδειᾶν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. *Hag.* ed. manifesto notarat. At in *Iunt.* contra scripserat, M. cum Exc. *Fl.* & *B.* 2. ita habere. Sed P. Codicem cum *P.* ed. & reliquis παιδιάν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in *P.* eamque id vertisse, *institutionem*; sed ex sua scriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsan credidit παιδείαν *institutionem* legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia *de-*

lectatio & *lusus*, ut Bened. παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *institutio* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Differt. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. *l.* 5. Ὕπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς, pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὠδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. SOLAN.

ibid. Ὀρχηθμὸς) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλῳ) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 —31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστήν· quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. *S.* & *A.* SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὀρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra § 8 recte erat ὀρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. *l.* 4. Περὶ κρήνην ἰοειδ.) Hesiod. in Theogon. Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρυσθενέος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam cum Obsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, nulla causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὕτω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. Θεογ. 3. SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed. *P.* nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίσαντα εἰς τοῦ ἐκεῖνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἔτι τε ὠρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἔμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SOLAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἣ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere ἐστὶ denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. Ἐν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At supra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. Ἐναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrum Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. *l.* 3. Φοβερὸν θέαμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. Ἠσκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit ηὐξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulet. ALMELOV. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora, *persona tectus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens* se & *infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾷν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾷν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περιᾴδειν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἰαμβεῖα hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans.* Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. *l.* 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur, quidquid fit perperam; σολοικία τὸ ἀμαθές. BOURD.

ead. l. 4. Μιμεῖσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum δᾴδων, vel ex δᾴδων per crasim posse fieri δᾴων, ut ex κεράτων, κεράων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas?* merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula Δάων καὶ Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάοι Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste Suida Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Universa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine Δάος suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. Εἰκ. Αἰσωπ. pag. 767 ed. Olear. de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάκοις derivare, qui Δαῦοι sint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῇ νενέμηκεν) An αὐτῆς νενόμικεν? GUYET. Ne-

νόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impressis νενέμηκεν. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θρᾶκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ· & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; Praestat etiam, ut statim vertas οὐ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, sed occlusa.* Illae hiantes personae dicebantur *Manduci.* vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τιμ. c. 14 inter servorum nomina & Τίβιος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυῤῥίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὠνήσαντο τὸν οἰκέτην· ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἴσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. SOLAN. Δάῳν cum i. subscripto habent Luciani edd. *P. S. A. I. B.* 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. *l.* 2. Ποικιλώτεραι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque, non πυλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδειὰν & παιδιὰν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. *l.* 2. Ὀψιμαθῆ) Ὀψιμαθεῖς, *seri studiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt *B.* 2. & *P.* Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γεννικωτέρας duplici ν exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas literas praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus.* BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrob. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto,* Quae saltationi contulisset? *respondit,* Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν

τ' ἀνθρώπων. Quem verſum ſi recordatus eſſet eſſe Il. K, 13, Potanus, de emendando, id eſt, corrumpenda prima voce in Λυδῶν non cogitaſſet. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diverſus, quae cum reliquis & M. ὥσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 1. Θερμαΰστρίζειν) Furioſam ſaltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium.* V. Euſtath. ad Od. Θ. Meurſ. Orch. Heſychium iubet videre Vorſtius. SOLAN. Quod hic ſe nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meurſius, quamquam ita, ut potius materiem congeſſiſſe, quam exornaſſe omnia, videri poſſit. Interim iucundam putavi quibuſdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς θερμαΰστρίδος deſcriptionem, quam ex Critia quodam protulit Euſtathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαΰστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam ſimile ſit hoc ſaltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte ſaltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meurſio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per laſciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, ſ. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, ſ. ad Hymni in Del. verſum 144, ubi Θερμαΰστραι τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Unde concludit, Θερμαΰστρὶς etiam legendum, non θερμαστρὶς, apud Heſych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae ſaltationis genere, de qua poſſit conſuli diligentiſſimus Meurſius in Orcheſtra, & unde verbum θερμαΰστρίζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Inſtituta haec ſaltatio fuit a Theſeo, repraeſentabatque imagines exitus e Labyrintho. Deſcribit Pollux IV, 14, & Plut. in Theſeo: tangit etiam alicubi Heſych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Ruſticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. *l.* 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipſam philoſophiam etiam aſſui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφέστηκεν) Significatio haec, pro *abhorrere, alie-*

num esse, probatur a Dukero ad Thucydid. VI, 88. Reitz.

ead. l. 16. Τά τ' ἐόντα) Hom. Il. A, 70, ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα. M. etiam τ' ἐόντα. Solan. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. Reitz.

Pag. 146. *l.* 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?* Solan. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam & sic iterum apud Nostrum infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. Reitz.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucydid. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. Solan.

Pag. 147. *l.* 5. Λητοῦς ὠδῖνας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. Reitz.

ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. Solan.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. Graev. Eur. Or. 331, 591, & passim. Solan.

ibid. Πτήσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima. Bourd.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? Guyet. De qua fusius Συρ. c. 12. Solan.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. Graev. Ἰάκχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. Solan. Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220 ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Lactant. Orig. c. Cels. Homeri Scholiast. ad Il. B, Catal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3, & Οἰκ. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Ms. Reg. 3011 secuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἔριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum Ἑρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 1. Καὶ Ἁλιρρόθιον) *Et Halirrhothium*, de quo ad Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἄρειος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεοῦ ξενίαν) Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepultarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἠριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi ignota est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quaesivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad Aur. Vict. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Athieniensium res gestas referat. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνωος πόρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* Legendum censeo, καὶ Μίνωος πόθος, *& Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Ceiri, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. *l.* 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἁλιῤῥόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos* πήχεις, & *Digitos* Δακτύλους. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. Ovid. Met. VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή) Cic. Tusc. D. III, 26. *& Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγή) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medeae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante,* de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV, Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium dissert. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos,* sed *ante illas,* quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. *l.* 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίου W. & *Fl.* (L. etiam inserit ἀρνίου.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. *H.* ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inserere ἀρνίου; ita ut credas, & δέρας & ἀρνίου in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀρνίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων· ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adrasti liberorum susceptio*, immo vitiosa est. Recte Obsopoeus, *& generorum exsulum Adrasti susceptio*. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum historiam habet Hyg. f. LXIX & seqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypsipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praestat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate sermo est, quam de ipsa generatione. SOLAN. Γέννησιν ut hic recte scribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. REITZ.

ead. l. 11. Προηρημένον) In M. *Fl.* & *l.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προηρημένον. Confer Ἐν. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie: cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio*. GRAEV.

ead. l. 12. Κασσιέπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & Vorstius Κασσιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorst. in marg. *B.* 2. correxerat Κασσιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur Stephan. in Lex. Hist. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Κασσιέπεια iterum scribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem apud Eratosth. Cyren. cap. 16 Κασσιέπεια: ubi Th. Gale etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes, casu sic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. *l.* 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Lact. I, 10; Nostrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixisse fama est. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemsterhusius consuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: *Plinius XXIX*, 1, *Lucian. de Salt.* h. l.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδοῦς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. *l.* 7. Οἰνόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναὶ) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὕφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem;* sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio:* quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Talum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυΐδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλω) V. Φιλοψ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. *l.* 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum*, *Atalantam*, *& titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit, Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.* GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalanten*, *Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. *inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat* Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. *Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte easdem facit* Echinadas *&* Strophadas. *Quod autem Thucydides Echinadas* ἐρήμους *esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et* εὐλιμένας *fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155,* λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, *observat ibi Spanh.* REITZ.

ibid. Ἀνάδοσιν) Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aeque ac fupra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptiffimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum eft;) ita tamen etiam de quacunque fere *productione*, ac *furfum exfurrectione, emerfione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thef. ac faepe prorfus idem eft, quod ἀνάδυσις, & ut fupra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις conftanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis eft aberratio fcribarum in tam exiguo literarum difcrimine, facile mihi perfuadeo, etiam alibi ab iifdem confufa effe illa vocabula; adeo ut non omnibus teftimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Eft enim ubi differentia in iis fit obfervanda, quae ex ipfa diverfa origine fatis patet. Reitz.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philoftr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Bafilius in epiftola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων Ἐχινάδας εὑρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius fuftinuit.* Vides, fine fabulis, nec ipfos fcriptores Chriftianos poffe intelligi, earumque ignoratione faepe viros infignes effe lapfos. Graev.

ead. l. 5. Οἴκησιν) Fabulam Alcmaeonis fufe narrat Apollod. III, 81. Solan.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. fupra c. 1. Solan.

ead. l. 11. Ἄλκηστιν) Apollod. 20. Solan.

ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Verofimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere aufim: fi fequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuiffe, fed principem, aiunt. Euftath. ad Dionyf. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηΐ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exfulibus* Afiam penetratam a Iafone indignatur Aeëtes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum fupra centum commemorentur nomina. Gesn.

ead. l. 12. Νηῶν) Theffaliam inter alia fuppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, *quinquaginta navium claffem.* Dudum eft, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Mifcella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύσει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & *Fl.* ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὔλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἠδὲ καὶ αὐτὴ Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαονιτικῶν ἄπο βροτησίαν ἱεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medeae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. *l.* 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμετρος βρωθείς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt.* h. l. *Tibullus L. I, 4, 57,* — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. *Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾅδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

Solan. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quinctilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit.. Reitz.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. Solan.

Pag. 155. *l.* 5. Ἑαυτὸν) M. & L. *B.* 2. *P.* & seqq. edd. In *Fl.* & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. Solan.

Pag. 156. *l.* 1. Ἀναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & *Fl.* sic legere cum *I.* & *H.* Forsan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores factitare consueverunt.* Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur: Reitz. Ὥσπερ Ms. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμὸς) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Cels. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. Solan.

ead. l. 5. Καὶ κωφοῦ) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. Bourd. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. Graev. V. Herodot. p. 11 f. Solan. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. Reitz.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. Reitz.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19. Solan.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iusserat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste* nimirum *serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοητευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένοις. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus, *quibus exornari saltatorem nihil est opus,* ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, *quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset.* GRON.

Pag. 157. *l.* 3. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέησιν) *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem,* rem aequissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέησιν, *rem non magnam a vobis petemus.* GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. *l.* 1. Ταῖς χερσὶν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικὸς &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per* βασιλικὸν *intelligi* aulicum *quendam, sive* ministrum regium, *ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius* quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. *Nam* βασιλικοὶ *Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis* Regales *appellantur. Lucianus de Salt.* (h. l. ut vides) *Achilles Tatius L. VII, p.* 447, *dixit:* ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. *Sic & Herodot. l, cap.* 35, Φρὺξ μὲν γενεῇ, γένεος δὲ βασιληΐου. *Ammian. XVI, c.* 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. *Ad quem locum videatur Valesius.* Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἤτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γάρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνιέναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitassem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videbimus. REITZ.

Pag. 159. *l.* 1, Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἑρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ά. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἵδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim *at haec*. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. *Iunt.*

pro οἶδε vulgato legit οἵ δε. M. οἶδεν. Legendum οἱ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere ᾗδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἴωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε transiisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἶδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aeque in οἵδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἵ δὲ — ἐναι, aeque, inquam, in εἴωθε, quam in ᾗ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἴωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, *ut propositis personis gestu respondeat.* Obsopoeus, *ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat.* At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respodeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: *Novit enim* (n. ὑπόκρισις) *se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis.* Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exseratur. GRON. Τῷ ἐοικέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι, *dum*, vel *propterea, quod similes se gerant.* Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, *si quidem mercenarios milites non habent.* Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non *bene* tantum, sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. *l.* 5. Ὦ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polypi*, Theognis; LA CROZE.

ead. l. 6. Ἴσχων) Illud ἔχων, quod W. ſuppeditat, nihili eſſe, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Deſumſit enim ex Theognidis verſu illo, quem Plutarch. περὶ πολυφιλίας citat, (teſte Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in verſu locum non haberet. At in ipſo Theognide v. 216 ſic legas: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. ſupra § 42. REITZ.

Pag. 161. *l.* 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* Ἕκαστος non eſt *quiſpiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, *cetera quidem, quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* Ἕκαστον, ſc. ἄκουσμα, vel θέαμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. GRAEV. Lesbonacti cuidam ſcribit Apollonius Tyanenſis Ep. XXII & LXI; ſed alius ſit oportet. Philoſtr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἐν τιν̃ ἐτερ̃) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἢ νεωτέροις; HEMST.

Pag. 162. *l.* 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philoſtr. (p. m. 265.) 535, & deſcribitur ut & philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum Philoſtrati, in qua circa annum 130 floruiſſe dicitur. Vide totam Polêmonis vitam, & mecum ſenties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μέν γε) An τὸ χαλιναγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Ariſtoteles tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἠθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. Marcil. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. Reitz.

ead. l. 15. Ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) *Ceterum quendam audivi magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscure significare.* Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, *enimvero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur.* Graev.

ibid. Περιττότερόν τι νεανιευομένου) *Magnificentius quid dicentem.* Guyet.

Pag. 163. *l.* 12. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres absurdissime, *Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim;* cum vertendum sit, *ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero.* Graev.

Pag. 164. *l.* 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Differt. Reitz.

Pag. 165. *l.* 3. Εὐφυᾶ) Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic iam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. Reitz.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Peregr. § 9. Reitz.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. Solan.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς) Iul. Imp. Misop. Bourd.

Pag. 166. *l.* 1. Τὸν Ἕκτορα) Exstat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs. Orch. Solan.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. Gesn. An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν!

pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. & Latini quoque adverbia ſic adiungant nominibus ſubſtantivis, ut eſt in Terentiano illo, *ne parum leno ſies*. Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita ſubſiſtere poterit, etſi per ironiam ſic interpretere, *o quam ille* (pro qualis, vel quantus) *eſt Aſtyanax!* ſcilicet habebit quidem ſenſum aliquem, ſed minus commodum, quam ſi οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανέα) V. Auſon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurſ. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν) Eſt *impetum facere in Thebanorum moenia*: nobis, *beſtormen*. Herodianus in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon in III Hellenicôn, ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. *l.* 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diverſa a ſaltatione. GUYET. At quis hoc neſcit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum ſaltatione *Pyrricha* vocata, aliiſque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo ſaltat ſobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur interpres. Aliquis poſſet etiam iure ſuſpicari legendum eſſe κακῶν· nam pugillatus, in quo plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσει ſic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus eſt. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra § 73. Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili*, *glorioſo* uſurpari, Stephanus in Theſ. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Veriſſima lectio, quam non vidit Palmer. Exſtat autem in M. & omnibus impr. excepta *B.* 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὦτα εἰ-

πεῖν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Dissertationem. Item Petr. Petiti Differt. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχείρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iens. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. *l.* 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὦ Ζεῦ, o Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὦ γᾶ, o terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νιγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat.* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat;* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. *l.* 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, *quidam enim Iovis parentes — repraesentans,* & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia.* PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον· εὔμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ ἐοικός· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὀξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν. τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis,* (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυνὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικόν τε γὰρ καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode afferendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius legeret ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμὺ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὀξὺ βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut* &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut* &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν· ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, *cuius oculus acutus est ad perspiciendum*. Iens. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. Reitz.

Pag. 170. *l.* 2. Ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὶ ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. Reitz.

Pag. 171. *l.* 12. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. Solan.

ead. l. 14. Παραπαίοντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφαντασίωτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. REITZ.

Pag. 172. *l.* 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. *l.* 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένου) *Vere ob insaniam notandum*, vertit Iac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (*notatum* voluit) atque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένου poni. Nam cum καταγινώσκομαι proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam*, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τινὸς ἀνανδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicuius imbellem animum?* At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἐ. μ. κατεγνωσμένου, *tanquam qui se vere* (iuste) *insanum iudicatum*, vel *insaniae damnatum*, *accusatum*, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *fau-*

ιον tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συστασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. GRON. In L. παραιτησάμενος· sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; Ἰκαρ. cap. 17, Ζ. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrum. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro οὔτι legitur οὔτε, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. *l.* 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casune, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inserere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, οὔτε esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male οὔτι habere. Mirabar utrumque. Nam aeque ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud οὔτι, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 οὔτε quidem est. At in Frobeniana anni 1559 οὔτι etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed οὔ τι divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπεδώτερος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. *l.* 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεκδότῳ legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πάνυ. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictionum ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caſ. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐτοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inficeta prorſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiiſſe. Vid. 2 C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conficta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredererne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſtolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum mulsisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe αυ ea aetas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque κακόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque κακόζηλα. Quin sunt ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de pluscculis Is. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

ſuo recitat Lexiphanes, compoſitum & conſarcinatum eſſe verbis vel licenter ſictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui *κακοζήλοις*. Gesn.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli & antiquarii iſtius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De ſimilibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. Bourd.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. Bourd. Τῆτες, τητινός. Guyet. Τητινὸν de hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eoſdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. Solan.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mſ. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. Bourd.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mſ. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magiſque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim ap. Heſych. & Interp. Ariſtoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὤτων ῥύπος λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται, ſic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἕλην, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad Ariſtoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſelus rex Corinthiorum Aethionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pauſan. Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. V. Scal. ad Euſ. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum exiſtimavi hoc Scholion, quod ad Ῥητ. διδ. primum in impreſſis erat: huic enim opuſculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, ſat ſcio. Solan. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id ſciat lector ex altero Voſſiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde deſumſerim. Ubi vero ad diverſa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. Reitz.

ibid. Πολυδεύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. Cler.

Pag. 176. *l.* 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμόν. Guyet. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. *I.* (non invenio ibi.) Solan.

ead. l. 3. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, *convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo.* Micyllus, *convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud.* Certe hoc manifestius. Gron. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstite satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἄρχεται. Solan.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικὰ, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. Bourd.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἴρωνα) Τὴν εἰρώνειαν. Guyet.

ibid. Πεδοῖ) Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. Bourd.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. Bourd.

ead. l. 13. Ἡ κυψελὶς) Ὁ ῥύπος, Hesych. Guyet.

Pag. 177. *l.* 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. Bourd.

ead. l. 2. Εὔαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ θέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) Bourd.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose disserit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἦ δ' ὅς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philopſ. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poëtis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctione usus.* BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι) Alciphr. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὗ δυναμένοις τῇ εἵλῃ θέρεσθαι, *curae est, sicubi possimus apricari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccleſ. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellectile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φωσώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομοιμάτιον, diminutum a φώσσων, τὸ λινοῦν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φωσσώνια. Etym. φώσσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὼς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκὶς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν, δὶς τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοὐπίλουτρον) *Mercedem ablutionis.* GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam.* REITZ.

ibid. Ἔχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in *I.* erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλιννύσεις) Διατρίψεις Hesych. Dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Εὔλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispescendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθὴς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. *l.* 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπόρως) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ὄῤῥον fine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hesych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου· sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciphr. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis *mulam* significare, *currui non iunctam, sed qua vehimur, equitamus.* Cf. & Hesych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκωλιάζων) Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων Hesych. apud quem rescribe ἀλλόμεναι ἀσκωλιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. Bourd.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμὴς) Μὴ κεκμηκώς. Bourd.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. Bourd.

ead. l. 7. Ἄνδηρα) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. Bourd. Hesych. ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. Guyet.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit.* Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκαε. Pisid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται. Bourd. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 6. Τὰ χείλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ αναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. Cler. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. Solan. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. Reitz.

Pag. 179. *l.* 1. Τὰ καύματα) *Uredines.* Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare.* Τὰ καύματα, uredines, *des jarsures.* Guyet.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. Bourd.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἴδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere,* quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδίκων) Hesych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hesych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὄσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάῤῥην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάῤῥην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & *Fl.* uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουόμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὄσπρια) Ὅσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. Suidas autem in λεκιθόπωλις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. *l.* 1. Ἀποθρέξομαι) Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo.* Emenda, *curriculo ad puerum ibo.* GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέξομαι. Λεκιθοπώλιδα, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθοπώλιδι) Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ. BOURD. Forte λεκιδοπώλιδι. Hesych. Λεκὶς, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *ovorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γρυ-

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst.* (i. e. h. l.) *cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Milef. BOURD. Hesych. Γρυμαία ἐσθὴς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozelo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis *tarteletes*. BOURD. Πυριατὸν τὸ Hesych. πυριάτης, *colostrum*, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpres. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & Scholiast. Biset. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτη legit, & exponit, τὸ ἑφθὸν γάλα· sive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεα, γήθυα, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. Hesych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοὸς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοὸς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λωγάνιον) An λαγώνιον, seu λαγώνειον; Hesych. λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγώνειον, i. e. λαγῷα κρέα. VORST. Hesychius, λωγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λωγάϊος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φώκτας) A φώγω, i. e. φρύγω, seu φώζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, sed *nondum gestatum*, illud non *inutilem*, sed *nondum usurpatum* significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inaccessa*, sed *quam non opus fuit facere*. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur *Atticionem* studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac postea *Onomarchum*, quasi tu *iudicem*, *principemve* nominum dicas: sic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. GESN.

ead. l. 9. Ἦ δ᾽ ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est, Strabo, idem quod ἴλλος apud Eust. cuius fem. ἰλλίς. Hesych. δενδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret, si γρυπόπωλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. *l.* 1. Ψύτταν) A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Heſych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Heſych. aut. Epiſt. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad Ἱστ. α, c. 35. Vorſtius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Κυ. 565 A. SOLAN. Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipſe Heſychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciphr. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγῃ. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Heſych. λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat iocabundus illiſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiaſt. Ariſtoph. Athen. Flor. Chriſtian. ad Veſpas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* BOURD. *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 35. Ἢ ἐπὶ) Deeſt μᾶλλον. SOLAN. Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. *l.* 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Heſychium, apud quem reſcribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνώμων) Vid. Ἀλ. c. 9, & Κρον. Cronoſol. c. 8. Ita vocat hemiſphaerium, in quo γνώμων oſtendebat horas, inquit Salmaſius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, ſed ſolſtitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Diſſertatione oſtendit ὁ πάνυ. SOLAN. Alciphr. III, Ep. 4 pr. ὁ γνώμων,

σκιάζει τὴν ἔκτην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. Reitz.

ead. l. 5. Μέσην πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὡρολογίου. Guyet. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. Gesn.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. Bourd.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κὰρ, & ἱμὰς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καρίμαντες vocab. comicum videtur. Guyet.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. Bourd.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. Bourd.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. Bourd.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. Bourd.

ead. l. 10. Φαρμακᾷ) Φαρμάκων δεῖται. Bourd. Quid si φαρμακιᾷ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. Gesn.

ead. l. 12. Ἀπερυθριάσαι) Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. Bourd.

Pag. 183. *l.* 1. Λημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾷν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. Bourd.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἅττα adspirate. Reitz.

ead. l. 3. Ἀπησθημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. Bourd. Ἀπεσθέομαι, exuor. Guyet.

ibid. Ἀκροχειριασμῷ) Genus luctae ἀκροχειριασμὸς, qua solebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν· quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. Bourd. *A pointe des bras.* Guyet.

ead. l. 4. Τραχηλισμῷ) *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, *succollare.* Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῷ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. Bourd. *En se collectant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps.* Guyet.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. Bourd.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. Bourd.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. Bourd. Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίην vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. Κορυκοβολία est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα* (leg. *ὑποστρέψ.*) *σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες* (videtur leg. *ὀκείλαντες* vel *ὠθίσαντες*) *αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο,* (f. *προσέχοιντο*) *ἀποστρέφεσθαι,* (f. *ἀναστρέφεσθαι.*) *Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον.* *Corycus* (saccum, θύλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) *ad usum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant,* (hoc significat hic *αἰωροῦσι*, ex notione *τῆς αἰώρας*) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-*

re, *passis manibus*, *interdum aversi*, *tergum obiiciunt*. GESNER.

ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίους) Virgil. 5 Aeneid. Plut. in Thes. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέδας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus. REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap. 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχρολουτεῖν) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτισθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & *Fl.* Ante legebatur ἄλλοσε. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κηπίον. Duae fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species, σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiast. Aristoph. ad aves Hesych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 6. Φησὶ) Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco, quam hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ *dicit*, & *dicunt*, vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *aiunt*. *ferunt*. ponitur. REITZ.

Pag. 184. *l.* 1. Ὀδοντωτὴ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος seu κηπίον, tonsurae species. GUYET. Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Spanhemio Diss. 5, p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accuratus, aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus, cuius locus est Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόννον) Τὸν πώγωνα, *menti barbam*, Hes. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. Bourd. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? Guyet.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστιλᾶτο legendum videtur a μυστιλάομαι. Guyet. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, ι & υ inverso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis cavatus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη· & μιστυλλᾷν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστιλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aeque rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. Reitz.

ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Auson. Bourd.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. Bourd.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. Bourd.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. Guyet.

ead. l. 7. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίαι, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ ὀκλᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. Bourd.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. Bourd.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; *Nos ut ad tam viles accessimus cibos.* Bourd.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανὸν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Locus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν, quae *calamitatem* significat, posuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων· τὸν οὐρανὸν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὕεια) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* GUYET.

ibid. Ἠτριαῖα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἠτρίδια, τεμάχη Comicis. Pollux. GUYET. Ἠτριαῖα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἠτριαῖα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδος ὑὸς) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae.* Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hesych. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hesych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπὰς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du foi cuit.* GUYET.

in Schol. col. 1. *l.* 10. Δίχηλαι ὕειαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεια spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim δίχηλα ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδώδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἐδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἐδοδή. βρῶσις. ἐδοδίμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἐδώδιμον, βρώσιμον, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. *l.* 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτὸς) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκοροδίων. BOURD. *Moretum*. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποιὸς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκεῖαι) Aliis καρυκκεῖαι, quod idem est. Intelligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentae genus: aliis *intritum*. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φυλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι, quae & μελιτόεσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginosum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginosum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem; quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de semine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα *dernes*. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπωδὸς) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parasitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἷν ὅλον ἰπνοκαῆ) Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Λειπογνώμονος) *Qui ne marque plus*. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκὴς) Ἀηδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. *l.* 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) A τρύω, *cavo*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλιὸς) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειαν Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὤπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasm. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii τορνευτὴν, alii figulum faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. *l.* 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλεξις. τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα, Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα. Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata;* & in Rud. de urna, *nam haec literata eſt, ab ſe cantat cuia ſiet.* Caſaub. ad Athen. XI; apud quem etiam exſtat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* ειον ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Caſaub. adſtruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰπναλέβης) De quo Flor. Chriſt. ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναῤῥίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioſcor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. *Saltatricem.* GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὄργανον μουσικὸν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Heſych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον inſtrumentum muſicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἰκρίωμα. Heſych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἰκρίωμα exponit Heſych. GUYET.

ibid. Ἀναῤῥιχησάμενος) Ἀνελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾷν, κροτεῖν, βοᾷν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. Hesych. ληκᾷν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρδικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν) Diceret Petron. *risu latera commovebat.* Lego enim ἐῤῥικνοῦτο. Ῥικνοῦσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνὸς, de quo Grammatici. BOURD. Ἐῤῥικροῦτο) An ἐῤῥικνοῦτο; Placet. GUYET. In marg. *A.* 1 *W.* erat, ἐρικνοῦτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An inustis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris?* GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem *I.* πικίλος habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. REITZ.

ibid. Ὠοκάταξις) Id est, ὁ ὠτοθλαδίας, παγκρατιαστής. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde ea cacozelo scriptore usurpatum, ὠοκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. *l.* 1. Λεῖρον) Intelligit γυναικεῖον ὅρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. GUYET.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροψέλλια. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) *Ad repotia* vertitur. Verte, *post coenam.* GUYET.

ead. l. 4. Ἄδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum iustitium est. Bourd. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. Solan.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. Bourd.

ead. l. 6. Ἡμερόλεγδον ὡς) Ἡμερολέγδην legendum videtur, vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. Guyet.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. Bourd.

ead. l. 7. Ὀπτὸς) Ὀπτὸς *assus*, & *visibilis*. Iocus in ambiguo. Guyet. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. Solan.

ibid. Ἄχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. Bourd. Nova, quibus nondum usi sumus. Guyet. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. Solan.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὑ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. Solan.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. Bourd.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέῤῥησα, in perniciem abii. Casaub. ibid. Solan.

ead. l. 10. Ἀῤῥητοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. Bourd.

ead. l. 11. Ἄγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpr. 12 tabul. Bourd. Obtorto collo, *par les epaules*. Guyet.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοὔνομα, οὔ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. Gesn.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Ὅμηρος) Iliad. Γ, 152. Solan.

Pag. 189. *l.* 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. Solan.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. Bourd. Hesych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. Guyet.

ibid. Ἐγκαψικίδαλος) Κίδαλον, κρόμμυον. Hesych. Guyet.

ead. l. 4. Αὐτολυκύθων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (consuli potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομὶς calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac s. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελὲς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4. lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἱμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμηγέπη) Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λὰξ ποσὶν) Θυραυλέως ἐκινεῖτο. Ut apud Homer. λὰξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gallice *à coup de pied*. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδός ἐστιν) Micyllus; *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est*. Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibiae cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id esse contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, *hactenus vagans*. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἔμπεδος) Δεσμῶτα. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλης dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδεσμα & περιδέραιον intelligit χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπώδεσμα) Lege καρπόδεσμα. GUYET.

Pag. 190. *l.* 3. Ἦ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem f. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X, bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) *Nosti hominem, qui aereus stat in foro.* GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciphr. I, Ep. 30 f. χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὔων) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, quî huc faciat. Eudemus ὠοκάταξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὔειν, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πέσσων, πέττων, πέπτων, *coquens*, cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὔων ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὠοκάταξις, aut etiam ὠτοκάταξις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον, *satis diu ante isthoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) *A troublé la fête.* BOURD.

ead. l. 11. Θεοεχθία σχεθεὶς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) A βρόχος ἐμβροχὴ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλὰξ) Homerica dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθείς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκὸς, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ ψοφοῦδεις εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδώνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίεσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in Mſ. Cod. reperitur διέσπα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. *l.* 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτωνα) *Turpem illum & mollem*: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχρούς· nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινοτρώκταν) Τὴν σχῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς· ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ βδελυρ. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειρο-

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Micyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Ms. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθωνα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοὶ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐῶν) An καὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui Micylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos.* GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Παρηβηκότος) Οἴνου παλαιοῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hesych. Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ θρύπτεσθαι. GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp. v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, addere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. *l.* 1. Σφραγῖσι θριπηδεστάτοις) *Sigillis vermiculatis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hesychius v. θριπτόβρωτος (leg. θριπόβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς sive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβάδας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξυόστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξὺς λίθος, *asper.* GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν. Hesych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Ms. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὃ χόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Grammat. BOURD.

ead. l. 9. Ἅττ') At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim. c. 28. Ἅττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοινοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν, *tenir table;* sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλησιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θηγάνη legendum, solo ι in η mutato, quod iam Luciani aetas, nedum posterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρῶτι utitur θηγάνῃ Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Firmant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θηγάνῃ libri: quo minus illius poenitet. IDEM *in Addend.*

Pag. 193. *l.* 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. notarat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. ς. 17. med. χειρίσοφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾷ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμην) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίψων) A καταν ίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καταν ίψων hoc non a καταν ίπτω derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, sed a καταν ίφω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίνσιν· ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuit Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῷ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἕκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὁμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἴδηθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. *l.* 2. Πρύμνηθεν) *Le vent en poupe.* GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim: κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine οὖρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἕκτορες, ἰσχάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. *l.* 3. Ὄλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

In Schol. col. 2. *l.* 11. Ὁμήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. *l.* 7. Νόσῳ ξυνόντα) Ita *συνεῖναι λιμῷ, fame laborare*, supra in Phal. altero § 8; ξυνεῖναι πενίᾳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σὺν & ξὺν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοᾷ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. *l.* 3. Γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. Φνεὶ) An κνῦ; Hesych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὀττεύομαι) *Statuo, ominor.* Hesych. ὀττεσθαι, κληδονίζεσθαι. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ῥιναυστήσειν) *Irasci.* Martial. *Fumantem nasum vivi tentaveris ursi.* GUYET. Verbum ῥιναυστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* austera; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης· ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. *l.* 7. Ῥᾴων ἔσῃ) Vertebatur olim, *minus difficilis eris*, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in Abdic. c. 32, οὔποτε ῥᾷον ἕξει (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντεῖαν καὶ διάνοιαν Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλῖται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστριμύθῳ concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδημ. έ affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφεεν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis* proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήστηρ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facetam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inseratur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. *l.* 2. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἅττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἅττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari.* GUYET.

ibid. Τευτάζεσθαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιλληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hesychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιλληπορδία) Hesych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνιᾶν, ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προσδοποίηται) An προσωδοποίηται; GUYET. Προσωδοποίηται W. Cod. Impressi omnes. προσδ. SOLAN. Vulgo editum προσδοποίηται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmo infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾀν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἣν κἂν ἰῷ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

Pag. 200. *l.* 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere,* non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul *nova* disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον) *Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus, *qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis.* GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. *l.* 2. Μὴ μιμεῖσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθίειν) Interpretantur *depascere:* neutrum bene percipio. Suspicor περιέπειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — θύε) Xenocrati tristiori idem Plato suasit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξεων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res,* deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellunt. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & *B.* 2. recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa *Fl.* prave etiam Τυρ. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος· sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Iensius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. *l.* 5. Οὐ μάλωπα) An θυμάλωπα; i. e. *torrem.* GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

ſychium inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὦκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit οὐ μάλ' ὦκα. Verum abieci εὕρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philoſtr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex eiuſdem Rhet. praecept. aliiſque affert. Sed hoc facile erat: ſolet autem ſaepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκεῖνα) *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, cum ſcilicet exiſtimares* χιτώνιον &c. Luciani ſunt haec. GUYET. Vertebantur olim, *qualia ſunt illa* πῶς οἴει &c. Sed peſſime, ut la Croze etiam animadverterat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. *l.* 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρικόν. Heſych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipſe aut eius larva peregrinum ſe prodat, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλῶτταν) I. e. ξενικοῖς & inuſitatis verbis ſcribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philoſtratus, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Ariſtophanis Scholiaſte optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Doſiadae ara.* Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exſtat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare iubet Meurſius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuiſſe, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit Salmaſius, atque eruditis Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας scribitur apud Clem. Alex. in Προτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόφρονος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. *l.* 1. Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*, BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἵγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἅμαξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in Asin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elsner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi *καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν* legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet *ἦσαν* iungens cum *ἄριστοι*; non cum *ψηφοφοροῦντες*, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. *Συντέτακται*) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. *Ἐκ βασιλέως*) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita *ἐκ* pro *ὑπὸ* infra Demon. c. 51. Et sic pro *unde*, vel *a quo* aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, *ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστηκώς*. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — *ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἴη ἀμοιβή*. Sic *ἐκ τινὸς παθεῖν* pro *ὑπὸ*, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, *ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας*, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, populum laetatum patriciis principibus. REITZ.

Pag. 206. *l.* 1. *Μισθοφορά τις*) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. *Μύριαι δραχμαὶ* ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H.S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. *Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων*) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professorem Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, *χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι* &c. SOLAN.

ead. l. 6. *Κατὰ τὸν ποιητὴν*) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἱερήϊον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ἱερήϊον porcellum* verterat, dum legit ὕειον. BOURD. Il. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram ἱερεῖον, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύριαι) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικούρου προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse, eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαὶ, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. Μυρίαι *autem*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους *eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non* μυρίας δραχμὰς, *sed* μυρίας καὶ δισχιλίας *continet. Quid igitur statuendum? An* τετρακοσίους *(mendam ei voci subesse oportet. L.* πεντακ.) *pro* ἑξακοσίους, *apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis* μυρίαις *Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde* μυρίας *dixisse, cum tamen darentur* μυρίαι καὶ δισχίλιαι. *Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus.* Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diss. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἆθλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus *decem millia nummorum.* Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. *Drachmarum.* REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. *l.* 2. Τρίτον τι ἀγαθὸν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum;* quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum.* COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatius, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δεμοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. *l.* 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) *Neque principio fas esse.* Quam potest, quaeso, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. Ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιῤῥαντηρίων) *Vasa lustralia* vertit *Gesn.* in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. *l.* 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Εἰκ. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τις — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lect. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκὸς) Pro Ἀκαδημιακὸς, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox ibid. quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνεσθαι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. *l.* 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περιῆν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περιῆν L. & ed. *Fl.* uti coniecerant Valesius & Brissonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καί τινας καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, aliique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθὼν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἄξιος. SOLAN.

Pag. 211. *l.* 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμίαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθείρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρασ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 2. Οὑτοσὶ) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse; de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφελ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὅ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. *l.* 2. Τυχοῦσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine ι. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. *l.* 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. *l.* 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & *Fl.* Reliquae edd. Ἀ—ας. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. Solan.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. Solan.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῷ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. Iterum αὐτῷ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖσι peo αὐτέοισι pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀληθηΐης, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἑαυτοῦ, pro ἑωϋτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. Iens. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. Reitz.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. Solan. Αὐτέων ubique correxi in hac Differt. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. Reitz.

ibid. Αὐτοῦ πέρι) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum ε interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

ſum auſus, quia deinde eodem modo conſtanter legi video; quoties demonſtrative & *ἐμφατικῶς ipſe* ſignificatur, non relative: nam ſic § 10, *αὐτῷ οὐρανῷ*· § 16, *αὐτῆς ἀστρολογίης*· § 24, *αὐτῇ τῇ μητρί*. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.) Ellipſis accuſativi *αὐτοὺς*, vel *πάντας*. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, *Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει*, pro *ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει*. Alia ſimilia vid. ad Amor. cap. 36, ubi *οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν*. Sed *τῷ μέμφομαι ὁκόσοι* ſimilis eſt ellipſ. Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui inſanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phraſi, *mittere qui nuntiet*, omitti ſolet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπίκετο) Recte monuit Ienſ. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. Herodot. L. I ipſo princ. ubi vel quater una pag. *ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι* &c. REITZ.

Pag. 216. *l.* 1. Μαντευομένοισιν) In impreſſis eſt *μαντευόμενοι*· ſenſus & dialectus poſcunt *μαντευομένοισιν*. Quod cum ſcripſiſſem, inſpecto Cod. M. video in eo legi *μαντευομένοις*. SOLAN. Facile in re tam aperta morem geſſi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio iſta in *σιν* & *σι* tribus verſibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγορέουσι) Lege *κατηγορέουσι*, uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis *κατηγοροῦσι*. SOLAN.

ead. l. 13. Ὦν) W. uti Dialectus poſcebat. In impreſſ. *οὖν*, quod commune eſt. SOLAN. Cum notatum reperiſſem, Cod. W. *ὦν* habere pro vulgato *οὖν*, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere *ὦν* pro *οὖν* ſcribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & ſic dedi mox § 5, etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte *ὦν* erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλῃ μορφῇ) In Flor. Cod. *ἄλλην μορφήν*. BOURD.

Pag. 217. *l.* 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenſeo has voces. SOLAN. F. *οἱ δέ*. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα) *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant*.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcunque visum est confictis, sed quae notae rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa* & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. Gron.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialectt. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. Reitz.

ead. l. 13. Μηνῶν) An μηνέων, ut supra? Guyet. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. Solan. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. Reitz.

Pag. 218. *l.* 1. Ἐμήσαντο) A μήδομαι. Guyet. Non addidissem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. Reitz.

ead. l. 3. Οὐδ' ἅμα) Corrige οὔδαμᾶ, ut infra § 19. Guyet. Οὔδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. Solan. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. Reitz.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. Guyet. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. Gesn.

ibid. Οἰκεῖα) Ὁκοῖα lego. Guyet. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. Reitz.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. Guyet. Hoc nimis notum,

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. Ἱρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἕκαστοι) Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τἄλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte Solano, qui iubet conferre Ἱστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἆπις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. *l.* 4. Ἄμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est *arenarius*. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἴρητο) An ἤερτο, ab ἀείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἄμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρός. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἐκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) An δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic ibid. de Dom. cap. 4 pr. ὅ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὡς addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφι-

κετο, quod minus Ionicum. Et ſic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. *l.* 6. Ἦν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον) Uterque interpres, *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impreſſis, & ipſo M. SOLAN.

ibid. Ἴκελος) Etſi apud Homer. utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, poſterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et ſic Hippocr. ſexcenties; vid. Foeſ. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἕκαστον) Sic omnes, niſi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mſ. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον.

Pag. 221. *l.* 10. Ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. *l.* 6. Δι' αἰθέρος) Conf. ſupra de Salt. §. 42. f. τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) i. e. ταύτῃ. GUYET. An etiam feminino genere uſurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui reſpondeo, quidni? Nam & ſic Homer. Iliad. Β, 515, — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praeceſſit enim Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ Ἤσκειν εἴρια καλά. — Il. Ζ, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. Α, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, — *terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipſius oculi non fuere terribiles. Alioqui poſſis aeque conſtruere, *ei* ſcil. *Achilli* ſic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro eius Minervae, ſic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἑωυτοῦ) Servavi lectionem ed. *P.* quam recte ſe

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis ἑωυτέου. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, ἑαυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑωυτόν. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An χρεώμ. vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. *l.* 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. τάχα δὲ γὰρ, male. Sic, ut edidimus, est in *S.* & *Bas.* 4. quibus adstipulatur Ms. Reg. 3011.

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen αὐτέων recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Differt. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. *l.* 4. Βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi βαλέειν scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. ἡγεῖται. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Differtationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνείην) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. *l.* 1. Ἴκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialectt. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὀρέεσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράασθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διὸ δή μιν ἑστάναι λ. ὁ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὅμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὅμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσῆν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ᾖ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἠελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poëta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλιας) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. *l.* 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἑωϋτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centiés alibi. Τούτοισι quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit έων & έοισι, pro ῶν & οῖσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέω apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σύγ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντηΐησιν) M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox ſingulari numero effert: ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιας) Vide, quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit vir ſine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Ienſius, εἰργ— ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολέμους voluiſſe ſuſpicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illuſtr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obſecutus forem Ienſio in Hermot. monenti εἰργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia, quam ſyllabica, negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἕλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino ſervandam cenſeo. Vid. ſaepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι) De more oracula in condendis urbibus conſulendi, aliiſque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. *l.* 2. Καὶ δράκων) Conf. hiſtoriam Danielis de dracone Babylonio numinis inſtar culto, ſed obiecto bolo medicato ab ipſo interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In verſione Lutheri autem libris apocryphis annexa eſt. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoſque draconibus inſcriptos ab eodem prolatos ad Ariſtoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Ariſtophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἱρώτατον) Recte hic Cod. W. ἱρ. Peccant ubique impreſſi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. *l.* 1. Λύκουργος) Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levari, ſcribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Eraſm. in Adag. *Aceſſaei luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum inſigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quod ceteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, ceteraſque liberales diſciplinas, quarum cultu manſueſcunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὤρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciphr. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδημίην ὤρην ἔχειν ἀρπασθεισέων. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὤραν *curam*, & ὥραν sive ὡραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. *l.* 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρεομένους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιξόμενα) *Id utilitatis*, ait auctor, *affert Astrologia*, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπὸ πρόσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Bas.* & *Ald.* servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέαται· ut § 3, περικέαται, & ἀπηγέηται § 22. IENS. Ἀπιξό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιξόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἐσαπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. Τὰ δὲ φαῦλα ἑ. δ. recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. *l.* 3. Ἡγέαται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται· etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείτω legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έαται non εῖται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. *l.* 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dediſſe leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctiſſimo Philoſtratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Huiuſce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano ſcriptae p. 12, 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum: cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, *homines noſtri*. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφυᾶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφυῆ. Sic Alciphr. II, p. 270. Et Noſter ſupra εὐφυᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιώτιον Σώστρατον) Huius fortaſſe meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pſeudoman. Soſtrati cuiuſdam Sicyonii Pauſan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemſtérhuſius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora ſunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius ſub eodem Herculis nomine Philoſtratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil Philoſtr. De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere Philoſtratus videtur, 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione;* non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνὴ) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἠελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή· in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος· id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πόας εὐνὴ, *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Et sic Homerus Il. Π, 235, χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones;* vide If. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπταί μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγεθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὕπαιθρος) Vid. Plut. 483 f. Noster Νεκ. cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πόας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. *l.* 1. Περὶ δὲ Δημώνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse.* IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, *& ad*

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾷν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere*, *contemnere*. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, *vulgi laudes & gloriam contemnere*. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν, *malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iens. not. ad Vit. Auct. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, Bergl. ad Alciphr. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis*. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus*. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἱππ. cap. 2 similem phrasin,

& 'Ορχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Demetrium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato, meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. 'Αλεξ. c. 57, & 'Ορχ. c. 69. De eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130 floruisse traditur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. 'Ορχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. *l.* 1. 'Αλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ) Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ανίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, neque rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept. COGN. Vide Paroemiog. BOURD. 'Ανίπτοις γε L. *H. B.* 2. *Fr. P.* quod cur mutarit *S.* ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. SOLAN.

ead. l. 10. Ἤιξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἧξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri, & nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f. Hoc vero Luciani adducit Elsner. ad Evang. Matth. XXIII, 4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10, § 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c. Adde modo laudatum I. Elsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit, *& vos itidem*, aut, *quin & vos testabimini*, aliaque ex Xenoph. Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 3011 pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. *l.* 3. 'Ες τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς ταὐτὸ, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. coniecit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* Παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν, *non est adulterare, quae ad victum pertinent,* sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Iosephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, *eiurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἴρων· utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. *l.* 2. Οὐδεπώποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε, vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. *l.* 11. Οἰκεῖον) *Homo sum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iunctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, *plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere.* Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, *plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum,* (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) *iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, *daer geen salv meer aen te smeren was.* IENS. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλατ-

τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν &c. h. e. *plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devitans solos, quicunque.* Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἥδομαι συνὼν τούτῳ. L. Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Obsopoeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciphr. I, Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad Νιγρ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.) Utitur & Alciphr. I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani aliaque afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. *l.* 3. Κρειττόνων) Verte *ex Diis.* KUSTER. Vid. Ἀμισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. SOLAN. Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μεῖον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε) Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forsan ἀναβαλών: certe Nostro ἀναβολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. *l.* 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I Sophistar. COGN. Φαβωρῖνος Latine scribendum *Favorinus*, (non *Phavorinus*) ut iam pridem monuit Iensius: est enim Romanum nomen a *favor*, ut *Censorinus*, a *Censor* &c. Olearius ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec verba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* PALM.

Pag. 239. *l.* 4. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, *instante vero quodam Sophista.* Vertendum, *instante vero Sophista,* hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὄρχεις ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Εὐν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrum Εὐν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) P. L. & ed. *I.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *B.* 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. *l.* 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαίνῃ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcesi. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere,* concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαίνεσθαι etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, *etenim virumne habes?* pro *& sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. *quaeque virum quaerunt.* BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινήν) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νιγρ. c. 8 a me sunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. *l.* 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. 'Ονώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris *B.* 2. uti malis, qui 'Ονώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ 'Ονώρατον, Latinum nomen, *Honoratum?* GESN.

ead. l. 16. 'Αρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. *P.* excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcesilas* vel *Arctesilas*; nam ἄρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare si *Par.* ed. hic 'Αρκτεσίλαον pro suo 'Αρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. 'Αρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcesilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne 'Αρκτεσ— an 'Αρκεσ—; REITZ.

Pag. 242. *l.* 3. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾷς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾷς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. 'Αναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, vt habebat versio. L. BOS.

Pag. 243. *l.* 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαῦμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius coniicit, etiam θαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) *Atticus.* Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδεύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodo Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὄχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδεύκει; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὑτῷ adspirate.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἑστιᾷν. Sed in Act. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elsn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse *parare quid in prandium.* REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ· sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Υἱὸν πενθ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὓς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. *l.* 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδεύτους) Forsan ἀπαιδεύτως. SOLAN.

Pag. 245. *l.* 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβεύσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημώναξ) Sic *B.* 2. recte. Reliqui libri ὦ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, *cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait;* ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδεία τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romanorum civitate donavit.* VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & eius discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae,* & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὡς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἁπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556;

& paulo poſt, *παρῆν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος*. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini an. 1722 cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, noviſque editoris Maittairii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. *l.* 1. Πολυδεύκη) Vide ſupra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἑστιᾷν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προῤῥήσεως) Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Inſignis ea de re eſt Euripidis locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barneſio aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedictus, *ſuaſit, ut exercitationi incumberet.* Obſopoeus, *ut frequenti exercitio iucumberet.* At quis negare audet, ſaepius id ab illo factum? Sed praeclarus luſus eſt in Graecis, quae non tam ſuadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, *ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός.* Et rurſus notabili diſtinctione, *πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ.* GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum *ἰδών·* quod ſequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. *l.* 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. ſupra Ὀρχ. cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophraſtus, ſi eius quidem foetus eſt, cap. Π. ὀψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum *καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν.* SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magiſtri *τὸν σποδὸν* male legitur, ubi is ſub verbo *ἵστημι* haec Luciani affert, ac verbum id recte exponit *ζυγοστατῶ.* Et hoc ſenſu ap. LXX perſaepe, ut Eſdr. VIII, 25, *καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον.* Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene *ἔστησεν ἐν ζυγῷ* vel *σταθμῷ*, ut Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. *l.* 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit. Εἰ *καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον. Ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῷ. Ἂν εὐΐματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.* Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ *πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον*) Non inepte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa patrie.* Quasi diceret: nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ *χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν*) *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas, *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic Lucian. noster in Dipsad. c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν *δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται*) Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset *αὐτόν.* Longe melior Obsopoeus, *cum vidisset quispiam crura eius tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio qui livores. GRON.

Pag. 249. *l.* 3. Ὁμότιμον *σαυτοῦ τὸν δοῦλον*) Uterque interpres, *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, *ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ*; Sed facetissime alludit ad *διαμαστίγωσιν* Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, *desine servo tuo similem te ostendere.* Sed frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum, *servum tui similem.* REITZ.

ead. l. 4. Δανάης *δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γάρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ*) Iocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀ*κρίσιος ἄνευ κρίσεως.* Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθωτι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Immo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἄνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγότα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὕπερον, *pistillum* pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus Ἐργ. f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum suo ὅλμῳ recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὕπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρηθρον *scopae*, sic ὕπερον, *pistillus*, simplicia ligna sunto magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὕπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. Gesn.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. Solan.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἳ μή εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. Reitz. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. Idem *in Addend. & Corrig.*

Pag. 250. *l.* 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. Reitz.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* Bourd.

Mm 5

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae.* Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλέως) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 5. Χαλκῆ) Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Τρ. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem*, *claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* Περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare*, *ambulationibus vacare.* GRAEV. Supra § 46, καὶ μέν τοι καί· § 56 rursus καὶ μὴν καί· mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exsulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu depromta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἑρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. *l.* 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσεσθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. *l.* 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum.* Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim θεοῦ, sunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. *l.* 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. *L. Kust.*) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, &, mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclari notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, *pedis* appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, *iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, *iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator*, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali-

bus hic adſcripſerat la Croze ſequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inſerendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν
Ὁ τῶν καλλίστων
Ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ
Μηκέτι μέλλειν·
Ἀλλ' ἀκούοντες
Τὰν ἡμετέραν
Κήρυκα βοὰν
Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς
Δουλωσάμενοι
Ἔθνεα πολλὰ
Καὶ πολέμοισιν
Δάϊον ἔγχος
Θήξαντες, ὁμοῦ
Γνώμης τε μέγαν
Πινυτόφρονα νοῦν
Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ἵσταθε κρίσιν.
Οἵ τε φρόνησιν
Τέλος ὀλβίστης
Θέμενοι βιωτῆς·
Οὕς τ' ἀντὶ βίους
Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίκμαρ βιότου. — cet. ad verſum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An gloſſema? Si haec tollas, verſus erit anapaeſticus, ut qui ſequitur. Non diſplicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Eſſe autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iuſſeratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Chriſt. Simon. Lithum Miſenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe proiici iuſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fuſius etiam a Cicerone narratur Tuſc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. *l.* 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, *cum luctu publico extulerunt*: ut Lyſias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοὺς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* De luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatiſdatum a Martial. & Perſ. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuiſtine naſum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τῆς εὐμαρίης εἵνεκα Helenam ſuam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. *l.* 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non eſſe Luciani, ſed alicuius, qui Lucianum ſupervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur eſſe Ariſtaeneti. Incertus interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Lucianeo valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιᾶς) In W. *Fl.* & *l.* παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας; fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεόμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. *l.* 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16.) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. *A.* 1 *W.* adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὑρέθης, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας· sed rescribe, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit μοι vel ἐμοὶ, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia, & inutilia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοί καὶ περιττοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἕν τι τούτων ἥδέως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσήσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. ἀντίπαις ἔτι ὤν, *modo pueritiam egressus*, ut Iensius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eund. Iens. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. *l.* 3. Κάρηνα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum identidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ συνεχὲς, inquit, ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba eius sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ

Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens,* inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. Iens. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* Ortw.

ead. l. 9. Λημνιάδων ἔρις) Leg. Λ—τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. Solan. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praeferrem, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro; nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. Reitz.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciphr. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. Reitz.

Pag. 259. *l.* 1. Καθαρσίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοσολ. c. 14. Solan.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & *V.* utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραὶ παλαῖστραι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφήν· ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδήρης χιτών, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est.* Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφὴν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro* distincte, *aut* sigillatim, *Apollonius L, IV, v.* 721, *de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu* ἕκαστα, *ut ab eodem dicitur,* διειρομένη, *ac inter alia* ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquirit. *Lucianus vero Amor. p.* 1021 *ed. Salm.* διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, eximie autem composita coma. *Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam,* διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, *& quomodo proinde* praecipue *aut* maxime *verti hic ab interprete debuit, non seorsim.* De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι — *eximie fortissimi ceterorum.* Et sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-

κριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἠσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertasne *eleganter*, *eximie*, an *discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἠσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε', quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἠοίαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἵη πότ' ἄρ ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciphr. I, Ep. 28, τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη Τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι. *Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvum, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.* Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Lactant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουθοίνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. *l.* 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἔγωγ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim:* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: της enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λίαν) Vorst. οὐ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. *in Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. *Fl.* & *I.* συνιὼν ὡς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. *l.* 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρόταν nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυρνοὶ) De his navigiolis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ἴσχυντο) Legendum videtur ἴσχοντο, hoc est, *sistebantur;* atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἤσκηντο, quod vertit *instructae erant* Aemilius Portus. Cler. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἤσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἤσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. Reitz.

Pag. 263. *l.* 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallem στρατείας. Solan.

ibid. Ἄστεος) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium sinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? Solan.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. Bourd.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. Guyet.

ibid. Ἀπάραντες) In impr. & Schol. ἀκάρη. In M. ἀκαρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἀράντες. Solan. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *l.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. Reitz.

ead. l. 10. Προεστείλαμεν) Malim προσεστείλαμεν. Guyet. Προσεστείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστείλαμεν. Solan.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. Guyet. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. Reitz.) Αὐτὸ recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. *V.* 2. & *B.* 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. Solan.

Pag. 264. *l.* 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. Solan. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἔνδον Κυανέων, ait, καὶ Χελιδονίων μακρᾷ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrum Z. Tρ. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 fine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci assecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium*, *pecunia*. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οι in ου legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *par-*

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητάς· φράστορας ἐγχωρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4, 59. *Monstrator* talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diss. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. *l.* 10. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο) Basileenses vertunt, *nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat*; ut & Bourdelotius, nisi quod *antesignanum.* Benedictus, *nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat.* Nec *veluti* in Graecis est, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod pater interpretabatur *in primis.* Sensus est, *nam praecipue his civilibus*, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, *orationibus praeerat.* GRON.

Pag. 266. *l.* 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρητε) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit *B.* 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁπότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *I.* In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοὺς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in *Fl.* sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογναφέντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus*: & Palladii I, 6, 18, *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis exspectat.* GESN.

Pag. 267. *l.* 3. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμην) Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγό-

μην, mecum duxi, assumsi comites. Vulgatum ἔπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lipſ. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθὲν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum I Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promtitudinis vere amabile.* An τούτου significat *ibi?* Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερίας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi;* & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρᾷ γαλήνῃ) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *assiduus?* Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur, i. e. συνεχὴς, *assiduus.* Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν, i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. MENAG.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακεῖραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiastes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. CLER. Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. *l.* 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *sigilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud Hesychium explicatur per λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris Κωλιάδος templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurs. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Εἰκ. cap. 4, & Ὑπ. εἰκ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἔρωτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἔδαφος) Non sprevissem ἦν pro εἰς ex marg. *Ald. Wess.* nisi mox rursus sequeretur ἦν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἃ) Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Reviviſc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. Ἃ) Quasi iam scripsisset δένδρα. SOLAN.

Pag. 269. *l.* 3. Πολιὰ) Πολιὰ θρὶξ, ἐλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, πολιὰ προσήκουσα καὶ γήρως ἀρετὴν μαρτυρεῖ. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM *in Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. Σφριγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis σφρυγ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἧττον εὐφραίνουσιν) Ἧττον εὐφραίνωσιν. MARCIL.

ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἃ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἃ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ· cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασίη καὶ πρῆσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφότερα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. Quod etsi ad ἄγαλμα referri queat, cum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, *Ex secessibus praecipue frequentavit maritima*. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, *Nox atque*

praeda — remorata sunt. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Vagenses — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. *l.* 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικοὺς & τοὺς πολιτικοὺς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut fit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lectt. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso textu υ superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tp. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λεληθότως) Perperam redditur, *oblita sui.* Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. BOS. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβοήσας) Fateor, ἀναβοήσας usitatius esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβοᾷν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μεῖζον ἐμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγξάμενος Eun. cap. 7. REITZ.

ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρεῖ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis*. Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθότως scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. *l.* 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mſ. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὅλην) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat; agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σάρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foes. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μέν ἐστιν ἀσύνθετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. *l.* 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres; *Charicles prae vehementi stupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans*. Pro πένθος in Mſ. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est *oculos petulante & in iis natante motu suffusus*, hoc est, lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes*: *Ipse Paris Dearum libidinantium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis*. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὦ πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. *Caprarius quando capras intuetur coëuntes, Oculi diffluunt, quod non ipse hircus est*. Vetus Scholiastes exponit

διαῤῥεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὼ ὀφθαλμὼ ἐκτετηκώς· pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ᾔσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπῖλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. *l.* 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iunt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἱστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρέδωκεν ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, s. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς) Inter delicatam supellectilem δορκαδείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, s. 83 extr. sed *damam*, de qua idem 8, 52, s. 79, quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. *l.* 1. Δορκὸς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forsan ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν θεὸν αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum *Veneris* dictum fuisse iactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatis, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse *desiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum *praecedens, prior* &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbiis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς, *reditus*, *regressus*, sive *via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον· & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae* (venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere Quamlibet in partem, trudunt rès ante, ruuntque Impetibus crebris.* Ita *ante mala* apud Virgilium sunt *mala praeterita.* Nec soli poëtae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret — urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset* &c. *ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime *circa* pro *circumiacens*, *vicinus*, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus.* — Iens. De adverbiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα θάμβους· c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας· & 36, τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. Reitz.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. Bourd.

ead. l. 14. Ἐπενοήθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενοήθησαν. Solan.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. Guyet. Scribitur & μαστρωπὸς, vid. Steph. Reitz.

Pag. 275. *l.* 3. Ἔξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἢ ἄλλος) An ἢ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγοῦμαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A.* 1. διηγῶμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut ibid. c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. cap. 5, τί γάρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. *l.* 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δεῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργὴς) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα, non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam afferenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressione de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές· at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. Il. Υ, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. Κ, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. *Ortwinius.*) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδὲν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. *l.* 3. Ἀττ') Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbisque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἅττα pro ἅτινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam.* REITZ. Ἂν post ἄττ' addidimus ex Msf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπείας mallem. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. *l.* 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae,* caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ.

ibid. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae sentio.* GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. *l.* 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε· ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mff. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, fi Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adfcripferat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quifquam aliam lectionem defiderabit. Eft enim πᾶσα τιμὴ, fummus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Noftrum. Vel idem, quod πάσας δεήσεις δεῖταί μου ap. Alciphr. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. Herodian. 22 verf. fin. πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens effe, fi quis nefcit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni fupplicio excruciatum necavit*, i. e. fummo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritiffimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium fe committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribufque docet, *omne* aliquando fignificare *fummum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obverfatum fuiffe menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc fenfu ufitato dubitare potuit; nam & fic Act. Apoft. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πάντος ἐν τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeferit, nefcio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I.* μέλουσιν, prave. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promifcua Venere fermo eft. REITZ.

ead. l. 5. Ξένας ὁδοὺς) Sic Latini iftud obfcoenum *viam* & *locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi fceleris primum auctorem Laium Graeci agnofcunt: quam in rem teftem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae fcelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis fexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἥδοῦντο) Sic, ut edidi, effe in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἡδοῦντο alicubi legi, non adfcripto libro. An ἥδοντο voluit? quod ex mutato fpiritu & omiffo puncto fubfcripto fufpicere. Sed vulgatam effe potiorem, indicant fequentia: non enim οὐθ' ἥδοντο, *non delectabantur*, dixiffet, cum ftatim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. Bourd.

ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἴποις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. Solan. Εἴποις γε μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. Gesn. Maluissem Gesneri emendationem recipere; nam vulgatum εἴποις intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. Reitz.

Pag. 281. *l.* 10. Εὐπρεποῦς) Ἡ μιαρὰ τρυφὴ — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpres, recte vertens, *scelesta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem iterum in verbis subsequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrûm sese firmaret.* Iens. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. Solan.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. Solan.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. Reitz.

Pag. 282. *l.* 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. Bourd.

ead. l. 7. Λῆξιν) *Mansionem* non male reddidit Bened. a λήγω, *quiesco, permaneo.* Nec enim *cessandi, desinendi* notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Past. p. 71, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. *l.* 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαινακίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. *A.* 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτοὺς) Lege αὑτούς. GUYET. Αὑτοὺς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτούς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, *cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat*, quam cum interprete, *cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται· & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν· & c. 24, φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. *l.* 1. Εἶδός τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θεὸν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξιν) Forsan λῆξιν, ut ante c. 22, legendum, adscripserat aliquis; ego vero non credo. Nam sic iam a λήχω pro λαγχάνω formandum esset, & *sortem* significaret, quod quidem aptum hic foret: sed quia τάξις idem fere est, & paulo ante alio sensu usurpavit, non credo, hic λῆξιν rursus locum habere. De confusione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. Ὃν προὔδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inscriptus est, sermonem Lysiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἠκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. *Ald.* 1. remittit ad Thucyd. η΄. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciphr. III, Ep. ult. pr. quod iam supra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, si active hoc sensu usurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etsi, quod Gesner. fecit, ex vulgata sensus aliquis exsculpi queat, facilius tamen res procedet, si participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξωρχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando substituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἠκρωτηρίαζε respondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτειχιζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemsterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, *& vitae tyrannidem videret.* Immo, *vitae inhiantis tyrannidem*, vel, ut prior, *tota vita ad tyrannidem spectaret.* GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exstat in Protagora, ipso initio. SOLAN. Respicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & subiicit, καὶ μήν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed respondet Socrates, εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐμπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciphr. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὁλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. *l.* 5. Διηνεκὴς) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα) In marg. *A.* 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iunt.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἔχει) Eurip. Phoeniss. 532: Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ, Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ 'μπειρία Ἔχει τι (alii δεῖξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: seris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. *l.* 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. *B.* 2. *Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους ὑακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, *nigrum* colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρου) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὑέλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεὶς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. *l.* 2. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσῖτιν τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mss. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσῖτιν ἑστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις· *sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται, *ex patria domo prodit.* GRAEV.

ead. l. 3. Μεσῖτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλίων θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖοι) Assentior Vorstio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικείᾳ δειλίᾳ. Aliique passim. Nihil interim immuto,

quia analoga exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ιος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν· (mitto αἰώνιον ζωὴν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiect. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. Il. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut Il. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. Reitz.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. Reitz.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita insaniat, ut, in pueris ita* se rem habere, *dicat.* Gesn.

Pag. 289. *l.* 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. Solan.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. *intacti simus.* Guyet. Gesnerus vertit, *a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus.* Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικὸς, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. Reitz.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. *l.* 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀστόρων ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνήρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινὶς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρνη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρσίῳ) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* καθαρσίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔφη) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἔφην M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. *l.* 5. Περικλέους δὲ πειθὼ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πεῖθον. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ· quam sequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περίκλειον δὲ πειθὼ legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περίκλειόν τε πειθὼ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἑνι κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem εν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθὼ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum; hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Differt. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. *l.* 1. Τελέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὑβριστικὰ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 61 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mſ. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ, *non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, quae se iactat Lesbus, Sappho.* GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *mellitum, dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem.* Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὼ) Vide Menagium, & Nostrum Εἰκ. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphyr. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξῃτήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὥς Αἰσχίνης φησίν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἠρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. *l.* 1. Ἱερὸς) Platonem hisce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaeum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἠ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράστηθι ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. *l.* 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vinctum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. *Flor.* Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque iuvenem.* Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραυτίκα) Sic recte ed. *I.* & *V.* 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B.* 2. *S.* nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραυτίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. REITZ.

Pag. 295. *l.* 1. Ἀγαπητῶς) Alciphr. I, Ep. 13, Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui* vix *necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse *vix, aegre.* Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾷν, ut apud nos, *voor lief nemen.* Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis;* & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πόα scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐῤῥίφη) Ἐῤῥίφθη Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπεῤῥίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐῤῥίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐῤῥίφην, in particip. ῥιφείς. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. s. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως· c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. *l.* 2. Πάλαι ῥιζῶν) Legitur, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit interpres, reddens, *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ῥιζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam *I.* & *V.* 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥοιζῶν. SOLAN. Ἢ πάλαι ῥιζῶν). Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum esse atque παλαιαὶ, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae* & *robustae*. Quod in marg. *A. Wess.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὖα κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ῥίζας, *antiquas, inveteratas, robustas radices*, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. *in Addend.*

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, *tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguam nactae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald.* 2. quam Gesn. indicat. In *Ald.* 1. autem aeque est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. Λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. *Guyet.* Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. *l.* 4. Ἐπιθυμίαι) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίαι; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. ideoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας· iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίαι sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceant. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζωμεν· cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾷν — ἐπῄει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. *l.* 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ex ignoratione Hellenismi vertens, *neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus.* Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Reviviſc. c. 14 f. ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, *ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit.* In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. Aristophanes in Pluto, Ἔχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδέν· volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον positum esse pro ἄχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in Α, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpr. pro καὶ ἣ φόβου παρεῖχον δόξῃ legens καὶ ἣν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχείρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἔκλεπτεν) Non vererer vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtraxit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. Reitz.

ibid. λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. Solan. Aeschini obiicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθώς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. Gesn.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* Gesn.

ead. l. 11. Καὶ μέσην ἑστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi caussam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἑστίαν s. Vestam hic respondere *Penatibus, Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constitisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium; in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. Gesn.

Pag. 299. *l.* 8. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. Reitz.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεὸς) Conf. infra Δημ. c. 13. Solan.

Pag. 300. *l.* 7. Τραγικὸν) Unde habeat nescio. Solan. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. *A.* 1 *W.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. Reitz.

ead. l. 11. Αἰδὼς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσειε, posterius enim recte in W. Οὐ μὴν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἕν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. Solan.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδ᾽ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ᾽ ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύο· τὸν μέν κεν ἐπαινέσειε νοήσας, Ἡ δ᾽ ἐπιμωμητή. διὰ δ᾽ ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν· parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ᾽, non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσσειε, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Graevius, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος &c. Iens.

Pag. 301. *l.* 3. Τὸ μηδὲν οἴει) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούντων. Reitz.

ead. l. 4. Ἵνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. Gesn.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ᾽ ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος Τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poëtam ipsum adi. Solan.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. Solan. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. Gesn.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὑρίσκομεν δέ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico; nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πι-

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Euripid. Τρ. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτὴρ) An ἀληθής; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τῆς ἄγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character,* caussae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτὴρ) Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam,* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elsner. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. *l.* 1. Αἰσχίω) Ad Ͽηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασϿῆναι mutari velit in ὁραϿῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρωΐας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδωνίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam;* nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλὸν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθαίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa *Fr.* cum rel. ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. *l.* 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῆ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae esse videantur.* Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν· obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici possint, quae vestimentum qualecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia ἐς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. *in Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. L. BOS. Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur, SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἠρτημένας) Sic omnes edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναῖκας intellige. *Guyet.* At iam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd, nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciphr. III, 1, p. 276, τὼ χείλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πήραν ἐξηρτημένος, & Alciphr. pag. 360, aliique dixere: nec non ἐπίκειμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrum. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσθετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciphr. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. *l.* 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεὸς) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός· videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἔστ' ἀνάγκη· a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. *Par.* SOLAN. Etsi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciphr. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: *Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi*

Venereos Deos, Ἠ'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 's Γενετυλλίδος. *Nec non Lucianus in Amor.* (h. l.) *quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego:* εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων *&c. vertoque:* statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. *In edd. locus est corruptus, quae, —* εὐθὺς *—* ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. *— quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem* Κωλιὰς *&* Γενετυλλὶς *epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem* Γενετυλλίδα *comitem illius Deae faciunt.* Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατὴς & θεὸς, cui omittendo θεατὴς occasionem dedisse potest. GESN. *in Addend.*

ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Εὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin & *si usus posceret* alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, *si res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. *l.* 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano ψευδομ. c. 39. GESN. *in Addend.*

ead. l. 4. Εὐθὺ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθὺ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua ς sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθὺ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM *in Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Ms. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Iovem mensa.* GRAEV.

ibid. Νὴ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

sertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτερόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari, per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Ms. est διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. *A.* 1. profertur, illud adoptaverim prae coniectura mea διηγοῦμαι, quae eandem sententiam efficit. IDEM *in Addend.*

ibid. Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. Ἐστὶ) Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρέος, pro χρεῖος, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum χρεῖός τινος, i. e. *indigus alicuius* rei, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit χρεῖοι in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. *l.* 1. Εἶτ' οὐ δικαίως) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ
Λέχει μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γένετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσεν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. Iens. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
'Αγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσεν· ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
** Clavibus affixum ad rupes Caucasi?*
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei sacratur? Quod omnes credo Deos odisse,
Mulierem finxit. Proh Dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum gravissimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petitum non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite transtulit, *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
'Αγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται re-

pertum est Graecis unquam significat: neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασσεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασεν· nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασσεν: unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, ὃ μισεῖν δ' οἶμ' *interposuisse* δ' *ait, ad sensus connexionem*. Atqui illud δὲ iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, *quod nullo sensu legebatur*. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαὶ, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δᾳδοῦχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δικαίως) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. *P.* & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γένετ') Lege καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. *I. P.* aliaeque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἀπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασσεν; GUYET. Ὃ μισεῖν οἶμ' *Fl. Fr. B.* 2. *P. S.* In *Ven.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἔπλασσεν) Ἔπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσεν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχνης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inseruit Solan. & Λάχνης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι καὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inseruit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἶτ' ἐπιβουλαὶ) Εἶτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. Καὶ φαρμακεῖαι) In ed. *P.* hic versus ita inchoabat:

Εἶτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἶτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τά τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὕδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua detersit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Ms. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, *& tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviorum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἁπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπῃ stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. *l.* 1. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἁπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἁπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluisse *Iunt.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac των initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noster Hermot. c. 32, ἐς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδα-

σκάλου, non εἰς διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellips. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεστρίδων κατακλίνεις· ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυναικὸς ἐρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίομαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. *l.* 2. Ἱδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἠσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδίους ὕπνους) Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορεν. Ut poëtas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαὶ) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυανωπής. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμίαι καὶ πυρώ-

δεις βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & *caeca oculorum acies* dicatur? REITZ.

Pag. 309. *l.* 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπιψαύσειεν αὐτῷ. BOURD. *in Schol.* Ἄλγημα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. *l.* 1. Κωφὴν) An κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentum, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM *in Addend.*

ead. l. 4. Συνεξέπνευσε) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτιν mallem, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. *Ald.* 1. *Wess.* REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. *l.* 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἔτημ.) Ex Euripide restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant *B.* 2. & *P.* Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολὰς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime Alciphr. II, Ep.

4 pr. Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. *l.* 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. ſupra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. ſi operae videtur, ſupra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciphr. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior verſus non exſtat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. *l.* 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam ſupra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rurſus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρασ. c. 15, & quae illic a me annotata ſunt. SOLAN. Alludit ad id Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ſcribens: ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male poſteriora a Benedicto converſa eſſe, *qui ſub una eademque patris chlamyde*, quaſi illa chlamys patris neſcio cuius fuerit, cum caſtus ſomnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympoſ. affert, ulterius legenti. Philoſtr. Epiſt. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: *Ineunte adoleſcentia amatus eſt a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympoſio. Namque eum induxit commemorantem, ſe pernoctaſſe cum Socrate, neque aliter ab eo ſurrexiſſe, ac filius a parente debuerit.* REITZ.

ead. l. 9. Ἔρχιος) Quis eſt ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἔρχιος eſt, qui alias Ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεία dabit Meurſius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praeſertim Xenophontis locum reſpexiſſe videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta ſedem CVII huic aſſignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 ſeq. ubi narratur, quibus quaſi gradibus ab impuro & ſuillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρόωντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἵνεκα) Poëticum eſſe aiunt Lexicographi; iiſque certe frequentius, quam proſae ſcriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Noſtrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἵνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Adde Nostrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est: κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἕνεκε & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἕκενεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἕνεκε tamen sequente vocali non scriberem. Reitz.

Pag. 314. *l.* 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον) Sic recte Ms. *Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur, *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. Graev.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. Solan.

ibid. Ἄμεινον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. Bourd.

ead. l. 8. Φρονοίην) Sic *Ven.* utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. Solan. Ὅ, τι φρονοίην legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc exspectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοίην, praesertim cui Attica forma φρονοίην pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. Gesn. Φρονοίην) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata φρονοῖεν. Reitz.

ead. l. 16. Θηραμένης — Κόθορνος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. Solan.

Pag. 315. *l.* 1. Ὁ Κόθορνος) Cum edd. κόθορνος haberent, ego

Κοθ. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῷος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακὸν, *optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciphr. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davis. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. *l.* 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mſ. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς, quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* GRAEV.

ead. l. 2. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. Ἱλαρρῷ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τἀπινίκια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἑστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπινίκια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naesiana legitur Μελιτιάδ. Solan. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτίδην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. Reitz.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiastes l. c. E. Solan.

Pag. 317. *l.* 5. Τοῦ παιδεραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδεραστεῖν. Bourd.

ead. l. 12. Κλίμακα) *Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III, 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. Vorst. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ᾽ ἐθαύμασαν, Ἔπειτ᾽ ἐπεθεώρησαν, εἶτ᾽ εἰς ἐλπίδα Ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ᾽ ἐκ τούτων ἔρως. Solan.

Pag. 318. *l.* 2. Εὐθὺ) Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. Reitz.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mſ. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. Graev.

ead. l. 15. Εἶτ᾽ ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε μειράκιον· *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens* γαστρίζει, *etiam in femina verberans* μηρίζει, *inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδερασταῖς· vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendat. XVII, c. 32. Graev.

ibid. Κωμικὸν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. Solan.

Pag. 319. *l.* 1. Μετεωρολέσχαι) Vid. Πρ. λ. 7. Solan.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciphr. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort: ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονή) Lege μεσῖτις. GUYET. An μεσῖτις; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσῖτις. Nihil verius. Supra c. 27, φιλίας μεσῖτιν τράπεζαν παραθέμενοι. IENS. Μεσῖτις Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κωμαστὰς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 κωμαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. *l.* 17. ὀναμάσειε, l. ὀνομάσειε.
Pag. 262. *l.* 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.

